

รายงานการวิจัยทดลอง

การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาการฟังและการพูด
โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบต่างๆ ของนิสิตชั้นปีที่ 1
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARATIVE STUDY OF THE ACHIEVEMENT IN
ORAL COMMUNICATION
OF
FIRST-YEAR CHULALONGKORN UNIVERSITY STUDENTS IN
DIFFERENT TEACHING AND LEARNING SITUATIONS

CHULALONGKORN UNIVERSITY
LANGUAGE INSTITUTE
BANGKOK, THAILAND

LR 420.71
e559e

รายงานการวิจัยทดลอง

การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลการเรียนวิชาการฟัง-พูด
โดยใช้วิธีการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ ของนิสิตชั้นปีที่ ๑

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A COMPARATIVE STUDY OF THE ACHIEVEMENT IN
ORAL COMMUNICATION
OF
FIRST-YEAR CHULALONGKORN UNIVERSITY STUDENTS IN
DIFFERENT TEACHING AND LEARNING SITUATIONS

โดย

สุชาดา นิมนานันต์

นิภาพร	รัตนพฤกษ์	กุลยา	คัมภีรานนท์
อัมพร	ชาติอัปสร	ดวงฤดี	กาญจนพันธ์
จันทร์พนิต	สุระศิลป์	พัชรี	ชินธรรมมิตร
รัชณีโรจน์	กุลธำรง	วัลยาพร	นารีการ

กิตติกรรมประกาศ

คณะผู้วิจัยใคร่ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ ดร.คุณกัญญา ธรรมมงคล
รองศาสตราจารย์ ดร.อัฉรา วงศ์โสธร ผู้ช่วยศาสตราจารย์ สุวัฒน์ สุขมลสันต์
รองศาสตราจารย์ ดร.กาญจนา ปราบพาล และกรรมการงานวิจัยของสถาบันภาษาที่ได้
ให้คำแนะนำที่มีประโยชน์ และคณะผู้วิจัยใคร่ขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ปิยนารด เหมสุจิ
อาจารย์ สว่างวงศ์ สัตย์ธรรม และอาจารย์ จรูญ เกณี ที่ได้ให้ความร่วมมือในการ
สอบทักษะการพูด มา ณ ที่นี้

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทคัดย่อ

สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้ทำการสอนทักษะการฟังและการพูด ภาษาอังกฤษให้แก่นิสิตชั้นปีที่ ๑ มาตั้งแต่ปี ๒๕๒๒ นิสิตฝึกทักษะการฟังในห้องปฏิบัติการทาง ภาษาโดยใช้แบบเรียนสำหรับเรียนด้วยตนเอง และฝึกทักษะการพูดโดยมีครูสอนในชั้นเรียน ต่อมาเมื่อแนวการสอนภาษาแบบสื่อความหมาย เน้นความสำคัญของการสอนภาษาแบบทักษะ สัมพันธ์ อาจารย์ของสถาบันภาษากลุ่มหนึ่งดำริที่จะนำการสอนแบบทักษะสัมพันธ์มาใช้ และได้ เตรียมบทเรียนการฟังและการพูดแบบทักษะสัมพันธ์ขึ้น จึงได้เสนอโครงการวิจัยทดลองใช้ บทเรียนที่เตรียมขึ้นนั้นสอนทักษะการฟังและการพูดในรูปแบบต่าง ๆ กัน ๔ แบบ โดยมีวัตถุประสงค์ที่จะหาข้อสรุปให้ได้ว่า การจัดการสอนแบบใดจะให้ผลดีมากที่สุด เพื่อสถาบันภาษา จะได้ใคร่ใช้ผลของการวิจัยครั้งนี้เป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนวิชาการฟังและการพูดต่อไป

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้คัดเลือกจากนิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งแบ่งเป็นกลุ่มใหญ่ ๔ สาขาวิชาคือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ และสาขาวิชามนุษยศาสตร์ จากนั้นใช้วิธีการลุ่มแบบแบ่งระดับอย่าง ง่าย (Simple Stratified Random Sampling) คัดเลือกคณะที่จะทำการทดลองสอนได้ ๔ คณะคือ คณะวิศวกรรมศาสตร์ คณะเภสัชกรรมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี คณะนิเทศศาสตร์และคณะอักษรศาสตร์ ต่อจากนั้นจึงคัดเลือกนิสิตกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละคณะ ๑ ละ ๔ กลุ่ม

เมื่อได้นิสิตกลุ่มตัวอย่างแล้วได้จัดการสอนให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างในแต่ละคณะ ๑ ละ ๔ แบบ ดังนี้

แบบที่ ๑ เรียนการฟังด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา ๑ ชม. ต่อสัปดาห์ และ เรียนการพูดโดยใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ที่เน้นการฟัง-การพูดอีก ๑ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์

- แบบที่ ๒ เรียนการฟัง-พูด โดยใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ที่เน้นการฟัง-พูด ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ โดยได้รับเทปบทเรียนการฟังที่มีเนื้อหาเหมือนกับบทเรียนการฟังของสถาบันภาษาไปเรียนด้วยตนเองที่บ้าน
- แบบที่ ๓ เรียนการฟัง-พูด โดยใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ที่เน้นการฟัง-พูด ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์
- แบบที่ ๔ เรียนการฟังด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในครั้งแรกของภาคการศึกษา แล้วเรียนการพูดโดยใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ที่เน้นทักษะการฟัง-การพูด ๒ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ในครึ่งหลังของภาค
- แบบที่ ๕ เรียนการพูดโดยใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ที่เน้นการฟัง-พูด ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในครั้งแรกของภาคการศึกษา และเรียนการฟังด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ในครึ่งหลังของภาค

การคัดเลือกนิสิตกลุ่มตัวอย่างให้เรียนแต่ละแบบใช้วิธีจับฉลาก

ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้สอนในโครงการวิจัยทดลองจำนวน ๕ คนจากอาจารย์ของสถาบันภาษาที่มีประสบการณ์ด้านการสอนการฟังและการพูด การคัดเลือกผู้สอนใช้เกณฑ์ต่าง ๆ ได้แก่ความทัดเทียมกันทางด้านเพศและวัย ประสบการณ์ด้านการสอน จำนวนปีที่ศึกษาอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษ สื่อความหมายและผลจากการทดสอบบุคลิกภาพของ Eysenck (Eysenck Personality Inventory, ๑๙๖๘) ผู้สอนทุกคนทำการสอนตามคู่มือครูวิชาการฟัง (Foundation Listening I) และคู่มือครูวิชาการพูด (Foundation Oral Communication : Integrated Materials) ก่อนทำการสอนทุกครั้ง ผู้สอนทุกคนได้เตรียมการสอนร่วมกันเพื่อให้การสอนเป็นรูปแบบเดียวกัน

การเก็บข้อมูลเก็บจากการให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของสถาบันภาษา (Standardized Proficiency Test Form A, ๑๙๗๔) ทั้งก่อนเรียนและหลังจากเรียนตามแบบที่กำหนด นิสิตกลุ่มตัวอย่างได้ทำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลด้านการฟังของสถาบันภาษา (Listening Achievement Test, September, ๑๙๘๓) และ

ทำการสอบความสามารถด้านการพูดโดยการสัมภาษณ์ (Interview) โดยใช้เกณฑ์เดียวกับ Foreign Service Institute (FSI) นอกจากนี้ยังให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างกรอกแบบทดสอบบุคลิกภาพของ Eysenck (๑๙๖๔) และแบบสอบถาม "เจตคติ" ต่อการเรียนภาษาอังกฤษทั้งด้านการฟังและการพูด

ผลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังกล่าวข้างต้นปรากฏว่า

๑. การจัดการสอนทั้ง ๔ แบบ มิได้ให้ผลสัมฤทธิ์ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตามมีแนวโน้มว่าการสอนแบบที่ ๔ จะช่วยให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลด้านการฟังมากที่สุด ส่วนในด้านการพูด การสอนแบบที่ ๒ และ ๓ มีแนวโน้มที่จะให้ผลดีกว่าแบบที่ ๔, ๔ และ ๑ ตามลำดับ
๒. คะแนนของผลการสอบความสามารถด้านการพูดกับคะแนนสัมฤทธิ์ด้านการฟัง มีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกัน
๓. ผู้เรียนในกลุ่มตัวอย่างมีบุคลิกภาพไม่แตกต่างกัน และบุคลิกภาพของผู้เรียน ไม่มีผลต่อความสำเร็จทางด้านการเรียนภาษาอย่างมีนัยสำคัญ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ABSTRACT

For a number of years Chulalongkorn University Language Institute has treated Listening and Speaking as two separate courses : the listening course administered in language laboratories is self-instructional; speaking courses, by contrast, are taught in a regular classroom situation.

The recent trend towards teaching languages for communicative purposes emphasizes a new aspect of teaching : the integration of skills. A number of teachers, having questioned whether or not students really achieve more through skill integration than through separate skill courses, prepared a set of listening - speaking integrated units and started this experimental research project. Their purpose was to teach those materials through different listening speaking combinations, in order to study, the effects of each combination and to find out which combination would yield the best results.

The sample population consisted of 25 groups of first year Chulalongkorn University students. They were simple stratified - randomly selected : five from each of five faculties, namely Engineering, Pharmaceutical Science, Communication Arts, Commerce and Accountancy and Arts. These faculties represent four major academic areas : Physiological Sciences, Biological Sciences, Social Sciences and Humanities.

Each of the five groups from each faculty was taught a different program - the five alternatives are given below. The matching of groups to the program models was done by drawing lots.

Each program model consisted of 2 separate class hours per week.

- Model 1 : 1 hour of self - instructional listening in a language laboratory, and 1 hour of integrated listening and speaking.
- Model 2 : 2 hours of integrated listening and speaking, plus parallel - form, self - instructional listening materials to be studied outside class.
- Model 3 : 2 hours of integrated listening and speaking.
- Model 4 : 2 hours of self - instructional listening in a language laboratory for the first half of the semester, and 2 hours of integrated listening and speaking for the second half of the semester.
- Model 5 : 2 hours of integrated listening and speaking for the first half of the semester and 2 hours of self - instructional listening for the second half of the semester.

This research was carried out in one semester of fifteen weeks.

Five teachers were selected from those who had been teaching the listening and speaking courses. Each was to teach one model throughout the five faculties. The selection was based on their age, sex, teaching experience, the number of years spent in an English - speaking country, and the results of the Eysenck Personality Inventory (EPI) (1968).

The teachers strictly observed the Teachers' Handbooks for both the listening and the listening - speaking integrated components. A meeting was held at least once a week to ensure, as far as possible, that the same teaching procedures were employed.

Data was collected from the following:

1. A pre and post - standardized proficiency test, FORM A (CULI, 1975).
2. A listening achievement test (CULI, September 1983)
3. An oral interview based on the Foreign Service Institute (FSI) Scale
4. The EPI (1968)
5. Questionnaires surveying the subjects' attitudes towards the different teaching models.

The results were as follows:

1. The different models did not result in significant differences among the experimental groups in terms of achievement. However, of the five models the subjects who were taught according to model 5 tended to yield the highest scores on the listening achievement test, whereas in speaking the subjects in models 2 and 3 tended to show greater proficiency.
2. There was a tendency for the listening achievement test scores to correlate positively with the speaking proficiency test scores.
3. It was found in this experiment that the subjects in each group were not significantly different in terms of personality and their personality by no means correlated significantly with their achievement in learning foreign languages.

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	ความเป็นมา	๑
๒	เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	๘
๓	วิธีการวิจัย	๒๗
๔	ผลของการวิจัย	๔๓
๕	บทสรุปอภิปรายและข้อเสนอแนะ	๑๓๐
	บรรณานุกรม	๑๕๒
	ภาคผนวก	๑๕๖
	ก. แบบทดสอบ Oral Proficiency	๑๕๖
	ข. แบบสำรวจบุคลิกภาพไอแซกส์	๑๖๐
	ค. แบบสอบถามเจตคติ (Attitude)	๑๖๔
	ง. แบบสอบถามความเห็นเกี่ยวกับการเรียน วิชา Oral Communication	๑๗๕

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๑	จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละคณะที่ได้ข้อมูลครบทุกกระทง	๔๓
ตารางที่ ๒	กลุ่มตัวอย่าง	๔๓
ตารางที่ ๓	เพศ	๔๖
ตารางที่ ๔	ความคิดเห็นเกี่ยวกับชั่วโมงเรียน ๒ ชั่วโมง/สัปดาห์	๔๗
ตารางที่ ๕	ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียน เพื่อฝึกทักษะการฟังแต่ละตอน	๔๘
ตารางที่ ๖	ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียน เพื่อฝึกทักษะการพูดแต่ละตอน	๔๙
ตารางที่ ๗	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียนการฟังแต่ละบท	๕๐
ตารางที่ ๘	ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียนการพูดแต่ละบท	๕๑
ตารางที่ ๙	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกทักษะวิชาการฟัง	๕๒
ตารางที่ ๑๐	ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกทักษะวิชาการพูด	๕๒
ตารางที่ ๑๑	ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนวิชาการพูดการฟัง	๕๓
ตารางที่ ๑๒	ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาบทเรียนการพูดการฟัง	๕๔
ตารางที่ ๑๓	ความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้าให้วิชาการพูดการฟัง เป็นวิชาเลือก	๕๔
ตารางที่ ๑๔	ระดับผลการสอบความสามารถด้านการพูด	๕๕
ตารางที่ ๑๕	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๑	๕๗
ตารางที่ ๑๖	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๒	๖๐

ตารางที่ ๑๗	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๓	๖๒
ตารางที่ ๑๘	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๔	๖๔
ตารางที่ ๑๙	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๕	๖๖
ตารางที่ ๒๐	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ACLIST, ORAL OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๖๘
ตารางที่ ๒๑	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ ORAL, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๗๑
ตารางที่ ๒๒	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๗๓
ตารางที่ ๒๓	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๗๕
ตารางที่ ๒๔	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๗๗

ตารางที่ ๒๕	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๙๔
ตารางที่ ๒๖	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๙๐
ตารางที่ ๒๗	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง W กับ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔, และ ๕	๙๒
ตารางที่ ๒๘	ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, SPEAK, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด	๙๓
ตารางที่ ๒๙	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการเรียนวิชาการฟัง Listening ในกลุ่มที่ ๑, ๒, ๔ และ ๕	๙๔
ตารางที่ ๓๐	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษในกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๙๓
ตารางที่ ๓๑	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษในกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๙๖
ตารางที่ ๓๒	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนวิชา Oral Communication กลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕	๑๐๒
ตารางที่ ๓๓	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน Pretest แยกตามกลุ่มวิธีสอน ๔ แบบ	๑๐๖
ตารางที่ ๓๔	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนบุคลิกภาพแยกตามกลุ่มวิธีสอน ๔ แบบ	๑๐๘

ตารางที่ ๓๕	ค่าเฉลี่ยจากคะแนนดิบ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและ ค่าเฉลี่ยเทียบส่วนร้อยละของคะแนน Pretest (Listening) คะแนน Post-test (Listening) และคะแนน Achievement (Listening)	๑๑๐
ตารางที่ ๓๖	ค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและอันดับ คะแนนผลการสอบความสามารถด้าน Speaking	๑๑๒
ตารางที่ ๓๗	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ เจตคติ เกี่ยวกับการเรียนวิชาการฟัง-การพูด แบบทักษะ สัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน ๔ แบบ	๑๑๕
ตารางที่ ๓๘	ค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้าน เจตคติ เกี่ยวกับการเรียนวิชาการฟัง-การพูด แบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) ระหว่าง กลุ่มตัวอย่าง ๕ แบบ	๑๒๔
ตารางที่ ๓๙	การวิเคราะห์ความแปรปรวนด้าน เจตคติเกี่ยวกับ การเรียนวิชาการฟัง-การพูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) ระหว่าง กลุ่มตัวอย่าง ๕ แบบ	๑๒๔

บทที่ ๑

ความเป็นมา

เมื่อสถาบันภาษาเริ่มให้บริการการสอนภาษาอังกฤษแก่นิสิตในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย วิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานสำหรับนิสิตชั้นปีที่ ๑ ประกอบด้วยรายวิชาการอ่าน (Foundation Reading) ซึ่งทำการสอนในชั้นเรียน ๓ ช.ม. ต่อสัปดาห์ รายวิชาการฟัง (Foundation Listening) สอนในห้องปฏิบัติการทางภาษา ๑ ช.ม. ต่อสัปดาห์ และรายวิชาการพูด (Foundation Speaking) สอนในชั้นเรียน ๑ ช.ม. ต่อสัปดาห์ ในการประเมินผล ผู้สอนจะนำคะแนนของนิสิตในแต่ละรายวิชามารวมกัน เป็นคะแนนของรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั้งหมด

ต่อมาในปีการศึกษา ๒๕๒๖ สถาบันภาษาได้แยกรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานออกเป็น ๒ รายวิชาคือ รายวิชาการอ่าน (Foundation Reading) เรียน ๓ ช.ม. ต่อสัปดาห์ และรายวิชาการฟัง-การพูด (Foundation Oral Communication) ซึ่งประกอบด้วยวิชาการฟังและการพูด นิสิตเรียนวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา ๑ ช.ม. ต่อสัปดาห์ และเรียนวิชาการพูดในห้องเรียน ๑ ช.ม. ต่อสัปดาห์ การจัดการสอนวิชาการฟังเป็นแบบที่นิสิตจะต้องเรียนด้วยตัวเองตามความสามารถของแต่ละบุคคล (Individualization) โดยมีอาจารย์เป็นผู้ให้คำแนะนำเมื่อนิสิตมีปัญหา สถาบันภาษาได้เล็งเห็นความสำคัญของทักษะการฟังซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาทักษะอื่น ๆ ประกอบกันในประเทศไทยไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จึงจำเป็นต้องจัดการสอนแบบที่ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกทักษะการฟังให้ได้มากที่สุด

ส่วนการจัดการเรียนการสอนวิชาการพูดนั้น เป็นการสอนแบบ lock-step โดยนิสิตทุกคนเรียนไปพร้อม ๆ กันในห้องเรียน สำหรับการสอนของครูในชั้นเรียน ครูจะนำเสนอส่วนวนภาษาสั้น ๆ ในรูปแบบสนทนาโดยใช้เทปทเรียนแล้วให้นิสิตฝึกพูดตาม หลังจากนั้นจึงให้นิสิตฝึกใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายโดยการทำกิจกรรมในรูปแบบเกมส์ (Games) การแสดงบทบาท (Role - Playing) บทเรียนแต่ละหน่วยจัดตาม LANGUAGE FUNCTIONS คือ จัดตามวัตถุประสงค์ในการสื่อความหมาย (Functional Purpose)

ความสำคัญของปัญหา

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๔ Dr. Clive Holes ผู้เชี่ยวชาญตำแหน่ง KELT Advisor ของ British Council ประจำสถาบันภาษาได้เข้าสังเกตการสอนและศึกษาการจัดการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานและเสนอว่าควรปรับปรุงรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานให้เป็นแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) โดยรวมทักษะการอ่าน ฟัง พูด เขียน เข้าด้วยกันและจัดบทเรียนตามหัวข้อ (Themes) โดยเลือกหัวข้อที่นิสิตส่วนใหญ่จะสนใจ เช่น อาหาร ท่องเที่ยว เป็นต้น แต่การเปลี่ยนแปลงจากการสอนแบบแยกทักษะมาเป็นแบบทักษะสัมพันธ์นั้น ใช้เวลาในการสร้างบทเรียนและเตรียมครูผู้สอนรวมทั้งทดลองใช้บทเรียนที่สร้างขึ้นใหม่ด้วย สถาบันภาษาจึงได้จัดการทดลองสอนภาษาอังกฤษแบบทักษะสัมพันธ์โดยรวมวิชาการฟังและการพูดเข้าด้วยกัน ผู้เชี่ยวชาญจาก British Council และอาจารย์ของสถาบันกลุ่มหนึ่งได้ร่วมกันผลิตบทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ขึ้นและนำไปสอนในชั่วโมงวิชาการพูด เมื่อปรากฏผลเป็นที่น่าพอใจ จึงได้ผลิตบทเรียนเพิ่มเติมและใช้เป็นบทเรียนสำหรับวิชาการพูดของสถาบันภาษาในปัจจุบัน

ทางด้านวิชาการฟัง ซึ่งต้องทำการสอนในห้องปฏิบัติการทางภาษานั้น ได้ก่อให้เกิดปัญหาขึ้นเนื่องจากต้องการซ่อมแซมอุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นประจำ ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมาก สถาบันภาษาจึงจำเป็นต้องหาริธีที่จะจัดการเรียนการสอนวิชาการฟังแบบใหม่ที่จะช่วยลดค่าใช้จ่ายทางด้านการศึกษาและซ่อมแซมอุปกรณ์ นอกจากนี้จะทำให้สามารถใช้กำลังคนที่มีอยู่ในการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ คณะกรรมการวิชาการของสถาบันภาษาจึงมีมติว่าจะมีการปรับปรุงแนวการสอนวิชาการฟัง-การพูด และก่อนที่จะเปลี่ยนแปลงการจัดการสอนทั้งสองวิชานี้ก็น่าจะมีการวิจัยทดลอง (Experimental Research) จัดการสอนวิชาใหม่ในรูปแบบต่าง ๆ กัน โดยใช้ทั้งบทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Materials) ที่สถาบันภาษาสร้างขึ้นใหม่กับบทเรียนเดิมคือ Foundation Listening เพื่อหาข้อสรุปให้ได้ว่ารูปแบบการจัดการสอนแบบใหม่จะให้ผลดีที่สุดและผลสรุปจากการวิจัยนี้จะนำไปใช้ประกอบการพิจารณาในการจัดการสอนวิชาการฟัง-การพูดต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

๑. เพื่อศึกษาอิทธิพลของการสอนวิชาการฟัง-พูด แบบต่าง ๆ กัน ๔ แบบที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลของนิสิต
๒. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของตัวแปรอื่น ๆ เช่น เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และบุคลิกภาพของนิสิตที่เรียนวิชา Oral Communication ทั้ง ๔ แบบ
๓. เพื่อสรุปให้ได้ว่า การจัดการสอนแบบใดใน ๔ แบบนี้น่าจะเป็นประโยชน์ต่อนิสิตที่เรียนวิชาการฟัง-พูดมากที่สุด

ขอบข่ายของการวิจัย

ในการวิจัยนี้ได้ใช้กลุ่มนิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชาการฟังและการพูดในภาคต้นของปีการศึกษา ๒๕๒๖ เป็นจำนวน ๖๔๘ คน

กลุ่มประชากร

นิสิตชั้นปีที่ ๑ ที่เรียนวิชาการฟังและการพูด

ผู้วิจัย

คณาจารย์ที่สอนรายวิชาการฟังและการพูดของสถาบันภาษาจำนวน ๔ คน

เครื่องมือวิจัย

๑. แบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ (Chulalongkorn University English Proficiency Test Form A ๒๕๑๘)
๒. แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลของการฟัง (Foundation Listening Achievement Test, Chulalongkorn University) กันยายน ๒๕๒๖
๓. แบบทดสอบ Oral Proficiency ที่สร้างขึ้นตามแบบการสอบสัมภาษณ์ของ Foreign Speaking Service (ดูรายละเอียดภาคผนวก ก)
๔. แบบทดสอบบุคลิกภาพ Eysenck Personality Inventory. Eysenck, H.J. and Sybil B.G. Eysenck. San Diego: Educational and Industrial Testing Service (รายละเอียดในภาคผนวก ข)

๕. แบบสอบถามเจตคติของนิสิตเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ และการเรียนภาษาอังกฤษ (รายละเอียดในภาคผนวก ค)

วิธีวิจัย

๑. คัดเลือกกลุ่มประชากรจากนิสิตชั้นปีที่ ๑ ที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน ๔ สาขา เป็นนิสิตกลุ่มตัวอย่าง ๔ กลุ่ม โดยวิธี Simple Stratified Random Sampling ได้นิสิตกลุ่มตัวอย่างดังนี้
 - ๑.๑ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพได้แก่นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์ ๔ กลุ่ม จำนวน ๑๑๗ คน
 - ๑.๒ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพได้แก่นิสิตคณะเภสัชกรรมศาสตร์ ๔ กลุ่ม จำนวน ๑๓๕ คน
 - ๑.๓ สาขาวิชาสังคมศาสตร์ได้แก่นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์ ๔ กลุ่ม จำนวน ๑๔๕ คน และนิสิตคณะนิติศาสตร์ ๔ กลุ่ม จำนวน ๑๑๔ คน
 - ๑.๔ สาขาวิชามนุษยศาสตร์ได้แก่นิสิตคณะอักษรศาสตร์ ๔ กลุ่ม จำนวน ๑๔๓ คน รวมเป็นนิสิตในกลุ่มทดลองทั้งสิ้น ๖๕๘ คน
๒. จัดการสอนวิชา Oral Communication ๔ แบบ
๓. ก่อนและหลังทำการสอนให้นิสิตกลุ่มทดลองทำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของสถาบันภาษา Form A
๔. ให้นิสิตทำแบบทดสอบบุคลิกภาพและกรอกแบบสอบถามเพื่อสำรวจเจตคติของผู้เรียนต่อการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง ๔ แบบ
๕. ให้นิสิตทำแบบทดสอบสัมฤทธิ์ผล (Achievement Test) ของสถาบันภาษา
๖. เก็บข้อมูล

สมมติฐานของการวิจัย

โครงการวิจัยทดลองนี้มีสมมติฐานดังนี้

๑. วิธีจัดการสอนจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษด้านการฟังและการพูดของผู้เรียน
๒. บุคลิกภาพ เจตคติ แรงจูงใจ จะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

โครงการวิจัยทดลองครั้งนี้คาดว่าจะให้ประโยชน์ต่อการจัดการสอนวิชา การฟังและการพูดขั้นพื้นฐานของสถาบันภาษา ดังต่อไปนี้

๑. จะได้ผลสรุปว่าการสอนการฟังและการพูด แบบไหน ที่จะให้สัมฤทธิ์ผลสูงสุดสำหรับนิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
๒. อาจใช้ผลของการวิจัยเป็นแนวทางกำหนดรูปแบบของการจัดการสอนวิชา การฟัง-การพูดขั้นพื้นฐานในอนาคต
๓. จะได้ข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
 - ๓.๑ เจตคติของนิสิตที่มีต่อการจัดการสอนแต่ละแบบ
 - ๓.๒ บุคลิกภาพของนิสิตจะมีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชา การฟัง-พูดหรือไม่

ข้อจำกัดบางประการของการวิจัย

๑. ในการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียนนั้น คณะผู้วิจัยไม่สามารถควบคุมตัวแปรห้องเรียนหรือช่วงเวลาเรียนของนิสิตกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มให้เหมือนกันได้ คณะผู้วิจัยจึงได้พยายามไม่ใช้ห้องที่มีลักษณะและขนาดแตกต่างกันมาก และกำหนดช่วงเวลาเรียนไม่ให้มีความแตกต่างกันมาก

๒. การควบคุมอิทธิพลแทรกซ้อนที่เกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน คณะผู้วิจัยกระทำ
ได้ในขอบเขตที่เกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอนในชั้นเรียน เช่น การแจ้งให้นิสิตทราบว่าผู้สอนจะ
สอนแนวใหม่ และจะวัดผลการสอบตามแนวใหม่ที่ไม่เหมือนกับการเรียนการสอนของเพื่อน
นิสิตกลุ่มอื่น ซึ่งจะสามารถลดอิทธิพลแทรกซ้อนจากการที่นิสิตพยายามจะเรียนรายวิชาการฟัง
ตามแบบกลุ่มอื่น อย่างไรก็ตามอาจมีนิสิตบางคนได้รับอิทธิพลแทรกซ้อนจากแหล่งอื่น ๆ นอก
ห้องเรียน เช่น การฟังวิทยุ ดูโทรทัศน์รายการภาษาอังกฤษ หรือการคบหาสมาคมกับชาวต่าง
ชาติ ซึ่งเป็นผลเสริมให้นิสิตมีความสามารถในการใช้ภาษาพูดได้ดีขึ้น อิทธิพลดังกล่าวนี้อยู่
เหนือความสามารถของคณะผู้วิจัยที่จะควบคุมได้

นิยามศัพท์เฉพาะ

นิสิต หมายถึง นิสิตชั้นปีที่ ๑ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่เรียนวิชา Oral
Communication I ของสถาบันภาษาในปักษ์วทีกษา ๒๕๒๖

บทเรียน Foundation Listening หมายถึง บทเรียน Foundation
Listening I จัดทำโดย สถาบันภาษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย พิมพ์ที่สำนักพิมพ์จุฬาฯ
พ.ศ. ๒๕๒๓ จำนวน ๙ บท

บทเรียน Integrated Materials หมายถึงบทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ที่เน้น
การฟังและการพูดฉบับทดลอง พิมพ์โดย สถาบันภาษา จุฬาฯ ปี ๒๕๒๔ ๒ หัวข้อคือ Food
(๔ บท) และ Travel (๓ บท)

การเรียนรู้ด้วยตนเอง หมายถึงการเรียนวิชา Foundation Listening ในห้องปฏิบัติการ
การทางภาษา โดยนิสิตรับเทปบทเรียนจากอาจารย์ประจำกลุ่มแล้วนั่งประจำที่ของตน ฟังเทป
บทเรียนและทำแบบฝึกหัด บทเรียนจะมีคำอธิบาย ตัวอย่าง คำสั่ง แบบฝึกหัดและทำเฉลย
เพื่อให้นิสิตตรวจคำตอบได้ด้วยตนเอง (Immediate feedback) เมื่อนิสิตมีวิทยุหรือไม่
เข้าใจบทเรียน อาจารย์ประจำกลุ่มจะให้คำอธิบายแก่นิสิต นิสิตจะเรียนบทเรียนไปตาม
ลำดับจากบทที่ ๑ ถึงบทที่ ๔ ตามความสามารถของตนเอง กล่าวคือนิสิตไม่จำเป็นต้องรอ

เพื่อให้จบบทเรียนพร้อม ๆ กัน ผู้ที่มีความสามารถในการฟังจะเรียนได้เร็วกว่าผู้ที่มีความสามารถด้อยกว่า แต่อย่างไรก็ตาม นิสิตจะได้รับตารางกำหนดความก้าวหน้าในการเรียน (Suggested Schedule) เพื่อเตือนตนเองมิให้เรียนช้าเกินไปจนอาจจะไม่จบภายในหนึ่งภาคการศึกษา และอาจารย์จะคอยช่วยดูแลความก้าวหน้า หรือให้ความช่วยเหลือนิสิตที่เรียนช้าเกินไปด้วย นอกจากนี้เรียนบทเรียน ๔ บทนี้แล้วนิสิตยังต้องทำการทดสอบ Unite Test อีก ๒ ครั้ง ซึ่งอาจารย์จะเป็นผู้ให้นิสิตทำหลังจากจบบทเรียนที่ ๔ และ ๘ ตามลำดับ โดยมีอาจารย์เป็นผู้ตรวจ Unit Test เอง เพื่อวิเคราะห์ปัญหาในการเรียนของนิสิต เพราะ Unit Test ถูกสร้างขึ้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนของนิสิต ไม่ได้สร้างขึ้นเพื่อเก็บคะแนน ถ้านิสิตทำ Unit Test ได้ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนด แสดงว่านิสิตยังไม่เข้าใจบทเรียนเพียงพอ อาจารย์จะวิเคราะห์จากสิ่งที่นิสิตทำผิดแล้วให้ฟังบทเรียนซ่อมเสริมส่วนที่นิสิตยังไม่เข้าใจนั้น

ครูสอนในชั้นเรียน หมายถึงครูผู้มีบทบาทในการสอน Integrated Materials ครูจะต้องสอนทั้งทักษะการฟังและการพูด การสอนการฟังประกอบด้วยกิจกรรมก่อนการฟัง เช่น การสอนศัพท์ การนำเข้าสู่เรื่อง กิจกรรมการฟัง เช่น การเลือกฟัง (Selective Listening) และการทำแบบฝึกหัดเติมข้อความในตาราง กิจกรรมการพูด เริ่มตั้งแต่การตอบคำถามเกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง การฝึกภาษาประกอบรูปภาพ การฝึกใช้ภาษาในกิจกรรมคู่หรือกลุ่มแบบต่าง ๆ เช่น การสมมติบทบาท (Role-Playing) และการตัดสินใจปัญหา (Problem-Solving or Decision-Making)

ผู้สอบ หมายถึงผู้ให้คะแนน (tester)

เอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ทฤษฎีการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบัน

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันได้ลดความสำคัญของการเน้นเรื่องโครงสร้างของภาษาหรือไวยากรณ์ลง Widdowson (๑๙๗๔) กล่าวว่า การเรียนภาษาไม่จำเป็นต้องเริ่มต้นด้วยการศึกษาระบบของภาษาก่อน เพราะผู้เรียนไม่ต้องการเรียนรู้ระบบของภาษา แต่ต้องการใช้ภาษาเพื่อโต้ตอบ เล่าเรื่องหรือแสดงความรู้สึกมากกว่า กิจกรรมทางภาษาและ เนื้อหาของบทเรียนจึงควรมีความสอดคล้องกับความต้องการใช้ภาษาของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนรู้ในห้องเรียนไปใช้ในชีวิตจริงได้

Wilkins และ Van EK (๑๙๗๗) ได้พัฒนาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาแบบที่เรียกว่า Functional - Notional Syllabus ซึ่งเน้นความต้องการของผู้เรียนว่าต้องการใช้ภาษาเพื่อทำการสื่อความหมายในเรื่องใดบ้าง แล้วกำหนดเป็น Functions ตามความต้องการสื่อความหมายของผู้เรียนนั้น เช่น ต้องการขอบคุณ ชี้แจง โต้แย้ง หรือขอความช่วยเหลือ เป็นต้น ในแต่ละ Function จะต้องกำหนดรูปแบบของภาษาที่ใช้ การพัฒนาหลักสูตรการจัดการเรียนการสอนดังกล่าวทำให้เกิดแนวการสอนภาษาแบบ Communicative Approach หรือ Communicative Methodology ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย Alan Maley (๑๙๘๒) ได้ให้คำอธิบายเกี่ยวกับแนวการสอนแบบนี้ว่า เป็นแนวการสอนที่เน้นกิจกรรมในห้องเรียน (Task-Centred) ซึ่งเป็นกิจกรรมที่ฝึกความคล่องตัวของการใช้ภาษามีใช้ฝึกความถูกต้องของรูปภาษา (fluency as opposed to accuracy) เป็นกิจกรรมที่ผู้เรียนต้องทำเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายในการสื่อความหมาย (Communicative Goals) มิใช่เพื่อฝึกภาษา (Linguistic goals) เป็นกิจกรรมในรูปแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) และเป็นกิจกรรมแบบที่ผู้เรียนจำเป็นต้องมีปฏิสัมพันธ์ (Interaction) กับผู้เรียนในกลุ่ม

การสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูด (Oral Communication)

Byrne (๑๙๗๖) อธิบายกระบวนการการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูดว่าเป็นการสื่อความหมายสองทางระหว่างผู้พูดกับผู้ฟัง ผู้พูดจะถ่ายทอดความคิดหรือข้อมูลที่ต้องการสื่อความหมายในคำพูดและผู้ฟังจะเข้าใจผู้พูดได้ก็ต่อเมื่อได้ตีความจากคำพูดนั้น ๆ แล้ว การที่จะสื่อความหมายให้เข้าใจกันได้จึงต้องใช้ทักษะสองอย่างคือ Production Skill หรือทักษะในการพูดและ Receptive Skill หรือทักษะในการฟัง

สำหรับสำนวนภาษาที่สอน นักวิชาการหลายคนเช่น Widdowson (๑๙๗๘) หรือ Fish (๑๙๘๑) ได้เน้นว่า ในการสอนภาษาเพื่อให้สื่อความหมายได้นั้น ครูควรเลือกภาษาที่เจ้าของภาษาใช้สื่อความหมายจริง ๆ เช่น คำทางวิทญ์ บทความในหนังสือพิมพ์ หรือป้ายประกาศ ไม่ใช่ภาษาที่ผู้เขียนตำราสร้างขึ้นเพื่อจุดประสงค์ในการเรียนการสอนเท่านั้น ภาษาพูดที่ใช้กันก็มีลักษณะแตกต่างกับภาษาเขียน กล่าวคือมีการพูดซ้ำความ (Repetition and Redundancy) มีการลงเสียงหนัก (Stress) การลงเสียงสูงต่ำ (Intonation) มีการใช้คำที่ไม่มีความหมาย (False Starts หรือ Hesitation Markers) หรือการใช้ข้อความสั้น ๆ ซึ่งบางครั้งไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Uncompleted and Ungrammatical sentences)

การพัฒนาทักษะการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูด

Byrne (๑๙๗๖) และ Krashen (๑๙๘๑) มีความเห็นตรงกันว่า การพัฒนาการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูดควรเริ่มด้วยการฝึกทักษะการฟัง Krashen (๑๙๘๑) กล่าวว่าผู้เรียนสามารถเรียนรู้ภาษาได้ก็ต่อเมื่อได้ยินได้ฟังภาษานั้น ๆ อย่างสม่ำเสมอ

Byrne (๑๙๗๖) ให้ความเห็นว่าในการสนทนากัน ผู้เรียนจำต้องรับฟังคำพูดจากคู่สนทนาก่อนที่จะพูดตอบ ถ้าผู้เรียนไม่สามารถเข้าใจคำพูดของคู่สนทนาก็จะทำให้เกิดความประหม่า ทำให้การสนทนาหยุดชะงัก Byrne กล่าวว่า ในการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูดให้ได้ผลนั้น ผู้เรียนจำเป็นต้องพัฒนาทักษะการฟังให้อยู่ในระดับที่สูงกว่าทักษะการพูด สาเหตุหนึ่งที่ทำให้การพัฒนาทักษะการพูดไม่ได้ผล เพราะครูมักจะหีบยกประโยคตัวอย่างให้ผู้เรียนฝึกเป็น

ประโยคหรือบทสนทนาสั้น ๆ ที่ไม่มีลักษณะเหมือนภาษาพูดที่ใช้จริง ดังนั้น การพัฒนาทักษะการสื่อความหมายโดยใช้ภาษาพูดจึงจำเป็นต้องเริ่มด้วยการให้ผู้เรียนได้ฟังภาษาพูดและได้ฝึกการฟัง

การพัฒนาทักษะการฟัง

นักวิชาการหลายท่านที่เห็นว่าการพัฒนาทักษะการฟังมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาทักษะการสื่อความหมายเป็นอย่างยิ่ง ได้พยายามเสนอรูปแบบของการพัฒนาทักษะการฟังแบบต่าง ๆ

Frankel (๑๙๘๐) กล่าวว่าในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียน ครูส่วนใหญ่ซึ่งไม่ใช่เจ้าของภาษา มักจะพูดภาษาอังกฤษแบบผสมสำเนียงภาษาประจำชาติของตน ทำให้ผู้เรียนได้ยินสำเนียงที่ผิดแผกไปจากภาษาพูดของเจ้าของภาษา การสอนการฟังโดยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสได้ยินสำเนียงภาษาพูดจากผู้พูด ซึ่งเป็นเจ้าของภาษาบันทึกลงในเทปหรือวีซีดีเป็นสิ่งจำเป็น

Locke (๑๙๗๒) ได้เสนอขั้นตอนการฝึกการฟังว่า ควรจะฟังเฉพาะลักษณะใดลักษณะหนึ่งของภาษา ไม่ควรพยายามฟังทุกอย่างพร้อมกันหมด การฝึกการฟังควรกระทำอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับ โดยบทเรียนที่ฟังต้องเน้นลักษณะที่เป็นปัญหาต่อความเข้าใจ หรือการพูดของผู้เรียนซึ่งแตกต่างกันไปตามภาษาแม่ของผู้เรียน เช่น ลักษณะของระบบเสียง (Phonetic Features) โดยเฉพาะการลงน้ำหนักคำ (Stress) การออกเสียงสูงต่ำ (Intonation) รูปแบบการหยุดพูด (Pause) การเน้นเสียง (Emphatic Forms) Locke มีความเห็นว่าถ้าผู้เรียนได้ยินได้ฟังการออกเสียงอย่างถูกต้องก็จะทำให้ผู้เรียนสามารถพูดได้อย่างถูกต้องด้วย Locke ให้ความเห็นเกี่ยวกับการฝึกทักษะการฟังในห้องปฏิบัติการว่าจะสามารถช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้และเข้าใจภาษาพูดได้ดีขึ้น เพราะผู้เรียนต้องใช้เวลาส่วนใหญ่ในการฝึกการฟัง ในระหว่างนั้นผู้สอนก็จะมีเวลาจัดการและเตรียมการสอนมากขึ้น

Geddes (๑๙๘๑) ได้เสนอแนวการพัฒนาทักษะการฟังแบบการเลือกฟัง (Selective Listening) โดยได้กล่าวว่าในการใช้ภาษาจริง ๆ ผู้ฟังมักจะเลือกฟังโดยมีจุดประสงค์ (purpose)

มากขึ้น ซึ่งทำได้โดยการสอนสำนวนที่ใช้พูดโต้ตอบในบทสนทนาบ่อย ๆ เช่นสำนวนที่ใช้ในการเริ่มบทสนทนา ในการขอความช่วยเหลือ ขอคำแนะนำ และถามทาง

วิธีการสอนที่ Krashen เสนอตรงกับวิธีการสอนของ Byrne (๑๙๗๖) และของ Scott (๑๙๘๑) ที่ให้ครูเสนอภาษาพูดที่เหมือนภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในสถานการณ์ที่เหมือนจริง ภาษาที่นำมาเสนอจะต้องมีความยาวและความยากในระดับพอเหมาะ แล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกอุปประโยคโดยเลือกสำนวนภาษาที่ใช้บ่อยที่จะเป็นประโยชน์แก่ ผู้เรียนมาให้ฝึก แล้วจึงให้ผู้เรียนฝึกใช้ภาษาสื่อความหมายอย่างอิสระ ในการร่วมกิจกรรมที่เรียกว่า กิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มย่อย (Pair and Group Work)

นักวิชาการต่างก็เน้นความสำคัญของการจัดกิจกรรมคู่หรือกลุ่ม ในการพัฒนาทักษะการใช้ภาษา เพราะในชีวิตจริงการใช้ภาษาใช้เพื่อสื่อความหมายระหว่างบุคคลที่เรียกว่า ปฏิสัมพันธ์ (Interaction) การฝึกผู้เรียนให้สื่อความหมายได้ ผู้สอนก็ควรจัดกิจกรรมในท้องเรียนให้ผู้เรียนใช้ภาษาเหมือนกับที่จะต้องใช้สื่อความหมายจริงให้ได้มากที่สุด

Morrow (๑๙๘๑) ได้อธิบายลักษณะกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาทักษะในการสื่อความหมายว่า กิจกรรมนั้นจะต้องทำให้ผู้เรียนเกิดความจำเป็นที่จะต้องสื่อความหมาย (Information Gap) ซึ่งเป็นไปในลักษณะที่ผู้เรียนมองเห็นความจำเป็นและเหตุผลที่จะต้องสื่อความหมาย กิจกรรมนั้นจะต้องเปิดโอกาสให้ผู้เรียนเลือกสิ่งที่ตนจะพูด หรือเลือกวิธีพูด (Choice) เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้ตามที่ต้องการอย่างเหมาะสม นอกจากนี้กิจกรรมควรให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลย้อนกลับทันทีจากผู้ร่วมสนทนาว่าตนได้ใช้ภาษาอย่างถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ (Feedback) เป็นการเตรียมผู้เรียนสำหรับการสนทนาในชีวิตจริงในการร่วมวงสนทนา เมื่อพูดออกไปก็จะได้รับคำตอบหรือข้อมูลจากคู่สนทนาทันที ทำให้ทราบได้ว่าคำพูดที่พูดออกไปก่อนนั้นสื่อความหมายหรือไม่

ตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ เป็นต้นมา ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการสอนภาษา ได้เสนอรูปแบบกิจกรรมที่จะช่วยพัฒนาทักษะในการสื่อความหมายหลายลักษณะ เช่น กิจกรรมที่ให้ผู้เรียนสวมบทบาท (Role-play) การสร้างสถานการณ์สมมติ (Simulation) กิจกรรมที่ให้ผู้เรียน

แลกเปลี่ยนข้อมูลที่ได้จากการฟังหรือการอ่านเช่น Jigsaw Listening หรือ Listening Links ของ Geddes และ Sturtridge (๑๙๘๑) กิจกรรมประเภทงานที่ให้ผู้เรียนพยายามแก้ปัญหา (Problem - Solving Tasks) ตามแบบ Procedural Syllabus ของ Prabhu (๑๙๗๙) เป็นต้น

เป็นที่ทราบกันทั่วไปว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศนอกจากจะขึ้นอยู่กับสติปัญญาและความสามารถของผู้เรียนแล้ว ยังมีความสัมพันธ์กับปัจจัยอื่น ๆ อีกได้แก่ เจตคติ (Attitude) แรงจูงใจ (Motivation) และบุคลิกภาพ (Personality)

Carroll (๑๙๖๒) ให้ความเห็นว่า ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศเปลี่ยนแปลงไปตามองค์ประกอบ ๓ ประการในส่วนของผู้เรียนคือ ความถนัดในการใช้ภาษา (Aptitude) สติปัญญาทั่ว ๆ ไป (General Intelligence) และแรงจูงใจ (Motivation) นอกจากนี้ยังขึ้นอยู่กับตัวแปรด้านการเรียนการสอนอื่น ๆ อีกคือ โอกาส และประสบการณ์ในการเรียนภาษานั้น ๆ ตลอดจนปริมาณการสอนเนื้อหาที่เพียงพอ

นอกเหนือจากองค์ประกอบที่กล่าวมาข้างต้นแล้ว Lambert (๑๙๖๓) ได้เสนอว่าองค์ประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ เจตคติ (Attitude) ของผู้เรียนต่อวัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณี รวมทั้งความรู้สึกที่มีต่อชนชาติเจ้าของภาษานั้น

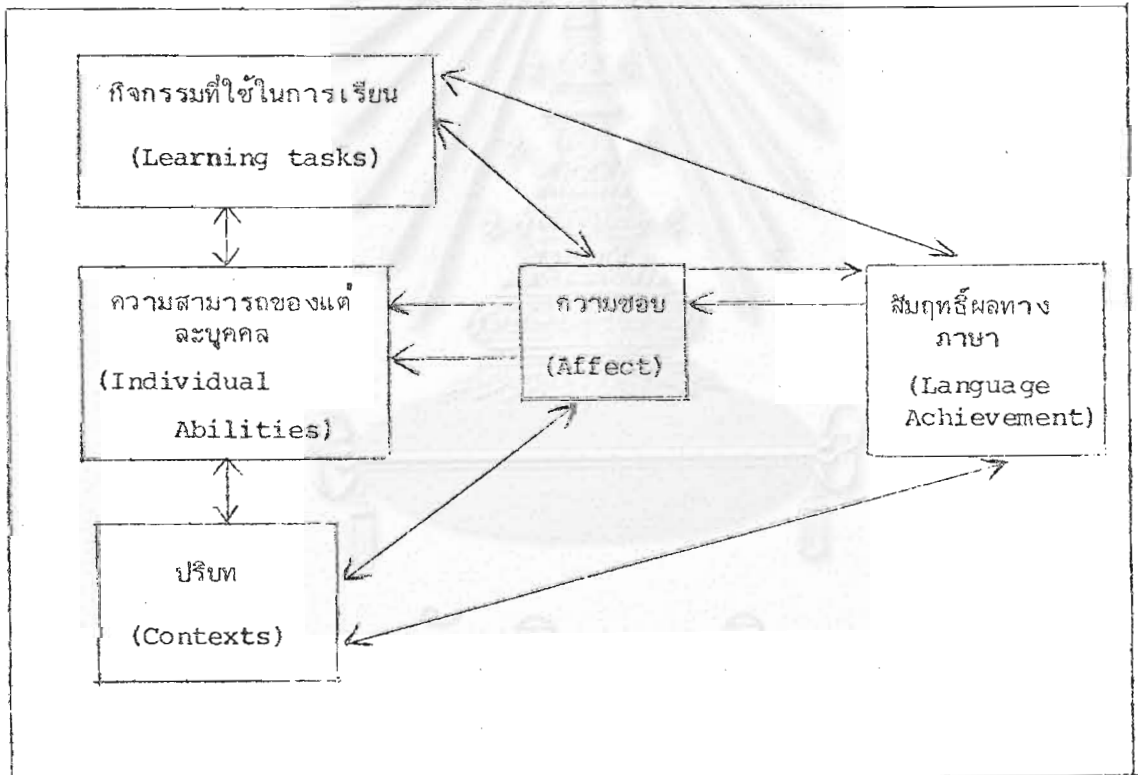
เจตคติคืออะไร

Droba (๑๙๓๓) พูดถึงเจตคติไว้ว่าเป็นความรู้สึกโน้มเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใดทั้งในด้านบวกหรือด้านลบ

Cohen (๑๙๖๖) อธิบายเจตคติว่าเป็นความคิดความรู้สึกโน้มเอียงของมนุษย์ใน การที่ตัดสินใจหรือตัดสินใจในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง และปฏิบัติต่อสิ่งนั้นตามความรู้สึกของตน

Savignon (๑๙๗๒) กล่าวว่าผู้ที่เรียนภาษาได้ดี จะมีเจตคติในทางบวก ส่วน ผู้ที่เรียนภาษาไม่ได้ดีจะมีเจตคติในทางลบต่อภาษาที่นั้น ๆ

เนื่องจากเจตคติกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น อาจมีความสัมพันธ์กันทั้งสองทิศทาง (bidirectional) และยังเป็นความสัมพันธ์ที่ไม่คงที่แน่นอน อาจเปลี่ยนแปลงได้โดยขึ้นอยู่กับตัวบุคคล สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในห้องเรียน Oller (๑๙๗๗) Upshur, Acton, Arthur และ Guiora (๑๙๗๘) ได้เสนอแบบจำลอง (model) ของความสัมพันธ์ระหว่างเจตคติและการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้ (กล่าวถึงในงานวิจัยของ Prapphal (๑๙๘๑))

ความสัมพันธ์ระหว่าง เจตคติและแรงจูงใจ

นอกเหนือจากคำว่า เจตคติ แล้ว ยังมีอีกคำหนึ่งซึ่งมักจะได้อินคู่กันคือ แรงจูงใจ (Motivation) โดยแท้ที่จริงแล้ว ยังไม่มีผู้ใดแยกเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศออกจากกันโดยเด็ดขาด Jakobovits (๑๙๗๐) ได้ชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างกรณีที่ผู้เรียนมีความสนใจ (being interested) และได้รับแรงจูงใจ (being motivated) ว่า ในสภาวะแรกแรงผลักดันในการเรียนขึ้นอยู่กับตัวผู้เรียนเอง เรียนเพื่อต้องการจะเรียน แต่ในสภาวะหลังผู้เรียนมีแรงบันดาลใจที่จะเรียนเพื่อจะไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ แต่การจูงใจผู้เรียน (to motivate a student) หมายถึงสภาพการณ์ซึ่งผู้สอนเห็นว่าผู้เรียนขาดความสนใจและแรงผลักดันในการเรียนอยู่นอกเหนือจุดประสงค์ที่ตั้งไว้ มักจะเชื่อกันว่าความสนใจที่เกิดขึ้นเองจากตัวผู้เรียน เข้มอำนวยการเรียนมากกว่าแรงจูงใจที่มาจากแหล่งอื่น

Jakobovits (๑๙๗๐) ให้ความหมายของ "เจตคติ" ว่าหมายถึงความสนใจ ซึ่งเป็นสภาวะที่เป็นแรงผลักดันในตัวของแต่ละคนนั่นเอง ส่วน "แรงจูงใจ" เป็นสภาวะแรงผลักดันที่เกิดจากภายนอก

Oller (๑๙๘๑) ให้คำนิยามเจตคติว่าหมายถึงความสนใจในสิ่งหนึ่งสิ่งใด แต่แรงจูงใจหมายถึงความต้องการ (Desire) และความพยายาม (Effort) ในการทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

Gardner และ Lambert (๑๙๗๒) แยกแรงจูงใจในการเรียนภาษาคำต่างประเทศออกเป็น ๒ ประเภทคือ Instrumental Motivation และ Integrative Motivation

Instrumental Motivation คือแรงจูงใจในการเรียนภาษาเพื่อจุดประสงค์ที่จะนำไปใช้ประโยชน์ (utilitarian purpose) เป็นต้นว่าเพื่อต้องการความก้าวหน้าทางอาชีพการงานหรือเพื่อสอบผ่าน

Integrative Motivation คือแรงจูงใจในการเรียนภาษา เนื่องจากผู้เรียน มีความสนใจในขนบธรรมเนียม ประเพณี และวัฒนธรรมของชุมชนอื่นด้วยจิตใจที่เปิดกว้าง สำหรับผู้เรียนประเภทนี้ การเรียนรู้ภาษาใหม่มิใช่เป็นเพียงการศึกษาไวยากรณ์ การออกเสียง และความหมายของคำเท่านั้น แต่สิ่งเหล่านี้ยังเป็นตัวแทนของวัฒนธรรมของกลุ่มชน อีกกลุ่มหนึ่ง Gardner และ Lambert ยังอธิบายต่อไปอีกว่า ผู้เรียนบางคนอาจกระหาย ที่จะเรียนภาษาใหม่ เนื่องจากเกิดความไม่พอใจในวัฒนธรรมของตนเอง และต้องการที่จะให้ตนเป็นที่ยอมรับในหมู่เจ้าของภาษาใหม่ หรือบางคนอาจไม่รู้ด้วยจิตใจที่ต้องการผูก มิตรกับเจ้าของภาษา

แต่อย่างไรก็ดี ความใคร่รู้ ความสนใจ ความรู้สึก เป็นพวกเดียวกันที่มีต่อกลุ่มชนใหม่ เป็นรากฐาน ทำให้แรงจูงใจอันจำเป็นต่อผลสำเร็จในการเรียนภาษานั้นคงอยู่ได้นาน ในขณะที่แรงจูงใจเพียงเพื่อจะก้าวหน้าในการทำงานหรือสอบผ่านไม่เพียงพอที่จะชักจูงให้ผู้เรียน เกิดความผูกพันได้นาน Carroll (๑๙๖๐) และ Krashen (๑๙๘๑) ได้ให้ความเห็นตรงกันในด้านนี้

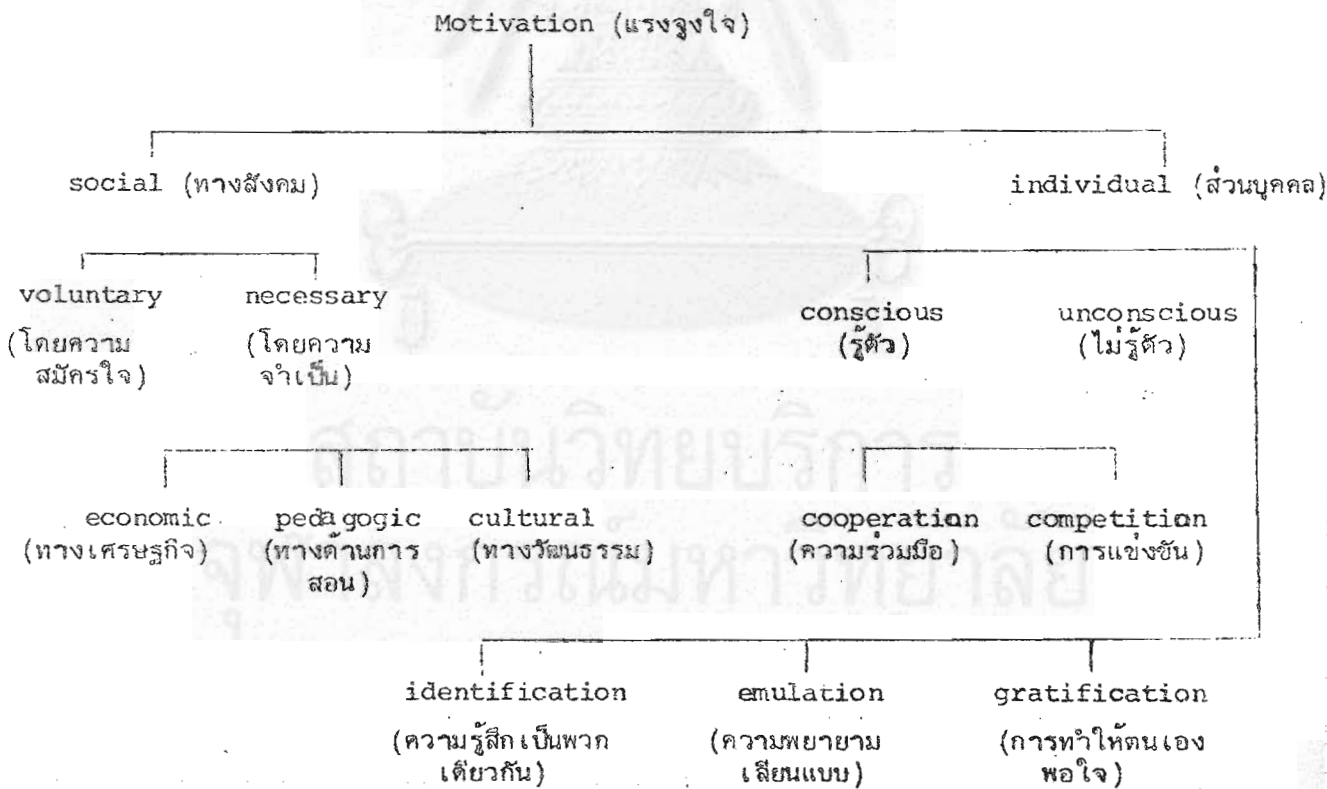
Gardner และ Lambert (๑๙๗๒) ได้เล่าถึงผลวิจัย ๓ ชั้นที่ทดลองกับ นักเรียนเกรด ๗ - ๑๑ ที่เมืองมอนทรีล (Montreal) ประเทศแคนาดาว่า Integrative Motivation เป็นตัวตัดสินผลสำเร็จในการเรียนภาษาฝรั่งเศส และมีความสำคัญอย่างยิ่ง ในการพัฒนา communicative skills (ทักษะการสื่อความหมาย) Gardner และ Lambert ยังได้กล่าวต่อไปว่าผู้เรียนที่มี Integrative Motivation ร่วมทำกิจกรรม ในห้องเรียนมากกว่าผู้เรียนที่มี Instrumental Motivation เป็นต้นว่าสมัครใจตอบ คำถาม เต็มใจแก้ไขข้อผิดพลาด และได้รับประโยชน์จากการเรียนมากกว่า

Bialystok และ Frohlich (๑๙๗๗) (กล่าวถึงใน Krashen ๑๙๘๑) รายงานผลสัมพันธระหว่าง Integrative Motivation และผลสำเร็จในการอ่านภาษา ฝรั่งเศสของนักเรียนเกรด ๙ และ ๑๐ ในเมืองโตรอนโต (Toronto) ประเทศแคนาดา ผลวิจัยชิ้นนี้ยังบ่งถึงผลสัมพันธระหว่าง Integrative Motivation และ Aptitude (ความถนัดทางภาษา)

ปัจจัยที่ทำให้เกิดแรงจูงใจและเจตคติในการเรียนภาษาต่างประเทศ

๑. ปัจจัยทางสังคม

O' Doherty (๑๙๗๓) กล่าวว่า การที่ชุมชนหรือกลุ่มชนเลือกเรียนภาษาต่างประเทศใดมักขึ้นอยู่กับเกณฑ์กำหนดทางสังคม ซึ่งจะมีผลต่อแรงจูงใจของบุคคล อาทิเช่น วัฒนธรรมของกลุ่มชนหนึ่งอาจถูกมองว่าสูงกว่าวัฒนธรรมของกลุ่มชนอีกกลุ่มหนึ่ง ดังนั้นภาษาของกลุ่มชนแรกจะถูกนำมาใช้เป็นเครื่องวัดความมีเกียรติทางสังคมของกลุ่มชนที่สอง นอกจากนี้ยังมีปัจจัยทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยี Lewis (๑๙๖๕) พูดถึงปัจจัยอื่น ๆ อีกเช่น ปัจจัยทางศาสนาและการเมือง O' Doherty เสนอแผนภูมิแรงจูงใจในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศดังนี้คือ

๒. ปัจจัยทางบุคลิกภาพ

Krashen (๑๙๘๑) กล่าวว่าปัจจัยบุคลิกภาพมีส่วนสำคัญในการเพิ่มหรือลดแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนที่มีลักษณะเปิดเผย มีความมั่นคงทางอารมณ์ และเชื่อมั่นในตัวเอง จะมีความพร้อมที่จะรับข้อมูลทางภาษาและวัฒนธรรมมากกว่าผู้เรียนที่เก็บตัว หรือถือว่าขนบธรรมเนียมประเพณีของชาติตนดีกว่าของชาติอื่น จากผลการวิจัยของ Oller, Hudson และ Liu (๑๙๗๗ กล่าวถึงใน Krashen ๑๙๘๑) ที่ทดลองกับนักเรียนชาติจีนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา คณะผู้วิจัยได้ค้นพบว่ากลุ่มประชากรซึ่งมองตนเองว่าเป็นนักประชาธิปไตย มีใจกว้าง จะได้คะแนน Cloze test มากกว่า ($r = .๓๖$) เช่นเดียวกับกลุ่มประชากรซึ่งมองตนเองว่าเป็นผู้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ไม่เห็นแก่เงิน จะได้คะแนน Cloze test โดดเยี่ยงกับพวกแรก แต่ไม่มีความแตกต่างกันเลย ($r = .๓๔$) คณะผู้วิจัยจึงสรุปว่า ยิ่งกลุ่มประชากรมองตนเองในแง่บวกเท่าไร กลุ่มประชากรนั้นจะยิ่งประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมากขึ้นเท่านั้น

Krashen ยังได้กล่าววาระดับความกังวลของบุคคล (level of anxiety) มีส่วนสัมพันธ์อย่างลุ่มๆแลม่อมกับสมรรถวิสัย (proficiency) ในการเรียนภาษาต่างประเทศ ข้อสังเกตนี้ได้มาจากผลการวิจัยหลายชิ้นจากคณะผู้วิจัยต่างกลุ่มกัน อาทิ เช่น Gardner และ Lambert (๑๙๗๒) Naiman, Frohlich, และ Stern (๑๙๗๔) นอกจากนี้ Gardner และ Lambert (๑๙๗๒) ยังรายงานวาระจากผลการวิจัยซึ่งทดลองกับนักเรียนเกรด ๗ - ๑๑ ในประเทศแคนาดา ผู้วิจัยค้นพบว่าความกังวลในชั้นเรียนมีความสัมพันธ์กับทักษะทางการพูด (Speaking Skills) ในขณะที่ Chastain (๑๙๗๕ กล่าวถึงใน Krashen ๑๙๘๑) รายงานผลความสัมพันธ์อันมีนัยสำคัญ (significant correlation) ระหว่างความกังวลและความสำเร็จในการเรียนภาษาฝรั่งเศสแบบ Audio-lingual ค่าของผลสัมพัทธ์ทางลบวัดได้ $r = .๔๔$ ซึ่งชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีระดับความกังวลน้อยจะประสบผลสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศมากกว่า

๓. ปัจจัยทางครอบครัว

Gardner (๑๙๗๓) กล่าวว่า เจตคติของบิดามารดาที่มีต่อชนชาติอื่นและภาษาอื่น มีอิทธิพลสำคัญต่อเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาของบุตร ผู้เรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อชุมชนอื่นและมีความกระหายใคร่เรียนภาษาของชุมชนนั้น ด้วยความรู้ลึกสนใจอย่างแท้จริงมักจะมาจากรอบครัวซึ่งมีความรู้สึกเดียวกัน กล่าวโดยสรุปคือ บิดามารดาเป็นผู้ปลูกฝังปั้นแต่งเจตคติของบุตร

Gardner ได้เสนออีกแง่มุมหนึ่งที่น่าสนใจคือ บิดามารดาคนเดียวกันนี้ สามารถสนับสนุนหรือทำลายเจตคติที่ดีของบุตรในเวลาเดียวกันได้ Gardner แยกแยะบทบาทของบิดามารดาที่มีต่อการเรียนภาษาต่างประเทศของบุตรออกเป็น ๒ ประเภทคือ Active Role และ Passive Role Active Role คือบทบาทของบิดามารดาซึ่งสนับสนุน ดูแลให้บุตรทำการบ้านและทบทวนบทเรียน ในขณะที่ Passive Role เป็นบทบาทที่ไม่เปิดเผยชัดเจน แม้แต่บิดามารดาเองอาจไม่รู้ตัว เป็นเจตคติของบิดามารดาที่มีต่อชุมชนและภาษาที่บุตรกำลังศึกษาอยู่ บิดามารดาอาจมีบทบาทแบบ Active และ Passive ในเวลาเดียวกันได้ กล่าวคือในขณะที่บิดามารดาสนับสนุนและต้องการให้บุตรประสบความสำเร็จในการเรียนภาษานั้น บิดามารดาอาจแสดงเจตคติที่หวงบวกรหรือทางลบต่อเจ้าของภาษาไปพร้อมกันด้วย บิดามารดาที่มีบทบาทชนิด Active แต่มีเจตคติทางลบจะลดแรงจูงใจของบุตร บุตรจะรู้สึกว่าไม่มีความจำเป็นในการเรียนภาษา และจะเห็นได้ชัดเจนในกรณีที่บิดามารดาพูดภาษานั้นไม่ได้ สรุปอิทธิพลของเจตคติและแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาต่างประเทศ

O' Doherty (๑๙๗๓) ได้ให้ความเห็นว่า เจตคติทางบวกที่ผู้เรียนมีต่อเจ้าของภาษาจะช่วยให้อัตราการเรียน (learning process) ง่ายขึ้นและนอกจากนั้นผู้เรียนที่มีโอกาสเรียนภาษาต่างประเทศจะมีเจตคติที่ดีต่อเจ้าของภาษามากกว่าผู้ที่ไม่มีโอกาสเรียนภาษานั้น

Gardner (๑๙๙๓) ย้ำว่าการเรียนรู้ภาษาใหม่ไม่ใช่แค่เป็นเพียงการเรียนรู้คำใหม่ ศัพท์ใหม่เท่านั้น ผู้เรียนยังจะต้องเรียนรู้ธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมของชนอีกกลุ่มหนึ่งด้วย ดังนั้นจึงเห็นได้ชัดว่า แนวโน้มเอียงทางด้านเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อชุมชนนั้น จะมีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษานั้น ๆ

ทฤษฎีบุคลิกภาพ

นักจิตวิทยา Jung มีความเชื่อว่าพฤติกรรมของมนุษย์เป็นผลมาจากทั้งภูมิหลังของบุคคล (Causality) ร่วมกับบุคลิกภาพตามเผ่าพันธุ์ (Racial Personality) บุคลิกภาพตามทฤษฎีของ Jung ซึ่งเขาใช้คำว่า Psyche นั้นประกอบด้วยระบบย่อยหลายระบบที่ผสมผสานกัน ระบบเหล่านี้ได้แก่

๑. Ego เป็นแกนกลางของบุคลิกภาพมีหน้าที่รับรู้ จดจำ คิด และรู้สึก มีความสำคัญในการทำให้บุคคลมีความเป็นตัวของตัวเองอย่างต่อเนื่อง

๒. Personal Unconscious เป็นส่วนที่ต่อเนื่องกับ Ego กล่าวคือเป็นประสบการณ์ที่แม้เราจะรู้สึกตัวในขณะที่รับรู้ แต่อาจเป็นเพราะความรู้สึกเก็บกด การลืม หรือการไม่เห็นความสำคัญ ทำให้ประสบการณ์ส่วนนี้ถูกเก็บไว้โดยลักษณะที่จำไม่ได้ในสถานการณ์ปกติ ประสบการณ์ใดประสบการณ์หนึ่งอาจเบียดย่นกลับไปกลับมาระหว่างในสภาพของ Ego และ Personal Unconscious ได้

๓. Complexes เป็นกลุ่มของความรู้สึก ความคิด การรับรู้ และการจดจำ ซึ่งอยู่ใน Personal Unconscious แต่ละกลุ่มมีการเกาะกลุ่มกัน โดยมีแกนกลางและจะแตกต่างกันไปเป็นรายบุคคลตามประสบการณ์ที่ได้รับ ผู้ใดมีประสบการณ์แล้วจะมีการรับรู้และจดจำมาก แรงดึงของแกนกลางก็จะสูง

๔. Collective Unconscious เป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพมากที่สุดของคนปรกติ เป็นบุคลิกภาพพื้นฐานในตัวบุคคลที่คล้ายคลึงกัน Jung ให้เหตุผลว่า เนื่องจากโครงสร้างของร่างกายมนุษย์มีลักษณะเหมือนกัน เพียงแต่มีรายละเอียดปลีกย่อยแตกต่างกัน เมื่อได้รับประสบการณ์พื้นฐานที่คล้ายคลึงกัน ย่อมเกิดความรู้สึกพื้นฐานคล้ายคลึงกันด้วย

๕. Archetypes ได้แก่ความคิดโดยส่วนรวมมีอารมณัปะปนอยู่จะฝังแน่นอยู่ใน Collective Unconscious ความรู้สึกและอารมณับางอย่างจะวิวัฒนาการ เป็นพฤติกรรม ได้หลายแบบ เช่น พฤติกรรมอำพราง (Persona) ได้แก่การกระทำตามที่สังคมและประเพณี ต้องการ พฤติกรรมที่แสดงความเป็นชายหรือความเป็นหญิง (Anemus and Anema) และ พฤติกรรมที่แสดงออกในรูปของความชั่วร้าย (Shadow) พฤติกรรมส่วนที่มีอิทธิพลต่อความคิดและอารมณัมากที่สุดคือ พฤติกรรมอำพราง ซึ่งบุคคลจะทำตามค่านิยมของสังคมและประเพณี

๖. Self คือแกนกลางของบุคลิกภาพ เป็นแกนกลางยึดแบบอื่น ๆ ที่ล้อมรอบอยู่ เป็นจุดประสงค์หรือจุดมุ่งหมายในชีวิต เป็นตัวกระตุ้นให้มีการแสดงออกในรูปแบบพฤติกรรมต่าง ๆ แกนกลางของบุคลิกภาพนี้จะปรากฏชัดเมื่อองค์ประกอบของบุคลิกภาพได้พัฒนาจนเต็มที่ ซึ่งมักจะเป็นตอนที่บุคคลถึงวัยกลางคน

๗. Attitudes หรือ เจตคติ Jung จำแนกเจตคติออกเป็น ๒ ประเภทใหญ่ ๆ พวกที่มีความสนใจในโลกรอบ ๆ ตัว ชอบสังคม ชอบพูดคุยกับผู้อื่น เรียกกันเป็นพวก Extroversion ส่วนพวกที่เก็บตัวไม่ชอบสังคม มักจะมีโลกส่วนตัวของตนเองเรียกว่า Introversion ลักษณะทั้งสองประเภทนี้มีอยู่ในบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล เพียงแต่ลักษณะหนึ่งจะเด่นกว่าอีกลักษณะหนึ่งเท่านั้น คนที่แสดงออกว่าเป็นคน Extrovert จะมีลักษณะที่เป็น Introvert ซ่อนอยู่ เช่นเดียวกับที่บุคคลที่มีพฤติกรรมเป็นแบบ Introvert ก็จะมีลักษณะ Extrovert ซ่อนอยู่ได้

๘. Functions ประกอบด้วยลักษณะ ๔ ประการคือ

๘.๑ ความคิดและความฉลาด (Thinking) คนสามารถเข้าใจธรรมชาติรอบตัวและมีความเข้าใจตัวเองก็เนื่องจากคุณสมบัติข้อนี้

๘.๒ การให้คุณค่าของประสบการณ์ต่าง ๆ (Feeling) ซึ่งอาจเป็นความรู้สึกเจ็บ โกรธ ก้าว ตีใจ เสียใจ รัก เกลียด ฯลฯ

๘.๓ การรับรู้สิ่งที่เกิดขึ้น (Sensing)

๘.๔ การรับรู้และการคิดในระดับ Unconscious ทำให้คนสามารถคิดได้ลึกซึ้งกว่าสิ่งที่ปรากฏและความรู้สึกธรรมดา

ลักษณะทั้ง ๔ ประการนี้มีอยู่ในแต่ละบุคคลในปริมาณที่ไม่เท่ากัน

การผสมผสานกันระหว่างระบบต่าง ๆ รวมกับเจตคติและบทบาท

บุคลิกภาพ เกิดจากการผสมผสานกันระหว่างระบบต่าง ๆ รวมกับเจตคติและบทบาท บางครั้งระบบใดระบบหนึ่งอาจจะดีกว่า ทำให้เกิดการทดแทน (Compensate) ความค้อย นั้น หรือบางครั้งระบบหนึ่งอาจจะขัดแย้ง (Oppose) กับอีกระบบหรือตั้งแต่สองระบบขึ้นไป ร่วมกัน

พฤติกรรมทดแทน (Compensation)

ตัวอย่างของพฤติกรรมทดแทนก็คือ ถ้าผู้ใดแสดงลักษณะของ Extrovert ในส่วน Unconscious อาจจะมีลักษณะของ Introvert เก็บกดอยู่ และในทางตรงข้ามคนที่ แสดงลักษณะของ Introvert ก็อาจจะมีลักษณะ Extrovert เก็บกดไว้ได้เช่นเดียวกัน พฤติกรรมที่เก็บกดไว้นี้ก็อาจจะแสดงออกให้สังเกตเห็นได้

พฤติกรรมขัดแย้ง (Opposition)

พฤติกรรมขัดแย้งเกิดจากความขัดแย้งของระบบต่าง ๆ ที่เป็นองค์ประกอบของ บุคลิกภาพ เช่นอาจจะมีลักษณะทั้ง Introvert และ Extrovert รวมกัน เมื่อเกิดการ ขัดแย้งกันเช่นนี้ Self จะทำหน้าที่ผสมผสานทำให้เกิดพฤติกรรมอันเป็นที่ยอมรับของสังคม ซึ่งบางครั้งอาจไม่ตรงกับที่ตนต้องการ จึงเกิดการขัดแย้งอยู่ภายใน และการที่บุคคลมีระบบ ต่าง ๆ ซึ่งขัดกันในตัวคนคนเดียวนี้ทำให้แต่ละคนต้องสร้างวิถีทางของพฤติกรรมของตนขึ้น ทำให้แต่ละบุคคลมีบุคลิกภาพต่างกันไป

บุคลิกภาพแบบ Extroversion และ Introversion

Jung ได้บรรยายลักษณะที่แตกต่างกันระหว่างบุคลิกภาพแบบ Extroversion และ Introversion ไว้ดังนี้

ลักษณะแบบ Extroversion จะพบในชายมากกว่าหญิง ผู้ที่มีลักษณะแบบนี้มักจะ นึกถึงข้อมูลที่ปรากฏจริง และสรุปจากข้อมูลนั้น ชอบวิชาตรรกวิทยา คิดอะไรอย่างมีระบบ

และมีเหตุผล คำเนินชีวิตโดยมีลักษณะแน่นอนและอยากให้ผู้อื่นมีลักษณะเหมือนตน มีความเชื่อในสิ่งที่ตนคิดและเชื่อว่าตัวเองมีเหตุผลดีแท้ในทางปฏิบัติอาจจะเลยสิ่งที่ไม่เข้ากับกรอบที่ตนวางไว้ทั้ง ๆ ที่สิ่งนั้นถูกต้อง บุคคลแบบนี้เกลียดความไม่มีเหตุผลและไม่เข้าใจว่าทำไมคนอื่นจึงไม่มีเหตุผลอย่างเขา บุคคลแบบนี้มักไม่มีศิลปะในการสมาคมกับผู้อื่น พอใจที่จะเลิกคบกับเพื่อนหรือญาติเพียงเพื่อหาอะไรตามที่ตนคิดว่าถูก

คนที่มีลักษณะแบบ Introversion มักมีความสนใจในความคิด (Idea) มากกว่าบุคคลประเภทนี้มักถือว่าสิ่งที่ปรากฏตามที่เห็นในสภาพแวดล้อม เป็นตัวอย่างของทฤษฎีที่เขาเชื่อเท่านั้น พวกนี้มักคำนึงถึงความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่ภายในมากกว่าความจริงที่ปรากฏภายนอก จึงไม่ค่อยสนใจโลกภายนอกและไม่เข้าใจว่าคนอื่นคิดและทำอะไร เป็นคนเจ็บชชอบเก็บตัว

Eysenck (๑๙๖๘) ได้ให้คำอธิบายลักษณะที่เป็น Extrovert และ Introvert ไว้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Extroversion มักจะชอบสังคม ชอบไปงานสังสรรค์กับผู้อื่น มีเพื่อนมาก ข้างพูดข้างคุยและจะไม่ชอบแยกตัวไปอ่านหนังสือคนเดียว พวกนี้ชอบความตื่นเต้น ชอบเสียง ชอบทำอะไรชั่วเล่นตามใจตนเอง ชอบเล่นหรือฟังเรื่องตลกขบขัน ชอบการเปลี่ยนแปลง ชอบทำอะไรตามสบาย ไม่มีตัวบทกฎเกณฑ์ มองโลกในแง่ดี ชอบทำอะไรทำอยู่เสมอ ส่วนใหญ่มักจะมีลักษณะก้าวร้าว (Aggressive) และอารมณ์เสียง่าย เมื่ออารมณ์เสียก็จะแสดงออกมาอย่างเห็นได้ชัด บางครั้งอาจจะเชื่อหรือไม่ได้ด้วย

ส่วนบุคคลที่มีลักษณะแบบ Introversion นั้นมักจะเงียบ ข้างคิด ชอบอ่านหนังสือคนเดียวมากกว่าที่จะสังสรรค์กับผู้อื่น ไม่ใช่คนเปิดเผยและจะไม่มีเพื่อนสนิทหลายคน บุคคลที่มีลักษณะแบบนี้มักจะวางแผนการล่วงหน้า จะไม่ตัดสินใจชั่วเล่น ไม่ชอบความตื่นเต้นเป็น คนจริงจังชอบชีวิตที่เป็นระเบียบ ควบคุมอารมณ์ได้เป็นอย่างดี ไม่ค่อยจะแสดงความเป็นก้าวร้าว และไม่คอยอารมณ์เสียง่าย เชื่อได้ อาจจะเป็นคนมองโลกในแง่ร้าย

อย่างไรก็ตามในเรื่องบุคลิกภาพที่จะเป็นแบบ Introvert หรือ Extrovert นี้ Hall (๑๙๖๗) กล่าวว่า Freud ได้ทำแบบสอบถามมาตรฐานเพื่อวัดลักษณะทั้งสองประการและได้คำเนิการทดสอบอย่างกว้างขวาง ผลสรุปของการทดสอบนี้ที่สำคัญก็คือ คนเรา

ไม่ได้แบ่งออกเป็นสองประเภทดังกล่าวอย่างชัดเจน ในแต่ละบุคคลจะมีลักษณะสองประการ อยู่ในปริมาณที่ต่างกันจนลักษณะหนึ่งเด่นกว่าอีกลักษณะหนึ่ง

ทฤษฎีของ Jung สืบสวนข้อสรุปของ Freud เขากล่าวว่าแม้ว่าพฤติกรรมของแต่ละคนจะออกมาในรูป Extroversion หรือ Introversion มีน้อยคนที่จะมีลักษณะแบบใดแบบหนึ่งร้อยเปอร์เซ็นต์ คนส่วนใหญ่จะมีลักษณะอยู่ตรงกลางระหว่างลักษณะที่เป็น Extreme ของทั้งสองแบบหรือจะค่อนข้างไปทางใดทางหนึ่ง นอกจากนี้ในช่วงระยะเวลาหนึ่ง บุคคลหนึ่งอาจแสดงพฤติกรรมที่เป็น Extrovert แต่อีกระยะเวลาหนึ่งคนเดียวก็มี อาจแสดงพฤติกรรมที่เป็น Introvert ก็ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการเรียนรู้ ซึ่งมีผลโดยตรงต่อพฤติกรรมของบุคคล ยิ่งไปกว่านั้นพฤติกรรมของบุคคลหนึ่งอาจได้รับการพิจารณาว่าเป็น Introversion ในสังคมหนึ่ง แต่เป็น Extroversion ในสังคมอื่น ๆ ก็ได้ และบุคคลเดียวกันเมื่ออยู่ในสังคมหนึ่งอาจแสดงพฤติกรรมแบบ Extroversion แต่เมื่ออยู่ในอีกสังคมหนึ่งอาจแสดงพฤติกรรมแบบ Introversion

บุคลิกภาพกับสติปัญญาและความสามารถในการเรียนรู้

Kysenck (๑๙๔๗) ได้ทำการวิจัยเก็บข้อมูลจากผู้ที่มารับการรักษาเป็นรายบุคคล และสรุปได้ว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Introversion มีระดับสติปัญญาสูงกว่าอย่างมีนัยสำคัญ และมีความสามารถในการใช้ศัพท์ได้อย่างดีเยี่ยม ในขณะที่ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Extroversion มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า และมีความสามารถในการใช้คำศัพท์ในระดับต่ำ

บุคลิกภาพแบบ Extrovert และ Introvert กับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ

นักวิจัยและผู้สอนภาษาต่างประเทศเชื่อว่า ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Extrovert มักจะเรียนรู้และใช้ภาษาต่างประเทศได้ดี โดยเฉพาะภาษาพูด Naiman, Frohlich, and Stern (๑๙๗๕) ได้ทำการค้นคว้าในเรื่องนี้และสรุปว่าคุณลักษณะแบบ Extrovert จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูด นักวิจัยหลายท่านได้ค้นคว้าหาสาเหตุที่ทำให้ผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Extrovert สามารถเรียนภาษาได้ดีกว่าพวก Introvert โดยเฉพาะทักษะการพูด

Rubin (๑๙๗๔) ได้ให้คำอธิบายว่า ผู้เรียนที่เรียนภาษาได้เร็วมักจะมีความต้องการที่จะใช้ภาษาในการสื่อความหมาย ซึ่งเป็นคุณลักษณะเดียวกับผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Extrovert และถ้าผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายได้สำเร็จก็จะมีแรงจูงใจ (Motivation) ที่จะเรียนหรือฝึกเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้มากขึ้น (คำอธิบายของ Rubin ที่ว่าแรงจูงใจในการเรียนภาษาเกิดจากการที่ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในชั้นแรก แตกต่างจากความเชื่อของนักวิจัยหลายคนที่กล่าวว่า แรงจูงใจเป็นปัจจัยที่ทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนภาษาที่สอง)

Rossier (๑๙๗๕) สนับสนุนความเชื่อของ Rubin เขาอธิบายเพิ่มเติมว่า ถึงแม้ว่าผู้เรียนจะมีแรงจูงใจที่จะเรียนหรือต้องการสมาคมกับผู้ที่ใช้ภาษาต่างประเทศอย่างมาก ผู้เรียนก็อาจจะไม่สามารถเรียนได้ดีถ้ายังไม่มีความต้องการที่จะสื่อความหมาย หรือพูดคุยกับผู้ใช้นั้น ๆ เพราะเหตุนี้ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอย่างมากจึงไม่สามารถใช้ภาษาได้เท่าที่ควร ดังนั้นบุคลิกภาพจึงเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการเรียนภาษา Rossier (๑๙๗๕) Rubin (๑๙๗๔) Seliger (๑๙๗๗) กล่าวว่า ผู้ที่มีลักษณะเด่นเป็นแบบ Extrovert อาจได้เปรียบพวกที่มีลักษณะแบบ Introvert เพราะตนสามารถเริ่มฝึกใช้ภาษา หรือหาโอกาสที่จะฝึกภาษา ซึ่งจะช่วยให้ตนได้เรียนรู้ภาษามากขึ้น (obtain input) และมีโอกาสประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายได้มากกว่าพวกที่มีลักษณะแบบ Introvert ซึ่งจะไม่เริ่มการสนทนาและไม่เริ่มฝึกเอง โอกาสที่จะได้เรียนรู้ภาษา และประสบความสำเร็จในการสื่อความหมายของพวกนี้จึงจำกัดกว่าพวกแรก

นักวิจัยหลายท่านยังไม่เชื่อว่า ลักษณะแบบ Extrovert จะช่วยให้ผู้เรียนเรียนภาษาได้ดีขึ้น Brown (๑๙๗๓) เชื่อว่าผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Introvert อาจจะสามารถใช้ภาษา เช่นในด้านการอ่านและเขียนในภาษาที่สองได้ดีกว่าพวก Extrovert

อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบุคลิกภาพของผู้เรียนกับความสามารถในการเรียนภาษากว้างประเทศยังมีน้อยมาก Seliger (๑๙๗๗) ได้ทำการวิจัยทดลองโดยสังเกตพฤติกรรมของผู้เรียนภาษาต่างประเทศในห้องเรียน และพบว่าผู้เรียนที่

พยายามริเริ่มในการฝึกภาษาที่ตนเรียนเพื่อสื่อความหมายกับเพื่อนในชั้นจะเรียนได้เร็วกว่า ผู้ที่ไม่พยายามริเริ่มฝึกใช้ภาษา ผู้ที่ริเริ่มการฝึกใช้ภาษานี้มักจะแสวงหาโอกาสที่จะได้ฝึกใช้ภาษา นอกห้องเรียนด้วย Seliger จึงสรุปว่าผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่พยายามหาโอกาสที่จะใช้ภาษาทั้งในและนอกห้องเรียนจะเรียนภาษาได้เร็ว

Naiman, Frohlich, Stern และ Todesco (๑๙๗๘) ได้ทำการวิจัย เพื่อการศึกษาว่า บุคลิกภาพที่เด่นชัดใดทำให้ผู้เรียนภาษาต่างประเทศได้ดีโดยใช้ Eysenck Personality Inventory (๑๙๖๘) วัดบุคลิกภาพของนักเรียนในระดับ Junior และ Senior High และสรุปว่า บุคลิกภาพแบบ Extrovert ไม่มีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญ กับความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ

Iwawaki, Eysenck and Eysenck (๑๙๗๗) Lynn และ Hampson (๑๙๗๕) ได้เปรียบเทียบค่าระดับบุคลิกภาพแบบ Extrovert ของผู้เรียนในประเทศ ตะวันตกกับนักเรียนในญี่ปุ่น และพบว่านักเรียนในประเทศตะวันตกมีระดับความเป็น Extrovert สูงกว่านักเรียนในญี่ปุ่น

Chastain (๑๙๗๕) , Farhady (๑๙๗๔) , Imura (๑๙๗๘) ได้ทำการ ทดลองโดยให้นักเรียนชาติต่าง ๆ ทำแบบทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ ผลของ การทดสอบปรากฏว่านักเรียนชาวญี่ปุ่นทำคะแนนได้ดีที่สุด ทำให้นักวิชาการทั้งหลายเชื่อว่า ในประเทศที่ผู้เรียนส่วนใหญ่มีบุคลิกภาพแบบ Introvert ค่านิยมทางสังคมหรือวัฒนธรรม บางประการอาจเป็นปัจจัยที่ขัดขวางการเรียนรู้อื่นๆ เพราะผู้เรียนจะไม่พยายามเริ่มการ สนทนา หรือเริ่มฝึกใช้ภาษา ยิ่งผู้เรียนอยู่ในประเทศที่ไม่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองด้วย แล้ว โอกาสที่จะใช้ภาษานอกห้องเรียนยิ่งน้อยลงไปอีก นักเรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ Introvert จึงเสียเปรียบและเรียนได้ช้า สมมติฐานข้อนี้ตรงกับคำอธิบายของ Rubin (๑๙๗๕) ที่ว่า ผู้เรียนที่มีบุคลิกภาพแบบ Introvert จะไม่พยายามเริ่มสนทนา หรือเริ่มฝึกภาษา จึง เรียนได้ช้า นอกเสียจากว่าพวกเขาก็จะพยายามศึกษาจากภาษา (Input) ของเพื่อนในกลุ่ม ที่มีลักษณะ Extrovert ส่วนพวก Extrovert นั้นไม่ว่าจะอยู่ในสภาวะใดก็มักจะ พยายามหาโอกาสที่จะใช้ภาษา ทำให้เรียนได้เร็ว

บทที่ ๓

วิธีการวิจัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยทดลอง (Experimental Research) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มประชากรคือ นิสิตชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีการศึกษา ๒๕๒๖ ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานในคณะต่าง ๆ ตามสาขาวิชา ๔ สาขาวิชา คือ สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างได้มาจากการสุ่มอย่างมีแบบแผน (Simple Stratified Random Sampling) โดยวิธีจับฉลากเลือกคณะที่จะทำการวิจัยทดลองจากจำนวนคณะทั้งหมดในแต่ละสาขาวิชา ๆ ละ ๑ คณะ ยกเว้น คณะสังคมศาสตร์ที่มีจำนวนนิสิตมากกว่าสาขาวิชาอื่น จึงได้คัดเลือกไว้ ๒ คณะ เมื่อได้รายชื่อคณะที่จะทำการวิจัยแล้วจึงจับฉลากเลือกนิสิตกลุ่มตัวอย่างคณะละ ๕ กลุ่ม ดังมีรายละเอียดในตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การคัดเลือกนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง	กลุ่มที่					รวมนิสิตแต่ละสาขาวิชา
	๑	๒	๓	๔	๕	
สาขาวิทยาศาสตร์กายภาพ คณะวิศวกรรมศาสตร์	๑๕	๒๗	๒๕	๒๕	๒๕	๑๑๗
สาขาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ คณะเภสัชกรรมศาสตร์	๒๖	๒๗	๒๘	๒๗	๒๗	๑๓๕
สาขาสังคมศาสตร์ คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๒๕	๑๒๕
คณะนิติศาสตร์	๒๑	๒๕	๒๖	๒๕	๒๕	๑๑๖
สาขามนุษยศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์	๒๕	๓๐	๒๕	๒๗	๒๕	๑๓๒
รวมนิสิตแต่ละกลุ่มที่เรียนแต่ละแบบ	๑๑๖	๑๓๗	๑๓๗	๑๓๑	๑๓๔	๖๕๕

๑. การควบคุมตัวแปรผู้สอนนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

เนื่องจากผู้สอนเป็นตัวแปรสำคัญที่อาจทำให้เกิดผลการเรียนต่างกันได้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการควบคุมตัวแปรผู้สอน โดยได้ดำเนินการเป็น ๒ ขั้นตอน ดังนี้

๑.๑ การคัดเลือก ผู้วิจัยได้คัดเลือกผู้สอนจากอาจารย์ของสถาบันภาษาที่เคยสอนวิชาการพูด โดยใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Skills) และเคยเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในท้องเรียน ซึ่งจัดโดยงานพัฒนาอาจารย์สถาบันภาษามาแล้ว การคัดเลือกใช้แบบสอบถามข้อมูลเกี่ยวกับผู้สมัครและแบบทดสอบบุคลิกภาพ (Eysenck Personality Inventory) (EPI) (ดูภาคผนวก ข) และใช้ความคล้ายคลึงกันที่เข้มงวด เป็นเกณฑ์ในการคัดเลือก

ผลของการคัดเลือกได้ผู้สอน ๕ คนซึ่งเป็นเพศหญิงอายุเฉลี่ย ๒๕ ปี อายุการสอนเฉลี่ย ๓ ปี ระยะเวลาที่อยู่ต่างประเทศโดยเฉลี่ย ๒ ปี คะแนน EPI อยู่ระหว่าง ๑๑ - ๑๕ คะแนน ซึ่งจัดเข้าประเภทผู้ที่มีบุคลิกภาพแบบ Extroversion Eysenck and Eysenck (๑๙๖๘) ได้ให้คำนิยามของบุคคลที่มีบุคลิกภาพแบบที่เป็น Extroversion ไว้ว่า "Extroversion refers to the outgoing, uninhibited, impulsive and sociable inclination of a person."

การจัดกลุ่มสอนได้ใช้วิธีกำหนดกลุ่มด้วยการสุ่ม Random Assigment โดยใช้การจับฉลาก รายละเอียดเกี่ยวกับการจัดผู้สอนให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างมีดังต่อไปนี้

การจัดผู้สอนนิสิตกลุ่มตัวอย่าง

คณะ	ครูคนที่ ๑ แบบที่ ๑	ครูคนที่ ๒ แบบที่ ๒	ครูคนที่ ๓ แบบที่ ๓	ครูคนที่ ๔ แบบที่ ๔	ครูคนที่ ๕ แบบที่ ๕
๑. วิศวกรรมศาสตร์	๑๕	๒๗	๒๕	๒๕	๒๕
๒. เกษตรกรรมศาสตร์	๒๖	๒๗	๒๘	๒๗	๒๗
๓. พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	๒๔	๒๔	๒๔	๒๘	๒๔
๔. นิเทศศาสตร์	๒๑	๒๔	๒๖	๒๔	๒๔
๕. ชีกษรศาสตร์	๒๘	๓๐	๒๔	๒๗	๒๔
รวม	๑๑๔	๑๓๗	๑๓๗	๑๓๑	๑๓๔

๑.๒ การเตรียมการสอน การสอนในโครงการวิจัยแบ่งเป็น ๒ ส่วน

๑.๒.๑ วิชาการฟัง ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา

โดยให้นิสิตฟังเทปที่เรียนแล้วทำแบบฝึกหัดเขียน โดยครูจะไม่ทำการสอนหรือ เสนอบทเรียน (Teach or Present the lessons)

๑.๒.๒ วิชาการพูด ที่ใช้บทเรียนแบบทักษะสัมพันธ์เน้นการฟังและพูด ผู้สอนทั้ง ๔ คน ได้ประชุมเตรียมการสอนร่วมกันก่อนที่จะทำการสอนทุกครั้ง ในการสอนได้ยึดคู่มือครู (Teachers' Handbook) และมติของที่ประชุมเตรียมการสอนเป็นหลักปฏิบัติในการสอน เพื่อให้แนวการสอนมีรูปแบบที่เหมือนกัน

๒. การขจัดอิทธิพลแทรกซ้อนเกี่ยวกับวิธีสอน

ในการวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ตัวแปรที่นับว่าสำคัญที่สุดอีกประการหนึ่งได้แก่ วิธีการสอนทั้ง ๔ แบบ การที่จะควบคุมให้นิสิตในกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม ได้รับอิทธิพลจากวิธีการสอนแบบเดียวเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก ในเมื่อนิสิตต้องเรียนรายวิชา Oral Communication พร้อมกับนิสิตส่วนใหญ่ที่เรียนไม่เหมือนคน นิสิตที่เรียนกลุ่มที่ ๑ เรียนเหมือนนิสิตชั้นปีที่ ๑ ทั้งหมดจึงไม่เป็นปัญหา ส่วนนิสิตกลุ่มที่ ๒ และ ๓ จะไม่ได้เรียนรายวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษาเลย นิสิตกลุ่มที่ ๔ และ ๕ มีวิธีการเรียนรายวิชาการฟังและรายวิชาการพูด สัปดาห์ละ ๒ ชั่วโมง โดยแบ่งเป็น ๒ ช่วง ๆ แรกแบบที่ ๔ เรียนรายวิชาการฟังก่อน ช่วงที่ ๒ จึงเรียนรายวิชาการพูด แบบที่ ๕ เรียนรายวิชาการพูดก่อนแล้วจึงเรียนรายวิชาการฟัง เพื่อขจัดอิทธิพลแทรกซ้อนที่เกิดจากนิสิตได้รับอิทธิพลบางส่วนของวิธีการสอนแบบอื่นโดยเฉพาะในส่วนที่เป็นรายวิชาการฟัง คณะผู้วิจัยได้กำหนดให้ผู้สอนในโครงการวิจัยทุกคนแจ้งนิสิตทุกกลุ่มว่า ผู้สอนได้รับมอบหมายให้สอนรายวิชานี้ตามแนวใหม่ ซึ่งแตกต่างจากการสอนที่นิสิตชั้นปีที่หนึ่งส่วนใหญ่ได้รับ สำหรับการวัดผลการสอบนั้นถึงแม้ว่าต้องส่งนิสิตเข้าสอบวิชาการฟัง เหมือนกับนิสิตกลุ่มอื่น ๆ การสอบวิชาการฟังจะไม่มีผลต่อคะแนนรวมของนิสิต เพราะการวัดผลการสอบจะทำตามแนวการสอนของผู้สอน โดยจะใช้การวินิจฉัยของผู้สอนเป็นเกณฑ์

คณะผู้วิจัยเชื่อว่า เมื่อผู้สอนได้แจ้งข้อตกลงเบื้องต้นดังกล่าวต่อนิสิตแล้วก็จะลดความกังวลหรือความพยายามที่จะเรียนให้เหมือนเพื่อนนิสิตกลุ่มอื่น เป็นการลดอิทธิพลแทรกซ้อนที่เกี่ยวข้องกับวิธีการสอนได้

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย แบบสอบถามและแบบทดสอบดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก. แบบสอบถาม (ดูภาคผนวก ค.) ประกอบด้วยแบบสอบถามแบบมาตราส่วน Rating Scale ๕ ช่องดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ก.๑ แบบทดสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

เรียบเรียงจากเครื่องมือสำรวจแรงจูงใจของนักเรียนของ Gardner and Lambert (๑๙๖๐) ซึ่งประกอบด้วยคำถามซึ่งให้ผู้ตอบเลือกตอบแบบกำหนดมาตราส่วนแบบ Rating Scale ๗ ช่อง คำถาม ๔ ข้อแรก (๑-๔) สำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนแบบ Integrative Motivation ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจแบบนี้ต้องการเรียนภาษา เพราะสนใจด้านภาษาและวัฒนธรรม และต้องการให้เจ้าของภาษายอมรับตน เข้าร่วมกลุ่มด้วย ส่วนคำถาม ๔ ข้อหลัง (๕-๘) สำรวจแรงจูงใจของผู้เรียนแบบ Instrumental Motivation ผู้เรียนเรียนภาษาเพราะต้องการใช้ประโยชน์ เช่น เพื่อความก้าวหน้าในอาชีพของตน

แบบทดสอบแรงจูงใจของ Gardner and Lambert นี้มีผู้นำไปใช้อย่างแพร่หลาย เพราะประกอบด้วยคำถามที่สั้น เข้าใจง่าย และเก็บข้อมูลได้สะดวก แบบทดสอบนี้ได้มีผู้ใช้ทดสอบแรงจูงใจของผู้เรียนภาษาในการวิจัยหลายครั้ง เช่น ในงานวิจัยของ Gardner and Lambert (๑๙๖๐) หรือ Feenstra and Gardner (๑๙๖๔) ซึ่งให้ผลตรงกันว่าผู้ที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาแบบ Integrative สูงมักจะมีสัมฤทธิ์ผลสูงกว่าผู้ที่มีแรงจูงใจแบบ Instrumental

ก.๒ เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษและต่อชนชาติที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาแม่ (๑๐ ข้อ)

ก.๓ ความต้องการเรียนภาษาอังกฤษ (๗ ข้อ)

ทั้งแบบสอบถามหมายเลข ๒ และ ๓ เป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นโดย
รองศาสตราจารย์ มาลินี จันทวิมล และคณะ (๒๕๒๕) เพื่อใช้ทดสอบเจตคติและความ
ต้องการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนต่างชั้นกัน

ก.๔ ความเห็นเกี่ยวกับบทเรียน (Materials) กิจกรรมการสอน
(Activities) และการจัดการสอน (Course Administration) แบ่งเป็น ๒ ตอน
ตอนที่ ๑ เป็นแบบสอบถามความเห็นของผู้เรียนต่อบทเรียนแบบทักษะ
สัมพันธ์ (๒๖ ข้อ)

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามความเห็นของผู้เรียนต่อบทเรียนทักษะการฟัง
(๒๔ ข้อ) แบบสอบถามทั้งสองตอนผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง

ข. แบบทดสอบ มีรายละเอียดดังนี้

ข.๑ แบบทดสอบมาตรฐานวัดความสามารถการใช้ภาษาของสถาบันภาษา
(Chulalongkorn University Proficiency Test) Form A ปี ๒๕๑๔ แบ่งเป็น

Structure	๕๐	ข้อ
Listening	๕๐	ข้อ
Vocabulary	๕๐	ข้อ
Reading	๕๐	ข้อ

ในแต่ละส่วนมีค่าความเที่ยง (Reliability) อยู่ระหว่าง .๘๑๓ ถึง .๘๖๑¹
แบบทดสอบนี้ใช้ทดสอบก่อนสอน (Pre-test) และหลังสอน

¹ ชนิกา ศิลปอนันต์ ๒๕๒๑ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย ระดับปีที่ ๑ กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา จุฬาฯ

ข.๒ แบบทดสอบบุคลิกภาพ Eysenck Personality Inventory (EPI) เป็นเครื่องมือที่ใช้ทดสอบบุคลิกภาพของผู้ทำแบบทดสอบว่าเป็นแบบ Extroversion หรือ Introversion แบบทดสอบนี้มีสองฟอร์ม ประกอบด้วยคำถาม ๕๗ ข้อ ปัจจุบันแบบทดสอบนี้เป็นที่นิยมใช้กันอย่างค่อนข้างแพร่หลาย เพราะ

๑. ค่าความเชื่อถือได้ของ EPI สูง ถึงแม้ว่าจะทดสอบห่างกันหลายเดือน ค่าความเชื่อถือได้ก็ยังคงมีค่าเกิน .๘๘

๒. มีสอง form สามารถทำการสอบใหม่ได้ โดยไม่ต้องกังวลว่าผู้สอบจะจำข้อสอบเก่าได้

๓. คำถามทั้งหมดมีจำนวนพอเหมาะ (๕๗ ข้อ) ผู้ตอบแบบทดสอบไม่ต้องใช้เวลานาน คำถามอ่านเข้าใจง่าย ไม่ว่าผู้ตอบจะมีระดับสติปัญญาหรือการศึกษาสูงต่ำเพียงใดก็สามารถเข้าใจได้

๔. แบบทดสอบนี้มี Lie Scale ซึ่งสามารถบอกได้ว่า ผู้ตอบแบบทดสอบตอบตรงกับความรู้สึกของตนหรือไม่

เมื่อเปรียบเทียบกับเครื่องมือทดสอบบุคลิกภาพอื่น ๆ ที่มีผู้สร้างขึ้น แบบทดสอบ EPI นับว่าเป็นเครื่องมือที่มีความเชื่อถือมากพอและใช้ง่ายกว่ามาก

ข.๓ แบบทดสอบสัมฤทธิ์ผลด้านการฟังของสถาบันภาษา (Chulalongkorn University Foundation Listening Achievement Test I, ๒๕๒๖) Form ๒๖๒๑, ๒๖๒๒, ๒๖๒๓ ซึ่งเป็น Parallel Form แบ่งเป็น ๖ ตอนดังนี้

ตอนที่ ๑	Time and time sequence	๔	short monologs
ตอนที่ ๒	Location and direction	๔	short monologs
ตอนที่ ๓	Ability and inability	๖	short monologs
	Amount and quantity		
	Likes and dislikes		
	Description (Adjectives)		
	Description (the most/ one of the most)		

ตอนที่ ๔	Guessing the topic	๔	short monologs
ตอนที่ ๕	Getting details and inferences	๕	medium-length dialogs
ตอนที่ ๖	Story of a person's experience	๖	long monolog

ค. การวัดความสามารถในการพูด (Oral Proficiency)

เนื่องจากรายวิชาที่ทำการศึกษาวิจัยนี้ คือวิชาการฟัง-การพูดภาษาอังกฤษ วิธีการทดสอบความสามารถของนิสิตที่น่าจะดีที่สุด ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด ก็คือการสัมภาษณ์¹ เนื่องจากการสัมภาษณ์เป็นสถานการณ์จริงที่จะทำตัวให้ผู้สอบใช้ความสามารถของตนในการพูดโต้ตอบ และฟังให้เข้าใจเพื่อที่จะวัดว่านิสิตหรือผู้สอบมีความสามารถมากน้อยเพียงใด และการจัดสอบสัมภาษณ์เพื่อวัดความสามารถในการพูดที่แพร่หลายเป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป ก็คือการสอบสัมภาษณ์ของ Foreign Service Institute (FSI)² ซึ่งรัฐบาลอเมริกันใช้เป็นมาตรฐานในการทดสอบความสามารถในการใช้ภาษาของบุคคลที่จะไปทำงานในต่างประเทศ ของกระทรวงการต่างประเทศ ซึ่งต่อมา Educational Testing Service ของมหาวิทยาลัย Princeton ได้นำวิธีการนี้มาใช้ในการวัดความสามารถในการพูดภาษาต่างประเทศสำหรับบุคคลทั่วไป³

คณะผู้วิจัยได้ตกลงที่จะนำเอาวิธีการสอบสัมภาษณ์ของ ETS มาใช้ในการสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนิสิต เนื่องจากในกลุ่มของอาจารย์ผู้ทำวิจัยมีผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรว่าเป็นผู้สอบของ Educational Testing Service และสามารถจัดทำวัสดุอุปกรณ์เพื่อฝึกอบรมผู้ร่วมวิจัยอื่น ๆ ให้เข้าใจถึงหลักการ เหตุผล และกระบวนการของการสอบนี้ได้ (โดยได้รับความอนุเคราะห์จากหน่วยสันติภาพอเมริกันในประเทศไทย ที่ให้พิมพ์แบบเป็นทึบเสียงตัวอย่างของการสอบสัมภาษณ์ ETS และหนังสือคู่มือ)

¹ Debby Hendricks, Marianne Johnson, George Scholz, Randon Spurling และ Lela Vandenburg ; Oral Proficiency Testing in an Intensive English Language Program: Research in Language Testing. Newbury House Publishers, Inc. 1980 p.77

² Ibid. p. 78

³ Manual for Peace Corps Language Testers, 1979 p. 1

ค.๑ การฝึกอบรมผู้สอบสัมภาษณ์

การฝึกอบรมมีอาจารย์ของสถาบันที่ได้รับประกาศนียบัตรว่า เป็นผู้สอบของ ETS ๒ ท่านเป็นผู้ฝึกอบรม อาจารย์ ๔ ท่านเข้ารับการฝึกอบรม (ในจำนวนนี้มี ๑ ท่านที่เคยได้รับประกาศนียบัตรว่า เป็นผู้สอบของ ETS) และมีผู้ร่วมวิจัยบางท่านเข้าสังเกตการณ์ การดำเนินการเป็นไปตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

๑. จัดประชุมเพื่ออธิบายหลักการโดยสังเขปของการสัมภาษณ์ ETS และผู้เข้ารับการฝึกได้รับคู่มือการสอบของ ETS ไปศึกษาเป็นเวลา ๑ สัปดาห์

๒. สัปดาห์ต่อมา อาจารย์ทั้ง ๔ ท่านได้รับเทปของแบบฝึกหัดการสัมภาษณ์ ซึ่งเป็นเทปชุดที่ Educational Testing Service ใช้ในการฝึกผู้สัมภาษณ์ โดยที่อาจารย์ทั้ง ๔ จะฟังการสัมภาษณ์ และฝึกให้คะแนนผู้เข้าสัมภาษณ์แต่ละคน (ทั้งหมด ๑๔ คน) แล้วนำมาเปรียบเทียบกับคะแนนที่ผู้สัมภาษณ์ ETS ให้อย่างเป็นทางการ หากมี ปัญหาหรือข้อสงสัยก็ให้บันทึกไว้เพื่อนำมาอภิปรายในสัปดาห์ต่อมา

๓. มีการประชุมปรึกษาหารือในเรื่องการให้คะแนนว่ามีปัญหาอะไร หลังจากการอภิปรายอย่างกว้างขวาง จึงได้ตกลงว่าในการสอบนั้น

- จะต้องใช้เวลาช่วงแรกสร้างบรรยากาศให้เกิดความเป็นกันเอง ช่วงนี้ไม่คิดคะแนน
- คำถามที่ถามควรจะได้ระดับจากง่ายไปหายาก
- ลักษณะคำถามไม่ควรจะให้หนีลัดตอบแก้ไข กับไม่ใช่เท่านั้น
- ให้อาจารย์สลับกันถามคนละเรื่อง (หรือตามความเหมาะสม) เพื่อให้การสัมภาษณ์สมจริงมากขึ้น (อาจารย์สัมภาษณ์ ๒ คน ต่อนิสิต ๑ คน)

และในช่วงสัปดาห์นี้ จัดให้มีการทดลองสอบสัมภาษณ์และถ่ายวิดีโอ โดยที่ผู้สอบที่มีประกาศนียบัตร FSI ๒ ท่านเป็นผู้สัมภาษณ์ ใช้เวลาสัมภาษณ์ประมาณ ๒๐ นาทีต่อนิสิต ๑ คน (เป็นนิสิตที่ไม่ได้อยู่ในโครงการวิจัย) รวมสอบนิสิต ๔ คน

๔. สัปดาห์ต่อมา นำเอาวิดีโอเทปมาฉายดู ให้อาจารย์ผู้รับการ
อบรมลองให้คะแนนและเปรียบเทียบกัน อภิปรายถึงวิธีการสัมภาษณ์ หาช้อตกลางเกี่ยวกับหัว
ข้อเรื่องในการสัมภาษณ์ลักษณะคำถาม (ดูภาคผนวก ก) และกำหนดจะมีการทดลองสัมภาษณ์
ในวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๒๖ เพื่อฝึกอาจารย์และเพิ่มความเชื่อมั่นในตัวผู้สัมภาษณ์ โดยใช้นิสิต
นอกโครงการวิจัย ๒๐ คน ใช้เวลาสัมภาษณ์คนละ ๑๐ นาที แบ่งออกเป็น ๔ กลุ่ม กลุ่มละ
๕ คน และมีอาจารย์สัมภาษณ์ ๒ ท่านต่อผู้เข้าสอบสัมภาษณ์ ๑ คน ขณะสัมภาษณ์มีการบันทึก
เสียงไว้ แล้วหลังจากนั้นผู้สอบทุกท่านก็จะแลกเปลี่ยนกันฟัง เทปและให้คะแนน เพื่อ เป็นการ
เพิ่มความ เชื่อถือได้ระหว่างการให้คะแนนของผู้สอบสัมภาษณ์

๓.๒ การสอบสัมภาษณ์เพื่อโครงการวิจัย

การสอบนิสิตที่เข้าร่วมในโครงการวิจัยจำนวน ๖๔๔ คน โดยวิธีการ
สอบสัมภาษณ์แบบ ETS นี้ ใช้เวลา ๒ สัปดาห์ โดยที่มีผู้สอบสัมภาษณ์ที่ผ่านการอบรมมาแล้ว
๑๐ คนแบ่งเป็น ๔ ห้องสอบ โดยแต่ละห้องสอบมีการสอบแบบ ๒ ต่อ ๑ (ผู้สัมภาษณ์ ๒ คน
นิสิต ๑ คน) ใช้เวลาสัมภาษณ์ประมาณ ๑๕ นาที มีการบันทึกเสียงไว้และกำหนดว่าผู้สอบ
จะไม่เป็นผู้ตั้งคำถามนิสิตที่ตนสอน

สำหรับการให้คะแนน ผู้สอบแต่ละคนจะให้คะแนนตาม เกณฑ์ที่ได้ตกลง
กัน (ตามแบบฟอร์มการให้คะแนนสัมภาษณ์ ภาคผนวกที่ ก : ๓) หลังจากนั้นผู้สอบ ๒ คน
จึงจะนำมาเปรียบเทียบกัน หากคะแนนไม่ตรงกันให้เปิด เทปที่บันทึกไว้ฟังใหม่ และอภิปรายจน
กว่าจะตกลงกันได้

ผู้สอบทั้งสองคนในแต่ละห้องสอบนั้น ก็ได้มีการหมุนเวียนผลัด เบี่ยนไป
ไม่ได้กำหนดคู่กันตลอด เพื่อให้ผลที่ได้จากการสอบนี้มีความ เชื่อถือได้มากขึ้น

หลังจากทำการสอบแล้ว ได้นำเอาเทปบันทึกการสอบสัมภาษณ์ของนิสิต
๒๐ คน หมุนเวียนให้ผู้สอบทุกคนให้คะแนนอีกครั้ง เพื่อหาค่าความ เชื่อถือได้ระหว่างการให้
คะแนนของผู้สอบ ซึ่งปรากฏผลตามตาราง ก. และ ข.

ตาราง ก.

การเปรียบเทียบการให้คะแนนชนิด ๒๐ คน ใน pilot project ของผู้สอบ ๑๐ คน

หมายเลขประจำตัวของนิสิต ๑๐ คน	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗	๘	๙	๑๐	๑๑	๑๒	๑๓	๑๔	๑๕	๑๖	๑๗	๑๘	๑๙	๒๐	
ผู้สอบคนที่ ๑ (ผศ. กุลยา)	๑ +	๑ +	๒ +	๒	๑	๑	๑	๑	๑	๑ +	๒	๒	๒	๑ +	๑	๑ +	๑	๑	๑ +	๑ +	
ผู้สอบคนที่ ๒ (ผศ. สุชาดา)	๑	๑ +	๑ +	๑ +	๑	๑ +	๑ +	๑ +	๑ +	๑ +	๑	๑	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๓ (ผศ. อัมพร)	๑	๑	๑ +	๒	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑ +	๒	๒	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๔ (อ. ปิยนารถ)	๑ +	๑	๑ +	๑ +	๑	๑ +	๑ +	๑	๑ +	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๕ (อ. รัชต์โรจน์)	๑ +	๑ +	๑ +	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑	๒	๒	๑	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๖ (อ. สว่างวงศ์)	๑ +	๑	๒	๒	๑	๑ +	๑	๑	๒	๑ +	๑ +	๒	๒	๑	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๗ (ผศ. คางฤกษ์)	๑ +	๑	๒	๑ +	๑	๑ +	๑ +	๑	๑ +	๑	๑ +	๒	๑ +	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๘ (อ. จรูญ)	๑	๑	๑ +	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑ +	๒	๑ +	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๙ (อ. วัลยาพร)	๑ +	๑	๒	๒	๑	๑	๑	๑	๒	๑ +	๑ +	๑ +	๒	๑	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑
ผู้สอบคนที่ ๑๐ (อ. จันทร์พณิต)	๑ +	๑	๒	๒	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑	๒	๒	๑ +	๑	๑	๑	๑	๑ +	๑ +	๑

สถาบันวิทยบริการ
 วิทยาลัยนครราชสีมา

ตาราง ข.

การเปรียบเทียบการให้คะแนนนิสิต ๒๐ คน ใน pilot project ของผู้ตอบ ๑๐ คน
โดยแปลงคะแนนให้เป็น ๔ ระดับ

หมายเลขประจำตัวของนิสิต ๑๐ คน	๒๖๓๕๘๕	๒๖๓๕๖๖	๒๖๓๕๗๖	๒๖๓๕๘๖	๒๖๓๕๙๖	๒๖๓๕๙๗	๒๖๓๕๙๘	๒๖๓๕๙๙	๒๖๓๕๙๐	๒๖๓๕๙๑	๒๖๓๕๙๒	๒๖๓๕๙๓	๒๖๓๕๙๔	๒๖๓๕๙๕	๒๖๓๕๙๖	๒๖๓๕๙๗	๒๖๓๕๙๘	๒๖๓๕๙๙	ค่าเฉลี่ย
ผู้สอบคนที่ ๑ (นศ. กุลยา)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๒ (นศ. สุชาติ)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๓ (นศ. อัมพร)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๔ (อ. นิพนธ์)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๕ (อ. ชรินทร์)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๖ (อ. สว่างวงศ์)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๗ (นศ. ดวงฤดี)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๘ (อ. จรุง)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๙ (อ. วิไลพร)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ผู้สอบคนที่ ๑๐ (อ. จันทร์พิต)	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓	๓.๐๐
ค่าเฉลี่ยของคะแนนแต่ละคน	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐	๓.๐๐

คะแนน

๓ + ๓ + ๓ + ๓ + ๓ + ๓ + ๓ + ๓ + ๓ + ๓

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตาราง ข. แสดงการเปรียบเทียบการให้คะแนนนิสิต ๒๐ คนใน pilot project ของผู้สอบ ๑๐ คน จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยการให้คะแนนของผู้สอบแต่ละคนมีความต่างกันเป็น ๐.๕๕ โดยมีค่าเฉลี่ยสูงสุดเป็น ๓.๑๔ และค่าเฉลี่ยต่ำสุดเป็น ๒.๓๐ เมื่อพิจารณาคะแนนของนิสิตแต่ละคนที่ได้จากผู้สอบทั้งหมดจะเห็นได้ว่า มีความแตกต่างจากค่าเฉลี่ยไม่เกิน ๐.๔๐ แสดงว่าการให้คะแนนของผู้สอบแต่ละคนมีความใกล้เคียงกันมากพอสมควร และ เนื่องจากในการทดสอบความสามารถในด้านภาษาพูดนี้ใช้ผู้สอบ ๒ คนต่อนิสิต ๑ คน การให้คะแนนของผู้สอบแต่ละครั้งจึงน่าจะมีความ เชื่อถือ ได้มากขึ้นด้วย

การเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลได้ดำเนินการ ๖ ขั้นตอนดังนี้

๑. ทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษก่อนการเรียน ในสัปดาห์ที่ ๑ และ ๒ ของภาคการศึกษาต้น ๒๕๒๖ ได้ให้นิสิตกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทำแบบทดสอบของสถาบันภาษา ซึ่งได้ปรับให้เป็นมาตรฐานแล้วและมีความเชื่อมั่นสูง¹
๒. ทดสอบบุคลิกภาพของนิสิต โดยใช้แบบทดสอบ EPI ในสัปดาห์ที่ ๑๐ ของการเรียน
๓. ให้นิสิตกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนทั้งส่วนที่ใช้แบบ เรียนแบบทักษะสัมพันธ์ และบท เรียนทักษะการฟังใน สัปดาห์ที่ ๑๓ ของการเรียน
๔. ทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ (เฉพาะการฟัง) หลังเรียนในสัปดาห์ที่ ๑๔ ของการเรียน

¹ ชนิภา กิลปอนันต์ ๒๕๒๑ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ระดับปีที่ ๑ กรุงเทพฯ : สถาบันภาษา

๕. ทดสอบความสามารถการใช้ภาษาอังกฤษ (เฉพาะการพูด) หลังเรียนในสัปดาห์ที่ ๑๕ และ ๑๖ ของการเรียน

๖. ทดสอบสัมฤทธิ์ผลของนิสิตด้านการฟัง หลังจากผ่านการเรียนในวันสอบประจำภาค การศึกษาวันแรก

รายละเอียดของการเก็บข้อมูลมีอยู่ในตารางที่ ๓ : การเก็บข้อมูลจากนิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ใช้การคำนวณร้อยละ เพื่อศึกษาข้อมูลดังต่อไปนี้
 - ๑.๑ จำนวนนิสิตแต่ละคณะในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง
 - ๑.๒ จำนวนตัวอย่างแยกตามเพศ ในแต่ละกลุ่มตัวอย่าง
 - ๑.๓ อาชีพบิดา และอาชีพมารดา
 - ๑.๔ สถานที่พัก การเดินทาง และระยะเวลาในการเดินทาง
 - ๑.๕ ประสบการณ์เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษก่อน เข้าจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
 - ๑.๖ ความเห็นเกี่ยวกับจำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ บทเรียนเพื่อทักษะการฟัง บทเรียนเพื่อทักษะการพูด ปัญหาเกี่ยวกับการเรียนทั้งในด้านการฟังและการพูด
 - ๑.๗ การตัดสินใจเลือกหรือไม่เลือกเรียนวิชาการพูดและการฟังในกรณีที่สถาบันภาษาจะเปิดวิชานี้เป็นวิชาเลือก
 - ๑.๘ จำนวนนิสิตที่มีเครื่องเล่น เทปไว้ในครอบครอง
 - ๑.๘ ความนิยมของกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มต่อวิธีการเรียนแบบต่าง ๆ ทั้ง ๕ แบบ

๒. ใช้ Multiple Correlation เพื่อศึกษาค่าสหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ คือ

๒.๑ Post Test (Listening)

๒.๒ Achievement Test (Listening)

๒.๓ คะแนนจากการวัดความสามารถในด้านต่าง ๆ ของการพูดอันได้แก่
ด้าน ACCENT, GRAMMAR, VOCABULARY, FLUENCY,
COMPREHENSION

๒.๔ คะแนนรวมด้านการพูด

๒.๕ ลักษณะบุคลิกภาพ

๓. ใช้การวัดความสามารถโดยใช้มาตราส่วน ๗ ลำดับ และการให้หน้าให้นักชีว + เป็น ๗ ขั้วลบเป็น ๑ เพื่อหาค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแต่ละข้อกระทง
ในแบบสอบ เจตคติต่อการเรียนวิชาการฟัง แบบสอบด้านแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
แบบสอบเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป แบบสอบตามความเห็นเกี่ยวกับอาจารย์
ผู้สอนรายวิชาการฟัง-พูด

๔. คำนวณค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนต่อไปนี้

๔.๑ Pre-test (Listening)

๔.๒ Post Test (Listening)

๔.๓ Achievement (Listening)

๔.๔ บุคลิกภาพ

๔.๕ Speaking Ability โดยแยกเป็น ACCENT, GRAMMAR,
VOCABULARY, FLUENCY, และ COMPREHENSION รวมทั้ง
คะแนนรวมของกลุ่มคะแนน speaking ด้วย

๕. จัดอันดับที่ของค่าเฉลี่ยคะแนนด้าน Speaking แต่ละ Category เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ กัน (การเปรียบเทียบนี้ใช้สถิติอื่นใดไม่ได้ เพราะมีการให้คะแนนแบบ Subjective และแต่ละ category ให้ช่วงของ Rating scale ไม่ตรงกับ กล่าวคือ ACCENT = ๐ - ๑ - ๒ - ๓ - ๔ GRAMMAR = ๖ - ๑๒ - ๑๓ - ๒๔ - ๓๐ - ๓๖ VOCAB = ๔ - ๘ - ๑๒ - ๑๖ - ๒๐ - ๒๔ FLUENCY = ๒ - ๔ - ๘ - ๑๐ - ๑๒ และ COMPREHENSION = ๔ - ๘ - ๑๒ - ๑๔ - ๑๘ - ๒๓)

๖. ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ Motivation, Attitude ต่อการเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป, Attitude ต่อการสอนของครู, Attitude ต่อการเรียนการสอนในวิชาการฟัง-การพูด

๗. วิเคราะห์ความแตกต่างด้านเจตคติเกี่ยวกับการเรียนวิชาการฟัง-การพูด (Integrated Listening - Speaking) ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๕ ประเภทโดยใช้ Analysis of Variance

๘. ทดสอบเพื่อหากลุ่มที่มีความแตกต่างกันโดยใช้ Multiple Range Test (ใช้ค่าระดับนัยสำคัญ .๐๕)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๔

ผลของการวิจัย

I. ผลของการวิจัยปรากฏข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่สมการนำเสนอตั้งต่อไปนี้

ตารางที่ ๑

จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างจากแต่ละคณะ
ที่ได้ข้อมูลครบทุกกระทง

คณะ	จำนวน	ร้อยละ
อักษรศาสตร์	๘๘	๑๙.๓๐
วิศวกรรมศาสตร์	๗๔	๑๖.๒๓
พาณิชยศาสตร์และการบัญชี	๑๑๘	๒๕.๘๗
นิเทศศาสตร์	๗๐	๑๕.๓๖
เภสัชศาสตร์	๑๐๖	๒๓.๒๔
รวม	๔๕๖	๑๐๐.๐๐

ตารางที่ ๒

กลุ่มตัวอย่าง

รายการ	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
คณะอักษรศาสตร์	๑๗	๑๘.๗	๒๑	๒๐.๐	๒๓	๒๑.๘	๔	๘.๒	๒๓	๒๑.๗
คณะวิศวกรรมศาสตร์	๕	๕.๘	๒๖	๒๔.๘	๒๓	๒๑.๘	๒	๔.๑	๑๘	๑๗.๐
คณะบัญชี	๒๓	๒๕.๓	๒๖	๒๔.๘	๒๐	๑๙.๐	๒๗	๕๕.๑	๒๒	๒๐.๘
คณะนิเทศศาสตร์	๒๒	๒๔.๒	๑๐	๙.๕	๑๓	๑๒.๔	๓	๖.๑	๒๒	๒๐.๘
คณะเภสัช	๒๔	๒๖.๘	๒๒	๒๑.๐	๒๖	๒๔.๘	๑๓	๒๖.๘	๒๑	๑๙.๘
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๙	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

กลุ่มตัวอย่างนั้นมาจากนิสิตชั้นปีที่ ๑ ที่เรียนสาขาวิชาต่างกัน ๔ สาขา คือ

๑. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ ได้แก่คณะวิศวกรรมศาสตร์
๒. สาขาวิชาวิทยาศาสตร์ชีวภาพ ได้แก่คณะ เกษตรศาสตร์
๓. สาขาวิชาสังคมศาสตร์ ได้แก่คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี และคณะนิติศาสตร์
๔. สาขาวิชาอักษรศาสตร์ ได้แก่คณะอักษรศาสตร์

กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่มจะ เรียนโดยใช้วิธีการ เรียนการสอนต่างกัน ๔ แบบคือ

- แบบที่ ๑ เรียนวิชา INTEGRATED LISTENING-SPEAKING ๑ ช.ม. และเรียนวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษาอีก ๑ ช.ม. ใน ๑ สัปดาห์เป็นเวลา นานประมาณ ๑๔ สัปดาห์
- แบบที่ ๒ เรียนวิชา INTEGRATED LISTENING-SPEAKING ๒ ช.ม. ใน ๑ สัปดาห์ และฟัง เทปท เรียน LISTENING ด้วยตนเองนอกห้องเรียนเป็นเวลาประมาณ ๑๕ สัปดาห์
- แบบที่ ๓ เรียนวิชา INTEGRATED LISTENING-SPEAKING ๒ ช.ม. ใน ๑ สัปดาห์ เป็นเวลานานประมาณ ๑๔ สัปดาห์
- แบบที่ ๔ เรียนวิชา LISTENING ในห้องปฏิบัติการทางภาษา ๒ ช.ม. ใน ๑ สัปดาห์ เป็นเวลาประมาณ ๗.๕ สัปดาห์ และเรียนวิชา INTEGRATED LISTENING-SPEAKING ๒ ช.ม. ใน ๑ สัปดาห์ เป็นเวลาประมาณ ๗.๕ สัปดาห์
- แบบที่ ๕ เรียนวิชา INTEGRATED LISTENING-SPEAKING ๒ ช.ม. ใน ๑ สัปดาห์ เป็นเวลาประมาณ ๗.๕ สัปดาห์ แล้วจึงเรียนวิชา LISTENING ในห้อง ปฏิบัติการทางภาษา ๒ ชั่วโมง ใน ๑ สัปดาห์ เป็นระยะเวลาประมาณ ๗.๕ สัปดาห์

หมายเหตุ บทเรียนวิชา INTEGRATED LISTENING-SPEAKING เป็นบทเรียน
ที่เตรียมอันใหม่ ส่วนบทเรียน LISTENING นั้น ใช้บทเรียน FOUNDATION
LISTENING ของสถาบันภาษา

ส่วนการจัดการเรียนการสอน สำหรับวิชา INTEGRATED LISTENING-
SPEAKING นั้น กลุ่มตัวอย่างเรียนในห้องเรียน โดยมีครูผู้สอน ส่วนการ
เรียนวิชา LISTENING กลุ่มตัวอย่างเรียนในห้องปฏิบัติการทางภาษา
ซึ่งเป็นการเรียนตามความรู้ความสามารถของตนเอง โดยมีครูคอยควบคุม

วิธีการสอนแบบที่ ๑

วิธีการสอนแบบนี้ ได้คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์จำนวน
๑๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๗ ของจำนวนทั้งหมด นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน ๔ คน
คิดเป็นร้อยละ ๔.๔ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชีจำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ
๒๔.๓ นิสิตคณะนิเทศศาสตร์จำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๒ และนิสิตคณะ เกษตรศาสตร์
จำนวน ๒๔ คนคิดเป็นร้อยละ ๒๖.๔

นิสิตกลุ่มตัวอย่างสำหรับวิธีการสอนแบบที่ ๑ รวมทั้งสิ้น ๔๑ คน

วิธีการสอนแบบที่ ๒

กลุ่มตัวอย่างมาจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์จำนวน ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐
ของทั้งหมด นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๘ นิสิตคณะ
พาณิชยศาสตร์และการบัญชีจำนวน ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๘ นิสิตคณะนิเทศศาสตร์
จำนวน ๑๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๙.๕ และนิสิตคณะ เกษตรศาสตร์จำนวน ๒๒ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๒๑

นิสิตกลุ่มตัวอย่างสำหรับวิธีการสอนแบบที่ ๒ รวมทั้งสิ้น ๑๐๕ คน

วิธีการสอนแบบที่ ๓

กลุ่มตัวอย่างมาจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์จำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔
นิสิตคณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๔ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์และ
การบัญชีจำนวน ๒๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙ นิสิตคณะนิติศาสตร์จำนวน ๑๓ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๑๒.๔ และนิสิตคณะเภสัชศาสตร์จำนวน ๒๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๔.๔

นิสิตกลุ่มตัวอย่างสำหรับวิธีการสอนแบบที่ ๓ รวมทั้งสิ้น ๑๐๔ คน

วิธีการสอนแบบที่ ๔

กลุ่มตัวอย่างมาจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์จำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๒
ของทั้งหมด คณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน ๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๑ นิสิตคณะพาณิชยศาสตร์
และการบัญชีจำนวน ๒๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๑ นิสิตคณะนิติศาสตร์จำนวน ๓ คน
คิดเป็นร้อยละ ๖.๑ และนิสิตคณะเภสัชศาสตร์จำนวน ๑๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๔

นิสิตกลุ่มตัวอย่างสำหรับวิธีการสอนแบบที่ ๔ รวมทั้งสิ้น ๔๙ คน

วิธีการสอนแบบที่ ๕

กลุ่มตัวอย่างมาจากนิสิตคณะอักษรศาสตร์จำนวน ๒๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๑.๗
ของทั้งหมด คณะวิศวกรรมศาสตร์จำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๗ คณะพาณิชยศาสตร์
และการบัญชีจำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๔ คณะนิติศาสตร์จำนวน ๒๒ คน
คิดเป็นร้อยละ ๒๐.๔ และนิสิตคณะเภสัชศาสตร์จำนวน ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๑๙.๔
นิสิตกลุ่มตัวอย่างสำหรับวิธีการสอนแบบที่ ๕ รวมทั้งสิ้น ๑๐๖ คน

ตารางที่ ๓
เขต

รายการ	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	๓๗	๕๐.๗	๕๖	๕๓.๓	๕๒	๕๙.๕	๒๕	๕๑.๐	๔๒	๓๙.๖
หญิง	๕๔	๕๙.๓	๔๙	๔๖.๗	๕๓	๕๐.๕	๒๔	๔๕.๐	๖๔	๖๐.๔
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๙	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

ตารางที่ ๓ แสดงให้เห็นอัตราแตกต่างกันระหว่างเพศชายหญิงสำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการคัดเลือก สำหรับกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ นั้น จากจำนวนนิสิตทั้งหมด ๔๑ คน เป็นนิสิตชาย ๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๗ ของทั้งหมดและเป็นนิสิตหญิงจำนวน ๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔.๓ ของทั้งหมด

กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ จากจำนวนนิสิตทั้งหมด ๑๐๕ คน เป็นนิสิตชาย ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓ ของทั้งหมดและเป็นนิสิตหญิงจำนวน ๔๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๗

กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๓ จากจำนวนนิสิตทั้งหมด ๑๐๕ คน เป็นนิสิตชาย ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๕ ของทั้งหมด และเป็นนิสิตหญิงจำนวน ๔๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๕

กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ จากจำนวนนิสิตทั้งหมด ๔๔ คน เป็นนิสิตชาย ๒๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๘ ของทั้งหมด และเป็นนิสิตหญิงจำนวน ๑๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๒ ของทั้งหมด

กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๕ จากจำนวนนิสิตทั้งหมด ๑๐๖ คน เป็นนิสิตชาย ๕๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๙.๐ ของทั้งหมด และเป็นนิสิตหญิงจำนวน ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๑.๐

ตารางที่ ๔

ความคิดเห็นเกี่ยวกับชั่วโมงเรียน ๒ ชั่วโมง/สัปดาห์

ชั่วโมงเรียน	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยไป	๔๔	๕๓.๕	๕๕	๕๒.๔	๕๐	๔๗.๖	๒๕	๕๔.๐	๕๑	๔๘.๑
พอดี	๕๐	๕๔.๐	๕๖	๕๓.๓	๕๑	๔๘.๖	๒๔	๕๔.๐	๕๔	๕๐.๙
มากเกินไป	๒	๒.๒	๕	๓.๘	๒	๑.๙	๑	๒.๐	๑	๐.๙
ไม่ได้ระบุ	-	-	-	-	๒	๒.๐	-	-	-	-
รวม	๘๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๕	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๔ แสดงให้เห็นว่า จำนวนชั่วโมงเรียนวิชา ORAL COMMUNICATION สองชั่วโมงต่อสัปดาห์นั้น นิสิตทั้งห้ากลุ่มมีความเห็นก้ำกึ่งกันระหว่างความพอดีและน้อยไป คือ นิสิตที่เรียนแบบที่หนึ่งจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๘ มีความเห็นว่าเวลาเรียนสอง ชั่วโมงต่อสัปดาห์นั้นน้อยไป ส่วนนิสิตที่เห็นว่ามีความพอดีแล้ว มีจำนวน ๔๐ คน คิดเป็น ร้อยละ ๔๔ ของทั้งหมด นิสิตที่เรียนแบบที่สองจำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๓.๓ มีความเห็นว่า เวลาเรียนดังกล่าวพอดีแล้ว ส่วนนิสิตที่มีความเห็นว่า เวลาเรียนดังกล่าว น้อยไป มีจำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๕ นิสิตที่เรียนแบบที่สามที่มีความเห็นว่า เวลาเรียนดังกล่าวพอดีแล้วมีจำนวน ๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๖ ส่วนที่เห็นว่าน้อยไป มีจำนวน ๕๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๖ ส่วนนิสิตที่เรียนแบบที่สี่มีจำนวนนิสิตเท่า ๆ กัน ที่แสดงความเห็นว่าชั่วโมงเรียนสองชั่วโมงต่อสัปดาห์นั้นพอดีและน้อยไป คือเป็นจำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔ ของทั้งหมด สำหรับนิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๕๔ คน คิด เป็นร้อยละ ๕๐.๙ ที่มีความเห็นว่า เวลาดังกล่าวพอดีแล้ว ส่วนที่เห็นว่าน้อยไปมีจำนวน ๕๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๖

ตารางที่ ๕

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียน เพื่อฝึกทักษะการฟังแต่ละตอน

บทเรียนเพื่อทักษะ การฟังแต่ละตอน	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สั้นไป	๑๖	๑๗.๖	๑๖	๑๕.๒	๒๔	๒๖.๗	๖	๑๒.๒	๒๔	๒๓.๖
พอดี	๗๑	๗๘.๐	๗๗	๗๓.๓	๗๑	๖๗.๖	๔๐	๔๑.๖	๗๐	๖๖.๐
ยาวไป	๔	๔.๔	๔	๓.๖	๕	๔.๘	๓	๖.๑	๑๐	๙.๕
ไม่ระบุ	-	-	๕	๓.๘	๑	๑.๐	-	-	๑	๐.๙
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๔	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๙	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๕ แสดงให้เห็นว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่า บทเรียนเพื่อฝึกทักษะการฟังแต่ละตอนมีความยาวของเนื้อหาพอเหมาะ คือนิสิตที่เรียนแบบที่หนึ่ง มีความเห็นดังกล่าวจำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๘ ของทั้งหมด นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๗๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๓.๓ นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๖ นิสิตเรียนแบบที่สี่ จำนวน ๔๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๖ ส่วนแบบที่ห้ามีจำนวน ๗๐ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๖

ตารางที่ ๖

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนเพื่อฝึกทักษะการพูดแต่ละตอน

บทเรียน เพื่อฝึกทักษะ	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
สั้นไป	๓๗	๔๐.๗	๔๗	๔๘.๘	๔๒	๔๐.๐	๑๙	๓๘.๘	๔๔	๔๑.๕
พอดี	๔๔	๔๘.๔	๔๙	๕๐.๗	๕๗	๕๕.๓	๒๔	๔๙.๐	๔๙	๔๖.๒
ยาวไป	๑๐	๑๑.๐	๕	๕.๘	๕	๓.๘	๖	๑๒.๒	๑๒	๑๑.๓
ไม่ระบุ	-	-	๕	๓.๘	๒	๒.๐	-	-	๑	๐.๙
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๙	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๖ จะเห็นว่า นิสิตมีความเห็นก้ำกึ่งกันว่าบทเรียนเพื่อฝึกทักษะการพูดแต่ละตอนมีความยาวของเนื้อหาพอเหมาะหรือสั้นเกินไป คือนิสิตที่เรียนแบบที่หนึ่ง จำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๘.๔ ของทั้งหมด มีความเห็นว่าบทเรียนมีเนื้อหาพอเหมาะ แต่อีกจำนวน ๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๗ มีความเห็นว่าบทเรียนมีเนื้อหาล้นไป นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๔๙ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๗ มีความเห็นว่าบทเรียนมีเนื้อหาพอเหมาะ แต่อีกจำนวน ๕๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๘ มีความเห็นว่า เนื้อหาของบทเรียนสั้นเกินไป

นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน ๔๗ คน หรือร้อยละ ๔๔.๓ มีความเห็นว่าบทเรียนเหมาะสม แต่อีก ๔๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐ มีความเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนสั้นไป นิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔ มีความเห็นว่าบทเรียนเหมาะสม แต่อีก ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๘.๘ เห็นว่า เนื้อหาบทเรียนสั้นไป ส่วนนิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๒ เห็นว่า เนื้อหาของบทเรียนพอเหมาะ แต่อีก ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๔ เห็นว่า เนื้อหาของบทเรียนสั้นไป

ตารางที่ ๗

ความคิดเห็นเกี่ยวกับ เนื้อหาของบทเรียนการฟังแต่ละบท

เนื้อหาของบทเรียน การฟังแต่ละบท	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น่าเบื่อ	๑๓	๑๔.๓	๔	๘.๖	๑๑	๑๐.๕	๑๐	๒๐.๔	๔	๘.๕
ไม่แน่ใจ	๓๗	๔๐.๗	๔๓	๔๑.๐	๓๘	๓๖.๒	๒๑	๔๒.๔	๖๐	๕๖.๖
น่าสนใจ	๔๑	๔๔.๑	๔๘	๔๕.๗	๕๕	๕๒.๕	๑๘	๓๖.๗	๓๖	๓๔.๐
ไม่ระบุ	-	-	๕	๔.๘	๑	๑.๐	-	-	๑	๐.๙
รวม	๔๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๘	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๗ ปรากฏว่า นิสิตมีความเห็นแตกแยกออกมาเป็นสองส่วนใหญ่ ๆ คือ ไม่สามารถตัดสินใจได้ว่า เนื้อหาของบทเรียนการฟังแต่ละบทน่าสนใจหรือน่าเบื่อ และอีกจำนวนหนึ่งมีความเห็นว่า เนื้อหาของบทเรียนการฟังน่าสนใจ กล่าวคือ นิสิตเรียนแบบที่หนึ่งจำนวน ๔๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๑ เห็นว่าบทเรียนการฟังน่าสนใจ แต่อีก ๓๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๗ ไม่สามารถตัดสินใจได้ นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๔๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๕.๗ เห็นว่าบทเรียนน่าสนใจ แต่อีก ๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑ ไม่สามารถลงความเห็น นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๒ เห็นว่าบทเรียนการฟังน่าสนใจ แต่อีก ๓๘ คน

คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๖ ไม่สามารถลงความเห็น ส่วนนิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๖.๔ ไม่สามารถลงความเห็นได้ ส่วนนิสิตจำนวน ๑๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๖.๗ เห็นว่าบทเรียนน่าสนใจ นิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๖๐ คน หรือร้อยละ ๕๖.๖ ไม่สามารถลงความเห็น ส่วนอีก ๓๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๔ มีความเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนน่าสนใจ

ตารางที่ ๘

ความคิดเห็นเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียนการพูดแต่ละบท

เนื้อหาของบทเรียน	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น่าเบื่อ	๒๑	๒๓.๑	๑๐	๘.๕	๑๑	๑๐.๕	๑๐	๒๐.๔	๑๔	๑๗.๐
ไม่แน่ใจ	๒๗	๒๙.๗	๓๖	๓๔.๓	๓๔	๓๒.๔	๑๗	๓๔.๗	๓๑	๒๘.๒
น่าสนใจ	๔๓	๔๗.๓	๔๕	๔๒.๔	๕๔	๕๖.๒	๒๒	๔๔.๘	๕๖	๕๒.๘
ไม่ระบุ	-	-	๕	๓.๘	๑	๑.๐	-	-	๑	๐.๘
รวม	๘๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๘๘	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๘ แสดงให้เห็นว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนการพูดน่าสนใจ คือ นิสิตเรียนแบบที่หนึ่ง จำนวน ๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๓ นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๔๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๔ นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน ๕๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๒ นิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๒๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๘ และนิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๒.๘

ตารางที่ ๙

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกทักษะวิชาการฟัง

การฝึกทักษะ วิชาการฟัง	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยไป	๔๔	๖๓.๗	๖๔	๖๑.๐	๖๖	๖๒.๙	๒๔	๔๗.๑	๖๔	๖๐.๔
พอดี	๓๓	๓๖.๓	๓๗	๓๕.๒	๓๔	๓๒.๕	๒๑	๔๒.๙	๓๔	๓๖.๔
มากไป	-	-	๔	๓.๘	๔	๓.๘	-	-	๒	๑.๙
ไม่ระบุ	-	-	-	-	๑	๑.๐	-	-	๑	๐.๙
รวม	๘๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๕	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๙ แสดงให้เห็นว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ชั่วโมงการฝึกทักษะการฟังน้อยไปคือ นิสิตเรียนแบบที่หนึ่ง มีความเห็นดังกล่าวจำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๗ นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑ นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน ๖๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๒.๙ นิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๒๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๑ นิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๖๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๐.๔

ตารางที่ ๑๐

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกทักษะวิชาการพูด

การฝึกทักษะ การพูดในวิชา	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
น้อยไป	๖๕	๗๑.๔	๗๔	๗๐.๕	๕๔	๕๖.๒	๓๓	๖๗.๓	๖๕	๖๕.๑
พอดี	๒๓	๒๔.๓	๓๐	๒๘.๖	๔๔	๔๕.๙	๑๔	๒๘.๖	๓๖	๓๕.๐
มากไป	๓	๓.๓	๑	๑.๐	๑	๑.๐	๒	๔.๑	๑	๑.๐
รวม	๘๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๔๙	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๐ แสดงให้เห็นว่า นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่า ชั่วโมงการศึกษา
ทักษะการพูดน้อยไป คือ นิสิตเรียนแบบที่หนึ่งมีความเห็นดังกล่าวจำนวน ๖๕ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๗๑.๔ นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๗๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๐.๕ นิสิตเรียนแบบ
ที่สามจำนวน ๕๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๖.๖ นิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๓๓ คน คิดเป็นร้อยละ
๖๗.๓ นิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๖๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๑

ตารางที่ ๑๑

ความคิดเห็นเกี่ยวกับบทเรียนวิชาการพูดการฟัง

บทเรียนที่ใช้	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
ง่ายไป	๑๒	๑๓.๒	๑๒	๑๑.๔	๑๑	๑๐.๕	๔	๘.๒	๖	๕.๗
เหมาะสม	๗๑	๗๘.๐	๘๖	๘๑.๕	๘๑	๘๖.๗	๔๔	๘๙.๔	๘๗	๘๒.๑
ยากไป	๘	๘.๘	๗	๖.๗	๓	๒.๘	๑	๒.๐	๑๓	๑๒.๓
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๔	๑๐๐.๐	๔๙	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๑ แสดงให้เห็น นิสิตมากกว่าร้อยละแปดสิบมีความเห็นว่า
บทเรียนวิชาการพูดการฟังที่ใช้อยู่มีความเหมาะสม คือ นิสิตเรียนแบบที่หนึ่งจำนวน ๗๑ คน
คิดเป็นร้อยละ ๗๘ นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๘๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๑.๕ นิสิตเรียน
แบบที่สามจำนวน ๕๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๗ นิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๔๔ คน คิดเป็น
ร้อยละ ๘๙.๔ และนิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๘๗ คน คิดเป็นร้อยละ ๘๒.๑

ตารางที่ ๑๒

ความคิดเห็นเกี่ยวกับปัญหาการเรียนการพูดการฟัง

ปัญหาเกี่ยวกับบทเรียน	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
มี	๕๖	๖๑.๕	๗๓	๖๕.๕	๗๑	๖๗.๖	๓๕	๗๑.๕	๖๘	๖๕.๒
ไม่มี	๓๕	๓๘.๕	๓๑	๒๘.๕	๓๓	๓๑.๕	๑๕	๒๘.๖	๓๘	๓๕.๘
ไม่ระบุ	-	-	๑	๑.๐	๑	๑.๐	-	-	-	-
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๕๐	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๒ แสดงว่านิสิตส่วนใหญ่มีปัญหาเกี่ยวกับบทเรียน คือนิสิตเรียนแบบที่หนึ่งมีปัญหาเกี่ยวกับบทเรียนจำนวน ๕๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๑.๕ นิสิตเรียนแบบที่สองจำนวน ๗๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๕ นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน ๗๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๖ นิสิตเรียนแบบที่สี่จำนวน ๓๕ คน คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๕ และนิสิตเรียนแบบที่ห้าจำนวน ๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒

ตารางที่ ๑๓

ความคิดเห็นเกี่ยวกับถ้าให้วิชาการพูดการฟังเป็นวิชาเลือก

ถ้าเป็นวิชาเลือก	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ	จำนวน	ร้อยละ
เลือก	๗๒	๗๙.๑	๘๗	๘๒.๙	๘๕	๘๐.๐	๓๙	๗๘.๖	๙๒	๘๖.๘
ไม่ได้เลือก	๑๖	๑๗.๖	๑๖	๑๕.๒	๒๐	๑๙.๐	๙	๑๘.๔	๑๑	๑๐.๔
ไม่ได้ระบุ	๓	๓.๓	๒	๑.๙	๑	๑.๐	๑	๒.๐	๓	๒.๘
รวม	๙๑	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๑๐๕	๑๐๐.๐	๕๐	๑๐๐.๐	๑๐๖	๑๐๐.๐

จากตารางที่ ๑๔ แสดงให้เห็นถึงระดับผลการสอบความสามารถด้านการพูด
ของนิสิตทั้งห้ากลุ่ม โดยชั้นลำดับจากน้อยไปมาก แสดงผลการสอบความสามารถด้าน
การพูดของผู้เรียนจากต่ำไปสูง ดังนั้น จะเห็นได้ว่า การสอบความสามารถด้านการพูด
ของผู้เรียนในวิชาการพูดจะอยู่ในระดับต่ำถึงปานกลาง กล่าวคือ นิสิตเรียนแบบที่หนึ่ง
ผลการสอบความสามารถระดับ ๑ จำนวน ๔๔ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๗ นิสิตเรียน
แบบที่สองจำนวน ๒๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๔ ส่วนนิสิตเรียนแบบที่สองมีผลการสอบความ
สามารถระดับ ๓ จำนวน ๓๒ คน คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๔ นิสิตเรียนแบบที่สามจำนวน
๔๓ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๑ สำหรับนิสิตเรียนแบบที่ห้ามีผลความสามารถระดับ ๒ มี
จำนวน ๔๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๔

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

II. ความสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มกระบวนของความสามารถด้านต่าง ๆ ในการทดสอบการพูดและการฟังในการเรียนการสอนแบบต่าง ๆ

ตารางที่ ๑๔

ความสัมพันธ์หรือสัมพันธภาพระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๑

	POLIST	ACLIST	ORAL	OGRAM	OCAB	FLUENT	COMP	E	N
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
POLIST	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
ACLIST	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
ORAL	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
OGRAM	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
OCAB	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
FLUENT	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
COMP	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
E	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙
	๑.๐๐	๐.๙๙	๐.๙๕	๐.๙๐	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๙๙	๐.๐๑	๐.๙๐
N	C = ๐	C = ๙๙	C = ๙๕	C = ๙๐	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๙๙	C = ๐๑	C = ๙๐
	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๑	S = ๐.๐๐๖	S = ๐.๐๐๓	S = ๐.๙๙๐	S = ๐.๐๙๙

c = cases

s = significance

คำที่แสดงในตารางเป็นค่า Post Test ทั้งหมด

POLIST	=	Listening Proficiency Test
ACLIST	=	Listening Achievement Test
ORAL	=	Oral Proficiency Test. (Accent)
OGRAM	=	Oral Proficiency Test. (Grammar)
OCAB	=	Oral Proficiency Test. (Vocabulary)
FLUENT	=	Oral Proficiency Test. (Fluency)
COMP	=	Oral Proficiency Test. (Comprehension)
E	=	ลักษณะบุคลิกภาพแบบ Extrovert
N	=	ลักษณะบุคลิกภาพแบบ Introvert

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ คำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่า ตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมีเพียง ๑ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางมี ๒ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OGRAM และคำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OCAB ส่วนคำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัวมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมี ๔ คำ ดังต่อไปนี้คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OGRAM และคำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OCAB สำหรับคำสหสัมพันธ์อื่น ๆ ไม่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร คู่ใดเลย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๖

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เริ่มด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๒

	POLIST	ACLIST	ORAL	OGRAM	OCAB	FLUENT	COMP	E	N
	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๗๔	๗๔
POLIST	๑.๐๐	๐.๕๘	๐.๒๘	๐.๕๘	๐.๕๗	๐.๖๖	๐.๖๕	๐.๒๗	๐.๕๘
	C = ๐	C = ๑๐๓	C = ๑๐๔	C = ๖๖	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๗๔	C = ๗๔
	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
ACLIST		๑.๐๐	๐.๖๘	๐.๕๖	๐.๖๗	๐.๖๕	๐.๖๖	๐.๕๕	๐.๖๕
		C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๖๖	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๗๔	C = ๗๔
		S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
ORAL			๑.๐๐	๐.๕๑	๐.๕๓	๐.๖๗	๐.๕๘	๐.๐๖	๐.๕๖
			C = ๐	C = ๖๗	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๗๔	C = ๗๔
			S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
OGRAM				๑.๐๐	* ๐.๕๐	* ๐.๖๗	* ๐.๖๕	๐.๐๘	๐.๐๕
				C = ๐	C = ๖๗	C = ๖๕	C = ๖๕	C = ๕๐	C = ๕๕
				S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
OCAB					๑.๐๐	๐.๕๘	* ๐.๖๕	๐.๐๘	๐.๐๕
					C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๗๔	C = ๗๔
					S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
FLUENT						๑.๐๐	๐.๕๘	๐.๐๕	๐.๐๕
						C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๗๔	C = ๗๔
						S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
COMP							๑.๐๐	๐.๐๕	๐.๐๖
							C = ๐	C = ๗๔	C = ๗๔
							S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
E								๑.๐๐	๐.๐๕
								C = ๐	C = ๗๐
								S = ๑.๐๐๑	S = ๑.๐๐๑
N									๑.๐๐
									C = ๐
									S = ๑.๐๐๑

c = cases

s = significance

จากตารางที่ ๑๖ จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ คำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมีเพียง ๑ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางมีค่า ๓ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OGRAM และคำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OCAB ส่วนคำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัวมีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมี ๑๔ คำ ดังต่อไปนี้ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OCAB และคำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ FLUENT สำหรับคำสหสัมพันธ์อื่น ๆ ไม่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคู่ใดเลย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๗

ความสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เขียนคำวยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๓

	POLIST	ACLIST	ORAL	OGRAM	OCAB	FLUENT	COMP	E	N
	๑๑๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๑๐๔	๔๖	๔๓
POLIST	๑.๐๐	๐.๔๐	๐.๕๔	๐.๕๒	๐.๔๔	๐.๓๖	๐.๔๗	๐.๑๔	๐.๑๑
	C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๓๖	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๔๖	C = ๔๓
	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๓๖	S = .๑๔๔
ACLIST		๑.๐๐	๐.๒๔	๐.๒๑	๐.๓๔	๐.๒๖	๐.๒๖	๐.๑๐	๐.๐๖
		C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๓๖	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๔๖	C = ๔๓
		S = .๐๐๑	S = .๐๐๒	S = .๐๕๐	S = .๐๐๑	S = .๐๐๔	S = .๐๐๔	S = .๑๖๖	S = .๔๕๐
ORAL			๑.๐๐	๐.๓๗	๐.๓๔	๐.๓๐	๐.๕๖	๐.๐๔	๐.๑๓
			C = ๐	C = ๓๖	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๔๖	C = ๔๓
			S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๓๓๐	S = .๐๔๔
OGRAM				๑.๐๐	* ๐.๓๔	* ๐.๓๔	* ๐.๓๖	๐.๐๔	-๐.๐๖
				C = ๐	C = ๓๖	C = ๓๖	C = ๓๖	C = ๔๔	C = ๖๖
				S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๓๓๑	S = .๔๓๔
OCAB					๑.๐๐	* ๐.๖๔	* ๐.๖๔	๐.๐๑	๐.๐๖
					C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๑๐๔	C = ๔๔	C = ๔๓
					S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๔๔๔	S = .๔๓๑
FLUENT						๑.๐๐	๐.๔๔	๐.๐๔	๐.๐๑
						C = ๐	C = ๑๐๔	C = ๔๖	C = ๔๓
						S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๓๓๖	S = .๔๔๓
COMP							๑.๐๐	-๐.๐๔	๐.๑๐
							C = ๐	C = ๔๖	C = ๔๓
							S = .๐๐๑	S = .๑๔๖	S = .๓๓๔
E								๑.๐๐	-๐.๐๔
								C = ๐	C = ๔๐
								S = .๐๐๑	S = .๓๓๓
N									๑.๐๐
									C = ๐
									S = .๐๐๑

C = cases

S = significance

จากตารางที่ ๑๗ จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ ไม่มีคำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่า
ตัวแปรคู่ใดมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง สำหรับคำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มี
ความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ OGRAM คำ
สหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OGRAM
คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OCAB และคำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OCAB
ส่วนคำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ มี ๑๒ คำ ดังต่อไปนี้
นี่คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ
POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB
กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง
COMP กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง
OGRAM กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง
FLUENT กับ ORAL คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ ORAL และคำสหสัมพันธ์
ระหว่าง COMP กับ FLUENT อนึ่ง คำสหสัมพันธ์อื่น ๆ ไม่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่าง
ตัวแปรคู่ใดเลย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๘

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๔

	POLIST	ACLIST	ORAL	OGRAM	OCAB	FLUENT	COMP	E	N
	๔๔	๔๔	๔๔	๔๔	๔๔	๔๔	๔๔	๔๔	๔๔
POLIST	๑.๐๐	* ๐.๗๐	๐.๖๑	* ๐.๖๕	๐.๔๑	๐.๕๐	๐.๕๖	-๐.๐๘	๐.๐๔
	C = ๐	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๓๓	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๐	C = ๔๐
	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๕๔	S = .๐๐๑	S = .๐๐๒	S = .๐๐๓	S = .๐๐๒	S = .๓๕๕	S = .๓๑๐
ACLIST		๑.๐๐	๐.๕๕	* ๐.๗๓	๐.๕๒	๐.๕๔	๐.๕๖	๐.๕๓	๐.๐๒
		C = ๐	C = ๔๔	C = ๓๖	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๓
		S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๖๔	S = .๔๓๖
ORAL			๑.๐๐	๐.๕๔	๐.๕๑	๐.๕๑	๐.๕๐	๐.๒๐	๐.๐๔
			C = ๐	C = ๓๖	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๓
			S = .๐๐๑	S = .๐๐๓	S = .๐๐๑	S = .๐๐๒	S = .๐๐๑	S = .๐๔๔	S = .๓๖๔
OGRAM				๑.๐๐	* ๐.๗๗	* ๐.๗๐	* ๐.๗๔	๐.๐๔	๐.๑๑
				C = ๐	C = ๓๖	C = ๓๖	C = ๓๖	C = ๓๖	C = ๓๖
				S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๓๐๖	S = .๒๓๖
OCAB					๑.๐๐	* ๐.๗๕	* ๐.๖๐	๐.๑๑	๐.๑๖
					C = ๐	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๓
					S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๕๓๖	S = .๔๕๓
FLUENT						๑.๐๐	๐.๕๖	-๐.๐๔	๐.๐๔
						C = ๐	C = ๔๔	C = ๔๔	C = ๔๓
						S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๔๐๐	S = .๒๕๕
COMP							๑.๐๐	๐.๐๔	-๐.๑๑
							C = ๐	C = ๔๔	C = ๔๓
							S = .๐๐๑	S = .๔๐๑	S = .๒๕๔
E								๑.๐๐	๐.๐๑
								C = ๐	C = ๔๖
								S = .๐๐๑	S = .๔๕๓
N									๑.๐๐
									C = ๐
									S = .๐๐๑

c = cases

s = significance

จากตารางที่ ๑๘ จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ ๔ ไม่มีค่าสหสัมพันธ์ที่แสดงว่า ตัวแปรคู่ใดมีความสัมพันธ์กันในระดับสูง ค่าสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลางมี ๘ ค่า คือค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ OGRAM ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OGRAM ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OGRAM ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OCAB และค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ OCAB ส่วนค่าสหสัมพันธ์ที่แสดงว่า ตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำมี ๑๓ ค่า ดังนี้คือ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ ORAL ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ORAL ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ ORAL ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ ORAL และค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ FLUENT สำหรับค่าสหสัมพันธ์อื่น ๆ ไม่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคู่ใดเลย

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๕

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, OGRAM, OCAB, FLUENT

COMP, E และ N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๕

	POLIST	ACLIST	ORAL	OGRAM	OCAB	FLUENT	COMP	E	N
	๑๐๖	๑๐๖	๑๐๖	๑๐๖	๑๐๖	๑๐๖	๑๐๖	๔๔	๔๔
POLIST	๑.๐๐	๐.๕๔	๐.๕๔	๐.๓๐	๐.๖๕	๐.๓๓	๐.๓๔	๐.๑๐	๐.๕๕
	C = ๐	C = ๑๐๕	C = ๑๐๖	C = ๕๓	C = ๑๐๖	C = ๑๐๖	C = ๑๐๖	C = ๔๔	C = ๔๔
	S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๐๓๓	S = .๐๑๕	S = .๐๐๕	S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๑๓๐	S = .๐๑๐
ACLIST		๑.๐๐	๐.๕๓	๐.๕๖	๐.๓๓	๐.๕๐	๐.๕๐	๐.๑๑	๐.๕๓
		C = ๐	C = ๑๐๕	C = ๕๓	C = ๑๐๕	C = ๑๐๕	C = ๑๐๕	C = ๔๔	C = ๔๔
		S = .๐๐๐	S = .๐๕๕	S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๑๕๕	S = .๐๕๕
ORAL			๑.๐๐	๐.๑๖	๐.๑๕	๐.๑๕	๐.๑๖	๐.๑๖	๐.๑๓
			C = ๐	C = ๕๓	C = ๑๐๖	C = ๑๐๖	C = ๑๐๖	C = ๔๔	C = ๔๔
			S = .๐๐๐	S = .๐๓๓	S = .๐๑๖	S = .๐๑๕	S = .๐๐๕	S = .๐๑๕	S = .๐๑๖
OGRAM				๑.๐๐	* ๐.๕๐	* ๐.๑๖	* ๐.๑๕	* ๐.๐๑	๐.๕๕
				C = ๐	C = ๕๓	C = ๕๓	C = ๕๓	C = ๔๔	C = ๔๔
				S = .๐๐๐	S = .๐๐๕	S = .๐๐๕	S = .๐๐๕	S = .๑๕๖	S = .๐๐๐
OCAB					๑.๐๐	* ๐.๑๖	* ๐.๑๖	๐.๐๓	๐.๕๕
					C = ๐	C = ๑๐๖	C = ๑๐๖	C = ๔๔	C = ๔๔
					S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๑๕๕	S = .๐๑๖
FLUENT						๑.๐๐	๐.๕๖	๐.๑๑	๐.๕๓
						C = ๐	C = ๑๐๖	C = ๔๔	C = ๔๔
						S = .๐๐๐	S = .๐๐๐	S = .๑๕๕	S = .๐๐๕
COMP							๑.๐๐	๐.๑๕	๐.๑๓
							C = ๐	C = ๔๔	C = ๔๔
							S = .๐๐๐	S = .๐๕๐	S = .๐๐๐
E								๑.๐๐	*๐.๐๑
								C = ๐	C = ๔๓
								S = .๐๐๐	S = .๑๖๖
N									๑.๐๐
									C = ๐
									S = .๐๐๐

c = cases

s = significance

จากตารางที่ ๑๕ จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างที่ ๔ คำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่า
ตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับสูงมี ๑ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB
กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัว มีความสัมพันธ์กันในระดับปานกลาง
มี ๔ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ระหว่าง
COMP กับ OGRAM คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ OCAB คำสหสัมพันธ์
ระหว่าง COMP กับ OCAB ส่วนคำสหสัมพันธ์ที่แสดงว่าตัวแปร ๒ ตัวมีความสัมพันธ์กัน
ในระดับต่ำมี ๑๐ คำ คือ คำสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ POLIST คำสหสัมพันธ์
ระหว่าง OGRAM กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ POLIST
คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ POLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ
ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT
กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ ACLIST คำสหสัมพันธ์ระหว่าง
COMP กับ FLUENT และคำสหสัมพันธ์ระหว่าง N กับ COMP สำหรับคำสหสัมพันธ์
อื่น ๆ ไม่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรคู่ใดเลย

สถาบันวิทยบริการ

ตารางที่ ๒๐

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ACLIST, ORAL, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	POLIST									
	type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
ACLIST	.๔๔	.๐๐๑	.๔๘	.๐๐๑	.๕๐	.๐๐๑	*๗๐	.๐๐๑	.๕๔	.๐๐๑
ORAL	.๑๕	.๐๔๖	.๒๕	.๐๐๕	.๔๔	.๐๐๑	.๓๑	.๐๑๘	.๑๔	.๐๒๘
OGRAM	.๓๐	.๐๒๑	.๕๘	.๐๐๑	.๕๒	.๐๐๑	*๖๑	.๐๐๑	.๓๐	.๐๑๔
OCAB	.๒๔	.๐๐๔	.๔๗	.๐๐๑	.๔๘	.๐๐๑	.๔๑	.๐๐๒	.๒๕	.๐๐๔
FLUENT	.๒๒	.๐๒๖	.๓๖	.๐๐๑	.๓๖	.๐๐๑	.๔๐	.๐๐๓	.๓๓	.๐๐๑
COMP	.๒๒	.๐๒๓	.๓๕	.๐๐๑	.๔๗	.๐๐๑	.๔๒	.๐๐๒	.๓๔	.๐๐๑
E	.๐๑	.๔๕๐	.๒๗	.๐๐๘	.๑๘	.๐๓๖	.๐๗	.๓๒๔	.๑๐	.๑๗
N	.๒๐	.๐๔๕	.๑๘	.๐๔๗	.๑๑	.๑๕๔	.๐๘	.๓๑๐	.๑๔	.๐๔๑

จากตารางที่ ๒๐ จะเห็นว่า

๑. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ACLIST ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ แล้ว ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าในระดับต่ำจนถึงระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ACLIST สูงสุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ACLIST รองลงมาคือกลุ่มที่ ๑ กลุ่มที่ ๕ กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๒ ตามลำดับ

๒. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ORAL ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ จนถึง .๐๕๖ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ORAL มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ORAL รองลงมาคือกลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๕ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๓. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ OGRAM ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าในระดับต่ำไปจนถึงระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ จนถึง .๐๒๑ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ OGRAM มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ OGRAM รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๕ กับกลุ่มที่ ๑ ซึ่งมีค่าสหสัมพันธ์เท่ากัน (.๓๐) แต่มีระดับนัยสำคัญต่างกันคือกลุ่มที่ ๕ = .๐๑๔ และกลุ่มที่ ๑ = .๐๒๑

๔. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ OCAB ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ จนถึง .๐๐๕ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ OCAB มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ OCAB รองลงมาคือกลุ่มที่ ๓ กลุ่มที่ ๔ กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

๕. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ FLUENT ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ ถึง .๐๒๖ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ FLUENT มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ รองลงมา มี ๒ กลุ่ม ที่ได้รับค่าสหสัมพันธ์เท่ากัน และระดับนัยสำคัญเท่ากันคือกลุ่ม ๒ กับกลุ่ม ๓ สำหรับกลุ่มที่มีค่าสหสัมพันธ์ถัดมาคือกลุ่มที่ ๕ และกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มที่ ๑

๖. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ COMP ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึง ค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ จนถึง .๐๒๓ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ COMP มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๓ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ COMP รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๕ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๗. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ E ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ทุกค่าเป็นบวก ยกเว้นค่าสหสัมพันธ์ของกลุ่มที่ ๔ มีค่าติดลบ อย่างไรก็ตาม ค่าสหสัมพันธ์ทั้งหมดเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ E มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ E รองลงมาคือกลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๔ ตามลำดับ

๘. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ทุกค่าเป็นบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ N มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๑ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ N รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๔ ตามลำดับ

ศูนย์วิจัยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๑

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ ORAL, OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	POLIST									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
ACLIST	.๒๔	.๐๐๓	.๓๔	.๐๐๑	.๒๔	.๐๐๒	.๔๔	.๐๐๑	.๑๓	.๐๔๔
OGRAM	.๓๗	.๐๐๓	.๔๒	.๐๐๑	.๒๑	.๐๔๐	.๕๗๓	.๐๐๑	.๔๒	.๐๐๑
OCAB	.๒๔	.๐๐๓	.๓๔	.๐๐๑	.๓๔	.๐๐๑	.๕๒	.๐๐๑	.๓๗	.๐๐๑
FLUENT	.๓๒	.๐๐๑	.๒๔	.๐๐๑	.๒๖	.๐๐๔	.๔๔	.๐๐๑	.๔๐	.๐๐๑
COMP	.๒๔	.๐๑๐	.๓๖	.๐๐๑	.๒๖	.๐๐๔	.๕๖	.๐๐๑	.๔๐	.๐๐๑
E	.๐๑	.๔๗๑	.๑๕	.๐๔๔	.๑๐	.๑๖๒	.๒๓	.๐๖๔	.๑๑	.๑๔๗
N	.๒๒	.๐๓๔	.๑๕	.๐๔๔	.๐๒	.๔๐๐	.๐๒	.๕๓๖	.๑๗	.๐๔๔

จากตารางที่ ๒๑ จะเห็นว่า

๑. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ ORAL ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ ถึง .๐๔๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ ORAL มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ ORAL รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

๒. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ OGRAM ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่า มีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๐๕๐ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ OGRAM มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ OGRAM รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๒ กับ กลุ่มที่ ๔ , กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๓ ตามลำดับ

๓. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ OCAB ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๐๐๓ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ OCAB มากที่สุด คือกลุ่มที่ ๔ ส่วน กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ OCAB รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๔. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ FLUENT ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๐๐๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ FLUENT มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๔ ส่วน กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ FLUENT รองลงมาคือกลุ่มที่ ๕ กลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ ตามลำดับ

๕. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ COMP ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๐๑๐ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ COMP มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ COMP รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๖. พิจารณา เฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ E ของกลุ่มตัวอย่าง ที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ E มากที่สุด คือ กลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ E รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๗. พิจารณา เฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ N ของกลุ่ม ตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความ สัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ N มากที่สุด คือกลุ่มที่ ๑ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ N รอง ลงมาคือ กลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ กับกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๒

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OGRAM, OCAB, FLUENT, COMP, E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	ORAL									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
OGRAM	.๓๕	.๐๐๕	.๕๑	.๐๐๑	.๓๗	.๐๐๑	.๕๕	.๐๐๓	.๑๖	.๑๒๕
OCAB	.๓๖	.๐๐๑	.๕๓	.๐๐๑	.๓๕	.๐๐๑	.๕๑	.๐๐๑	.๐๘	.๑๙๖
FLUENT	.๓๘	.๐๐๑	.๓๗	.๐๐๑	.๓๐	.๐๐๑	.๕๑	.๐๐๒	.๐๘	.๒๑๕
COMP	.๒๑	.๐๒๕	.๕๘	.๐๐๑	.๕๒	.๐๐๑	.๕๐	.๐๐๑	.๒๖	.๐๐๕
E	.๐๕	.๓๕๗	.๐๖	.๓๐๐	.๐๕	.๓๓๐	.๒๐	.๐๕๕	.๒๑	.๐๑๘
N	.๐๕	.๓๖๐	.๒๒	.๐๒๗	.๑๓	.๐๕๕	.๐๕	.๓๖๘	.๐๓	.๓๖๕

จากตารางที่ ๒๒ จะเห็นว่า

๑. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OGRAM ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับค่า โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ ถึง .๐๒๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OGRAM มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OGRAM รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

๒. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OCAB ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับค่า โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ ถึง .๑๙๖ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OCAB มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ OCAB รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

๓. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ FLUENT ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับค่า โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ ถึง .๒๑๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ FLUENT มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ FLUENT รองลงมาคือกลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

๔. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ COMP ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับค่า โดยมีระดับนัยสำคัญตั้งแต่ .๐๐๑ - .๐๒๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ COMP มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ COMP รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๕ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๕. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ E ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ มีค่าบวก ๓ ค่า ค่าลบ ๒ ค่า ล้วนเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ E มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ E รองลงมาคือกลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๖. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวก และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ N มากที่สุดคือ กลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ORAL กับ N รองลงมาคือ กลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๕ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๓

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ OCAB, FLUENT, COMP

E และ N ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	OGRAM									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
OCAB	*.๕๓	.๐๐๑	*.๕๐	.๐๐๑	*.๗๘	.๐๐๑	*.๗๗	.๐๐๑	*.๕๐	.๐๐๑
FLUENT	*.๗๑	.๐๐๑	*.๖๗	.๐๐๑	*.๗๕	.๐๐๑	*.๗๐	.๐๐๑	*.๗๐	.๐๐๑
COMP	.๕๑	.๐๐๑	*.๗๑	.๐๐๑	*.๗๒	.๐๐๑	*.๗๕	.๐๐๑	*.๗๑	.๐๐๑
E	-.๑๔	.๑๗๔	.๐๘	.๒๕๔	.๐๔	.๓๗๑	.๐๘	.๓๐๖	-.๑๑	.๔๘๒
N	.๐๘	.๒๖๔	.๐๕	.๓๖๔	.๐๒	.๔๓๔	.๑๑	.๒๗๒	.๕๘	.๐๐๑

จากตารางที่ ๒๓ จะเห็นว่า

๑. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ OCAB ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางไปจนถึงระดับสูง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ OCAB มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๑ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ OCAB รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๔ ตามลำดับ

๒. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ FLUENT ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ FLUENT มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๓ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ FLUENT รองลงมาคือกลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๔ กับ ๕ และกลุ่มที่ ๒ ตามลำดับ

๓. พิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ COMP ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำถึงระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ COMP มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ COMP รองลงมาคือกลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๒ กับกลุ่มที่ ๕ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๔. พิจารณาค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ E ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ มีค่าลบ ๒ ค่าและค่าบวก ๑ ค่า และเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ E มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ E รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๕ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๕. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๔๓๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ N มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OGRAM กับ N รองลงมาคือกลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๔

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ FLUENT, COMP, E และ N
ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	OCAB									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
FLUENT	*.๗๐	.๐๐๑	.๕๘	.๐๐๑	*.๖๙	.๐๐๑	*.๗๕	.๐๐๑	*.๗๑	.๐๐๑
COMP	.๔๔	.๐๐๑	*.๗๑	.๐๐๑	*.๖๙	.๐๐๑	*.๖๐	.๐๐๑	*.๖๒	.๐๐๑
E	-.๑๓	.๑๓๗	.๐๘	.๒๔๒	.๐๑	.๔๔๘	.๑๑	.๒๓๖	.๐๓	.๓๘๒
N	.๑๔	.๑๐๓	.๐๔	.๓๖๐	.๐๒	.๔๓๑	.๑๖	.๑๕๓	.๒๑	.๐๑๖

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นว่า

๑. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ FLUENT ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำไปจนถึงระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ FLUENT มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ FLUENT รองลงมาคือกลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๒ ตามลำดับ

๒. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ COMP ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำไปจนถึงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ทั้งสิ้น กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ COMP มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ COMP รองลงมาคือกลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๔ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๓. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ E ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ มีค่าลบ ๑ ค่าและค่าบวก ๔ ค่า โดยเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ E มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ E รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๔. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกและล้วนเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ N มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง OCAB กับ N รองลงมาคือกลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๑, กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๓ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๔

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ COMP, E และ N

ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	FLUENT									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
COMP	.๐๖	.๒๗๔	.๔๔	.๐๐๑	.๔๔	.๐๐๑	.๕๖	.๐๐๑	.๕๖	.๐๐๑
E	-.๐๑	.๔๖๔	-.๐๑	.๔๖๖	.๐๔	.๓๒๒	-.๐๔	.๔๐๐	.๑๑	.๑๔๔
N	.๒๒	.๐๓๒	.๑๔	.๐๔๐	.๐๑	.๔๔๓	.๐๔	.๒๘๑	.๒๔	.๐๐๔

จากตารางที่ ๒๔ จะเห็นว่า

๑. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ COMP ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ค่าทั้งหมด เป็นค่าบวกและเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์กันในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๒๗๔ กลุ่มตัวอย่างที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ COMP มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๔ กับกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ COMP รองลงมาคือกลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๒. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ E ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าที่ได้เป็นค่าลบ ๓ ค่า และค่าบวก ๒ ค่า โดยที่ล้วนเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ E มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ E รองลงมาคือกลุ่มที่ ๓ กลุ่มที่ ๑ กับกลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๔ ตามลำดับ

๓. พิจารณาเฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าทั้งหมดเป็นค่าบวกที่ล้วนแต่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ N มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง FLUENT กับ N รองลงมาคือกลุ่มที่ ๑ กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๔ และกลุ่มที่ ๓ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๖

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ E และ N

ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	COMP									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
E	-.๑๔	.๑๑๒	-.๐๔	.๓๕๔	-.๐๔	.๑๘๒	.๐๔	.๕๐๑	.๑๔	.๐๘๐
N	-.๑๔	.๑๐๔	.๒๓	.๐๒๐	.๑๐	.๑๗๔	-.๑๑	.๒๕๔	.๓๓	.๐๐๑

จากตารางที่ ๒๖ จะเห็นว่า

๑. พิจารณา เฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ E ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าที่ได้เป็นค่าลบ ๓ ค่า กับค่าบวก ๒ ค่า โดยที่ล้วนเป็นค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ E มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ E รองลงมาคือกลุ่มที่ ๔ , กลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

๒. พิจารณา เฉพาะค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ค่าที่ได้เป็นค่าลบ ๒ ค่า และค่าบวก ๓ ค่า ค่าเหล่านี้มีตั้งแต่ค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองไปจนถึงค่าที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ในระดับต่ำ โดยมีระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ถึง .๒๔๔ กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COM กับ N มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๕ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง COMP กับ N รองลงมาคือกลุ่มที่ ๒, กลุ่มที่ ๓, กลุ่มที่ ๔ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๗
ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ N
ในกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

	E									
	Type I		Type II		Type III		Type IV		Type V	
	r	s	r	s	r	s	r	s	r	s
N	-.๒๔	.๐๒๔	.๐๔	.๓๓๓	-.๐๘	.๒๓๗	.๐๑	.๕๙๓	-.๐๑	.๔๖๒

จากตารางที่ ๒๗ จะเห็นว่า ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ N ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ เป็นค่าลบ ๓ ค่า กับค่าบวก ๒ ค่า และทุกค่าแสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสอง กลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ N มากที่สุดคือกลุ่มที่ ๒ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ N รองลงมาคือกลุ่มที่ ๔, กลุ่มที่ ๕, กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๑ ตามลำดับ

ตารางที่ ๒๔

ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, SPEAK, E และ N

ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

	POLIST	ACLIST	SPEAK	E	N
POLIST	๑.๐๐	* ๐.๔๓	* ๐.๔๒	๐.๑๓	๐.๑๔
	C = ๐	C = ๔๓๖	C = ๔๓๔	C = ๓๗๘	C = ๓๗๘
	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๕	S = .๐๐๓
ACLIST		๑.๐๐	* ๐.๓๖	๐.๑๓	๐.๑๑
		C = ๐	C = ๔๔๖	C = ๓๘๗	C = ๓๘๑
		S = .๐๐๑	S = .๐๐๑	S = .๐๐๔	S = .๐๑๒
SPEAK			๑.๐๐	-๐.๐๑	๐.๑๐
			C = ๐	C = ๓๘๐	C = ๓๘๔
			S = .๐๐๑	S = .๔๔๓	S = .๐๒๐
E				๑.๐๐	-๐.๐๕
				C = ๐	C = ๓๖๓
				S = .๐๐๑	S = .๑๕๔
N					๑.๐๐
					C = ๐
					S = .๐๐๑

c = cases

s = significance

จากตารางที่ ๒๘ จะเห็นว่าในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่มีค่าสหสัมพันธ์ที่แสดงว่ามีความสัมพันธ์ระหว่าง POLIST, ACLIST, SPEAK, E หรือ N ในระดับสูงหรือระดับปานกลางเลย มีแต่ค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำกับค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปร สำหรับค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำมี ๓ ค่า คือ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง POLIST กับ SPEAK และค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง ACLIST กับ SPEAK ส่วนค่าที่แสดงว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างสองตัวแปรแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือ ประเภทที่เป็นค่าบวกจำนวน ๔ ค่า คือ ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง N กับ POLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ ACLIST ค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง N กับ ACLIST และค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง N กับ SPEAK ประเภทที่เป็นค่าลบมี ๒ ค่า คือค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง E กับ SPEAK และค่าสหสัมพันธ์ระหว่าง N กับ E ($-.๐๔ \text{ sig.} ๑๔๘$)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๒๔

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของเจตคติต่อการเรียนวิชาการฟัง Listening ในกลุ่มที่ ๑, ๒, ๔ และ ๕

ลำดับ ที่	รายการ	กลุ่มที่ ๑ n = ๕๑		กลุ่มที่ ๒ n = ๑๐๔		กลุ่มที่ ๔ n = ๔๕		กลุ่มที่ ๕ n = ๑๐๖	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑	เนื้อหาของบทเรียนยาก ฟังไม่ค่อยเข้าใจ	๓.๓๐	๑.๕๗	๓.๕๓	๑.๖๓	๓.๕๘	๑.๕๓	๓.๒๓	๑.๖๖
๒	การเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยากเหมาะสมแล้ว	๔.๕๔	๑.๑๔	๖.๒๐	๑.๐๒	๔.๗๔	๑.๕๓	๕.๕๗	๑.๓๔
๓	ไม่ชอบเนื้อหาของวิชาการฟัง	๓.๐๕	๑.๕๓	๓.๕๐	๑.๖๒	๓.๓๗	๑.๗๗	๒.๘๔	๑.๕๐
๔	เนื้อหาวิชาการฟังแต่ละบทน่าสนใจ	๔.๗๘	๑.๕๐	๔.๕๖	๑.๕๒	๔.๘๒	๑.๕๑	๔.๕๖	๑.๓๓
๕	คำอธิบายในบทเรียนไม่ชัดเจน	๓.๑๑	๑.๖๑	๓.๐๕	๑.๖๒	๓.๗๗	๑.๗๔	๓.๓๑	๑.๖๕
๖	เพิ่มคำอธิบายภาษาไทยในบทเรียนจะทำให้เข้าใจดีขึ้น	๔.๓๐	๑.๔๘	๔.๕๔	๒.๐๔	๔.๖๐	๑.๘๕	๔.๘๓	๑.๗๔
๗	แบบฝึกหัดการฟังมีประโยชน์มาก	๖.๒๕	๐.๕๘	๖.๓๖	๐.๕๖	๖.๑๐	๑.๐๓	๖.๒๐	๑.๐๗
๘	แบบฝึกหัดแต่ละบทน่าเบื่อ	๒.๔๔	๑.๕๘	๓.๐๕	๑.๖๕	๒.๕๔	๑.๕๔	๒.๖๖	๑.๕๓
๙	คำสั่งของแบบฝึกหัดแต่ละตอนชัดเจน	๔.๘๘	๑.๗๗	๕.๒๑	๑.๕๒	๕.๐๐	๑.๕๗	๔.๒๘	๑.๕๔
๑๐	บทเรียนแต่ละตอนยาวเกินไป	๒.๘๘	๑.๑๔	๓.๑๖	๑.๖๐	๓.๕๓	๑.๒๗	๓.๑๒	๑.๕๗
๑๑	ชอบเรียนวิชาการฟังในห้อง Lab ด้วยตนเอง	๖.๐๕	๑.๓๑	๕.๗๗	๒.๑๖	๕.๗๔	๑.๓๔	๖.๐๗	๑.๒๓
๑๒	Answer Key ทำแบบฝึกหัดไม่มีประโยชน์	๑.๘๑	๑.๓๔	๒.๒๑	๑.๗๐	๑.๘๕	๑.๐๕	๑.๗๓	๑.๒๕
๑๓	การฟังบทเรียนซ้ำ ๆ หลาย ๆ ครั้งทำให้เข้าใจดีขึ้น	๔.๕๖	๑.๕๘	๔.๗๔	๑.๖๕	๔.๒๓	๒.๐๕	๕.๓๑	๑.๕๕

ตารางที่ ๒๘ (ต่อ)

ลำดับ ที่	รายการ	กลุ่มที่ ๑ n = ๔๑		กลุ่มที่ ๒ n = ๑๐๔		กลุ่มที่ ๓ n = ๔๕		กลุ่มที่ ๔ n = ๑๐๖	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑๔	คำอธิบายเพิ่มเติมของครูประกอบการฟังเพลงจะทำให้เข้าใจขึ้น	๕.๕๒	๑.๓๓	๖.๑๒	๑.๑๕	๕.๕๒	๑.๓๗	๕.๙๖	๑.๖๐
๑๕	การสอนของครูไม่มีประโยชน์ ไม่ช่วยให้ฟังได้ดีขึ้น	๒.๓๓	๑.๖๖	๒.๐๕	๑.๕๕	๒.๕๐	๑.๕๕	๒.๕๐	๑.๖๐
๑๖	บทเรียนการฟังช่วยให้ฟังชาวต่างประเทศพูดภาษาอังกฤษดีขึ้น:	๔.๓๓	๑.๕๔	๕.๗๓	๑.๕๐	๕.๗๓	๑.๐๗	๔.๖๓	๑.๕๐
๑๗	วิชาการศึกษาที่มีประโยชน์มากในรายวิชา Listening, Speaking กับ Reading	๕.๕๕	๑.๖๕	๕.๕๑	๑.๕๕	๕.๓๗	๑.๓๓	๕.๓๖	๑.๕๕
๑๘	ถ้าได้เทปไปฟังที่บ้านจะช่วยให้ฟังได้ดีขึ้น	๕.๖๓	๑.๕๖	๖.๐๕	๑.๓๓	๕.๕๕	๑.๕๖	๕.๕๕	๑.๓๕
๑๙	การฝึกออกเสียงพร้อมกับการฟังทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น	๕.๘๖	๑.๒๕	๖.๐๒	๑.๕๒	๕.๕๐	๑.๖๐	๕.๗๕	๑.๕๐
๒๐	เสียงพูดในบทเรียนเร็วไปทำให้ไม่เข้าใจ	๔.๕๕	๑.๖๐	๕.๕๕	๒.๐๒	๔.๒๓	๑.๗๕	๔.๕๑	๑.๗๖
๒๑	ถ้ามีกิจกรรมฝึกพูดเสริมจะช่วยการฟังให้ดีขึ้น	๕.๕๐	๑.๒๕	๕.๕๑	๑.๖๕	๕.๕๕	๑.๓๕	๕.๕๕	๑.๕๗
๒๒	กิจกรรมฝึกพูดเสริมการฟังไม่มีประโยชน์	๒.๓๓	๑.๓๕	๑.๗๑	๐.๕๕	๒.๒๕	๑.๕๑	๒.๑๒	๑.๓๒
๒๓	ชอบเรียนวิชาการฟังตามระดับความสามารถของตนเอง	๕.๒๒	๑.๖๕	๕.๕๕	๑.๗๕	๕.๖๗	๑.๑๕	๕.๖๐	๑.๖๓
๒๔	ควรมีวิชาการฟังในระดับสูงต่อไป	๖.๑๐	๑.๑๓	๖.๑๕	๑.๑๕	๕.๖๗	๑.๖๐	๕.๕๕	๑.๕๗
๒๕	ถ้าเป็นวิชาเลือกก็จะเลือกเรียน	๕.๕๑	๑.๒๕	๕.๗๑	๑.๕๑	๕.๓๑	๑.๕๗	๕.๗๖	๑.๕๓
๒๖	คุณภาพเทปไม่ดี ทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง	๓.๓๕	๑.๕๕	๓.๕๑	๒.๓๒	๕.๐๕	๒.๓๖	๓.๓๗	๒.๐๕
๒๗	ไม่ชอบใช้ tape ในห้อง Lab เพราะเครื่องเสียงบ่อยจนรำคาญ	๓.๐๖	๑.๕๒	๔.๐๗	๑.๕๒	๕.๕๕	๒.๑๕	๓.๑๕	๑.๕๕

III. ผลทางค่านิเวศคติ, แรงจูงใจ, บุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างต่าง ๆ

เกณฑ์ในการแบ่งคะแนน scale ๑ - ๗ คือ

๑.๐๐ - ๒.๒๐	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๒.๒๑ - ๓.๔๐	ไม่เห็นด้วย
๓.๔๑ - ๔.๖๐	ไม่ออกความเห็น
๔.๖๑ - ๕.๘๐	เห็นด้วย
๕.๘๑ - ๗.๐๐	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตารางที่ ๒๔ จะสังเกตเห็นได้ว่า

ข้อความในลำดับที่ ๑ "ข้าพเจ้าเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนยาก ฟังไม่ค่อยเข้าใจ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๒ และกลุ่มที่ ๔ (๓.๕๓ และ ๓.๔๘ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๕ (๓.๓๐ และ ๓.๒๓) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒ "ข้าพเจ้าคิดว่าการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปยากเหมาะสมแล้ว" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๔ เท่ากับ ๕.๗๔ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้เห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑, ๒, และ ๕ (๕.๔๔, ๖.๒๐ และ ๕.๘๗ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้เป็นอย่างยิ่ง

ข้อความในลำดับที่ ๓ "ข้าพเจ้าไม่ชอบเนื้อหาของวิชาการฟังแต่ละบท" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๒ เท่ากับ ๓.๕๐ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้ไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑, ๔, และ ๕ (๓.๐๕, ๓.๓๗ และ ๒.๕๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๔ "ข้าพเจ้าคิดว่าเนื้อหาของวิชาการฟังแต่ละบทน่าสนใจ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๕ เท่ากับ ๕.๘๖ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้ไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑, ๒ และ ๓ (๕.๗๘, ๕.๘๖ และ ๕.๘๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๕ "ข้าพเจ้าคิดว่าคำอธิบายในบทเรียนไม่ชัดเจน" คำเฉลย
ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๔ (๓.๔๔ กับ ๓.๗๗ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง
ทั้งสองไม่ออกความเห็นในเรื่องนี้ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๕ (๓.๐๔ กับ ๓.๓๐ ตาม
ลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๖ "ข้าพเจ้าคิดว่า การเพิ่มคำอธิบายเป็นภาษาไทยจะทำให้
เข้าใจบทเรียนดีขึ้น" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๔ (๔.๔๔ กับ ๔.๖๐
ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนคำเฉลย
ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๕ (๔.๗๐ กับ ๔.๘๓ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง
ทั้งสองเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๗ "ข้าพเจ้าเห็นว่าแบบฝึกหัดการฟังมีประโยชน์มาก" คำ
เฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ กลุ่ม (๖.๒๔, ๖.๓๖, ๖.๑๐ และ ๖.๒๐ ตามลำดับ)
แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๘ "แบบฝึกหัดแต่ละบทน่าเชื่อถือ" คำเฉลยความเห็นของ
กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ กลุ่ม (๒.๕๕, ๓.๐๔, ๒.๕๔, และ ๒.๖๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่ม
ตัวอย่างทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๙ "คำสั่งของแบบฝึกหัดแต่ละตอนชัดเจนดี" คำเฉลย
ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ กลุ่ม (๔.๔๕, ๕.๒๑, ๕.๐๐ และ ๔.๒๘ ตามลำดับ) แสดงว่า
กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๐ "บทเรียนแต่ละตอนยาวเกินไป" คำเฉลยความเห็นของ
กลุ่มที่ ๔ เท่ากับ ๓.๘๒ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้ไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนคำเฉลย
ความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒ และ ๕ (๒.๘๘, ๓.๑๖ และ ๓.๑๒ ตามลำดับ) แสดงว่า
กลุ่มตัวอย่างทั้งสามไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๑ "ข้าพเจ้าขอการเรียนวิชาการฟังในห้อง Lab ด้วยตนเอง" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ กับ ๔ (๔.๗๗ กับ ๕.๗๘ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ กับ ๕ (๖.๐๔ กับ ๖.๐๗ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๒ "ข้าพเจ้าคิดว่า Answer Key ท้ายแบบฝึกหัดไม่มีประโยชน์" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๒.๒๑ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้ไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๔ และ ๕ (๑.๕๑, ๑.๕๔ และ ๑.๗๒ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๓ "ข้าพเจ้าคิดว่า การได้ฟังบทเรียนซ้ำ ๆ กันหลายครั้งมีประโยชน์ เพราะทำให้เข้าใจดีขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๔ เท่ากับ ๔.๖๓ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้ไม่ออกความเห็นในเรื่องนี้ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒ และ ๕ (๔.๙๖, ๕.๗๔ และ ๕.๓๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๔ "ข้าพเจ้าคิดว่า คำอธิบายเพิ่มเติมของครูประกอบการฟัง เทปจะทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๔ และ ๕ (๕.๕๒, ๕.๕๒ และ ๕.๔๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๖.๑๒ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่สองเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๕ "ข้าพเจ้าคิดว่า การสอนของครูไม่มีประโยชน์ จะไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าฟังได้ดีขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑, ๔ และ ๕ (๒.๓๓, ๒.๕๐ และ ๒.๕๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๒.๐๙ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่สองไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๖ "ข้าพเจ้าคิดว่าบทเรียนวิชาการฟังช่วยให้ข้าพเจ้าสามารถฟังชาวต่างชาติพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ (๕.๓๓, ๕.๗๓, ๕.๗๓ และ ๕.๖๓ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๗ "ข้าพเจ้าเห็นว่าวิชาการฟังนี้มีประโยชน์มากที่สุด ในรายวิชา Listening, Speaking และ Reading" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง ๔ (๕.๑๕, ๕.๔๑, ๕.๒๗ และ ๕.๓๖ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๘ "ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าได้อัปเดต เทปบท เรียน ไปฟังเพิ่มเติมที่บ้าน จะช่วยให้ฟังได้ดีขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑ และ ๔ (๕.๖๓ และ ๕.๕๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๕ (๖.๐๘ และ ๕.๘๘ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๙ "ข้าพเจ้าเห็นว่าการฝึกการออกเสียงไปพร้อมกับการฝึกฟัง จะทำให้เข้าใจบทเรียนได้ดีขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑ และ ๔ (๕.๘๐ และ ๕.๗๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๕ (๖.๐๒ และ ๕.๘๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๐ "ข้าพเจ้าคิดว่าเสียงพูดในบทเรียนเร็วไปทำให้ไม่เข้าใจ" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๕.๕๘, ๕.๕๘, ๕.๒๓ และ ๕.๕๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๑ "ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามีกิจกรรมการฝึกพูดเสริม (เช่นการฝึกตอบคำถาม) จะช่วยการฟังได้ดีขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๔ และ ๕ (๕.๕๐, ๕.๔๕ และ ๕.๔๕ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๕.๕๑ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่สองเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๒ "ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมการฝึกพูด เสริมการฟังไม่มีประโยชน์" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มที่ ๑ และ ๔ (๒.๓๓ และ ๒.๒๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๕ (๑.๗๑ และ ๒.๑๒ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๓ "ข้าพเจ้าชอบการเรียนวิชาการทั้งตามระดับความสามารถของตนเอง" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๔.๒๒, ๔.๕๔, ๔.๖๗ และ ๔.๖๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๔ "ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมีวิธีการฟังในระดับสูงต่อไป" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๔ เท่ากับ ๔.๖๗ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่สี่เห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒ และ ๕ (๖.๑๐, ๖.๑๔ และ ๕.๕๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๕ "ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าวิชานี้เป็นวิชาเลือก นิสิตก็ควรจะต้องเลือกเรียนวิชานี้" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒, ๔ และ ๕ (๕.๗๑, ๕.๓๑ และ ๕.๗๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ เท่ากับ ๕.๘๑ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่หนึ่งเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๖ "ข้าพเจ้าคิดว่าเพราะคุณภาพของเทปไม่ดี จึงทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๔ (๓.๕๑ และ ๔.๐๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่ออกความเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๕ (๓.๓๔ และ ๓.๓๗ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๘ "ข้าพเจ้าไม่ชอบใช้เครื่องเล่นเทปในห้อง Lab เลย เพราะ เครื่อง เสียบ่อยจนรำคาญ" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๔ (๔.๐๗ และ ๔.๔๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่ออกความเห็น เกี่ยวกับเรื่องนี้ ส่วน คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๕ (๓.๐๑ และ ๓.๑๔ ตามลำดับ) แสดงว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

กล่าวโดยสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๔ และ ๕ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียน การสอน Listening ในห้อง Lab และแต่ละกลุ่มต่างก็มีรูปแบบของเจตคติต่อการเรียน การสอน Listening ในห้อง Lab ในลักษณะเดียวกัน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๐

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษในกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

ลำดับ ที่	รายการ	กลุ่มที่ ๑ n = ๕๑		กลุ่มที่ ๒ n = ๑๐๕		กลุ่มที่ ๓ n = ๑๐๕		กลุ่มที่ ๔ n = ๕๕		กลุ่มที่ ๕ n = ๑๐๖	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑	เรียนภาษาอังกฤษเพื่อช่วยให้เข้าใจวิถีความเป็นชีวิตของเจ้าของภาษา	๒.๒๕	๐.๕๘	๒.๓๖	๑.๑๗	๒.๒๕	๑.๐๘	๒.๓๕	๑.๑๖	๒.๒๕	๑.๐๓
๒	อยากได้เพื่อนชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา	๒.๕๘	๑.๐๒	๓.๖๘	๑.๐๘	๒.๕๕	๐.๕๗	๒.๕๒	๐.๕๑	๓.๐๗	๑.๐๒
๓	อยากฝึกพูดมากเท่าที่ทำได้ เจ้าของภาษา	๓.๕๕	๐.๕๓	๓.๕๖	๐.๕๗	๓.๖๕	๑.๐๑	๓.๕๐	๐.๕๒	๓.๕๓	๐.๕๗
๔	อยากได้เพื่อนชาวต่างชาติมาเล่น	๒.๕๘	๐.๕๕	๓.๐๕	๑.๑๕	๒.๕๓	๑.๐๓	๓.๐๕	๐.๕๕	๒.๕๒	๑.๑๓
๕	ช่วยให้ทำงานดี ๆ	๑.๖๘	๐.๖๓	๑.๗๕	๐.๕๕	๑.๕๕	๐.๗๖	๑.๕๕	๐.๕๐	๑.๖๕	๐.๗๕
๖	การเข้าสังคมปัจจุบันต้องรู้ภาษาอังกฤษ	๑.๕๗	๐.๗๘	๑.๗๕	๑.๐๐	๑.๕๕	๑.๗๕	๑.๗๕	๐.๕๕	๑.๖๑	๐.๘๑
๗	คนมีการศึกษาต้องรู้ภาษาอังกฤษ	๒.๒๑	๑.๒๐	๒.๒๕	๑.๑๓	๒.๑๓	๑.๐๕	๒.๒๖	๑.๐๕	๒.๑๕	๑.๑๐
๘	เรียนเพราะถูกบังคับ	๓.๕๑	๑.๖๗	๓.๕๗	๑.๒๓	๓.๕๒	๑.๐๒	๓.๖๗	๑.๑๕	๓.๕๐	๑.๑๕

หมายเหตุ scale ในการเลือก ๑ ถึง ๕ โดยที่ ๑ เป็นตัวเลขแสดงการเห็นด้วยกับข้อความ และ ๕ เป็นตัวเลขแสดงการไม่เห็นด้วยกับข้อความ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์ในการแบ่งคะแนนใน scale ๑ - ๕ คือ

๑ - ๑.๘	=	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๑.๘ - ๒.๖	=	เห็นด้วย
๒.๖ - ๓.๔	=	ไม่ออกความเห็น
๓.๔ - ๔.๒	=	ไม่เห็นด้วย
๔.๒ - ๕.๐	=	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตารางที่ ๓๐ ปรากฏว่า

ข้อความในลำดับที่ ๑ "ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าภาษาอังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้าเข้าใจเจ้าของภาษาและเข้าใจการดำเนินชีวิตแบบเดียวกับเจ้าของภาษาคือขึ้น" กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มให้ค่าเฉลี่ยของความเห็นอยู่ในระดับ ๑.๘ - ๒.๖ คือ ๒.๖๔, ๒.๓๖, ๒.๒๘, ๒.๓๔ และ ๒.๒๕ ตามลำดับ แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่าง "เห็นด้วย" กับข้อความนี้ และมีแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษ

ข้อความในลำดับที่ ๒ "ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอยากได้เพื่อนชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา" ค่าเฉลี่ยของความเห็นในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มอยู่ในระดับ ๒.๓ - ๓.๔ คือ ๒.๘๘, ๓.๑๘, ๒.๘๒ และ ๓.๐๗ ตามลำดับ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ ให้ความเห็นเป็นกลางในเรื่องนี้

ข้อความในลำดับที่ ๓ "ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอยากคิดและอยากทำตามแบบเจ้าของภาษา" ค่าเฉลี่ยความเห็นของทุกกลุ่มตัวอย่าง (๓.๘๔, ๓.๘๖, ๓.๖๘, ๓.๘๐ และ ๓.๘๓ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๔ "ข้าพเจ้าอยากเรียนภาษาอังกฤษเพราะอยากได้เพื่อนชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น" ค่าเฉลี่ยความเห็นในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มอยู่ในระดับ ๒.๗-๓.๔ คือ ๒.๘๘, ๓.๐๘, ๒.๘๓, ๓.๐๘ และ ๒.๘๒ ตามลำดับ แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นเป็นกลางในเรื่องนี้

ข้อความในลำดับที่ ๕ "ข้าพเจ้า เรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าภาษาอังกฤษ จะช่วยให้ข้าพเจ้าหางานดี ๆ ได้" คำเฉลี่ยความเห็นของทุกกลุ่มตัวอย่าง (๑.๖๔, ๑.๗๔, ๑.๕๔, ๑.๘๔ และ ๑.๖๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เห็นด้วยกับข้อความนี้ เป็นอย่างยิ่ง และมีแรงจูงใจสูง

ข้อความในลำดับที่ ๖ "ข้าพเจ้า เรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าการ เข้าสังคม ในปัจจุบันจะต้องรู้ภาษาต่างประเทศอย่างน้อย ๑ ภาษา" คำเฉลี่ยความเห็นของทุกกลุ่ม ตัวอย่าง (๑.๕๗, ๑.๗๕, ๑.๕๔, ๑.๗๕ และ ๑.๖๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด เห็นด้วยกับข้อความนี้ เป็นอย่างยิ่งและมีแรงจูงใจสูง

ข้อความในลำดับที่ ๗ "ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่มีการศึกษาจะต้องรู้ภาษาอังกฤษ" คำเฉลี่ยความเห็นของทุกกลุ่มตัวอย่าง (๒.๒๑, ๒.๒๕, ๒.๑๓, ๒.๒๖ และ ๒.๑๔ ตาม ลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมด เห็นด้วยกับข้อความนี้และมีแรงจูงใจที่จะ เรียน

ข้อความในลำดับที่ ๘ "ข้าพเจ้า เรียนภาษาอังกฤษเพราะถูกบังคับให้ เรียนตาม หลักสูตรของโรงเรียน" คำเฉลี่ยความเห็นของทุกกลุ่มตัวอย่าง (๓.๔๖, ๓.๔๗, ๓.๔๒, ๓.๖๗ และ ๓.๕๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่ เห็นด้วยกับข้อความนี้ กลุ่ม ตัวอย่างทั้งหมดจึงมีแรงจูงใจในการ เรียน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มในการวิจัยครั้งนี้ต่างก็มีแรงจูงใจ ในการ เรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น และแต่ละกลุ่มต่างก็มีรูปแบบของแรงจูงใจต่อการ เรียนภาษา อังกฤษในลักษณะเดียวกันคือ มีแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ เพื่อจุดประสงค์ที่จะนำไป ใช้ประโยชน์ในทางอาชีพหรือการงานมากเท่าที่จะศึกษาขนบธรรมเนียม ประเพณีของ เจ้าของของ ภาษา

ตารางที่ ๓๑

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ เจตคติต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษในกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕

หน้า ทับ ที่	รายการ	กลุ่มที่ ๑		กลุ่มที่ ๒		กลุ่มที่ ๓		กลุ่มที่ ๔		กลุ่มที่ ๕	
		n = ๔๑		n = ๑๐๕		n = ๑๐๕		n = ๔๔		n = ๑๐๖	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑	ยังมีผู้จกชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมากขึ้น ยังต้องการพูดมากขึ้น	๑.๘๖	๐.๘๑	๑.๙๓	๐.๙๖	๑.๘๒	๐.๘๗	๑.๘๗	๐.๖๗	๑.๘๖	๐.๗๘
๒	ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมาอยู่ทำให้ฐานะทาง เศรษฐกิจต่ำลง	๔.๑๘	๐.๗๗	๓.๘๖	๑.๐๐	๔.๐๓	๐.๘๘	๓.๘๑	๐.๘๑	๓.๘๓	๐.๙๐
๓	คนไทยควร เอาอย่างการคำ เน้นชีวิตครอบครัวชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ	๔.๒๕	๐.๘๐	๔.๒๒	๐.๘๒	๔.๐๘	๑.๐๒	๔.๑๒	๐.๘๑	๔.๑๒	๐.๘๘
๔	ควรศึกษาแนวคิดบางอย่างของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ	๒.๘๒	๑.๑๒	๒.๒๓	๑.๐๐	๒.๕๑	๑.๒๑	๒.๓๑	๑.๐๖	๒.๓๖	๑.๐๖
๕	ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมีความสุขน้อยกว่าคนไทย	๓.๘๘	๐.๘๒	๓.๖๔	๐.๙๗	๓.๖๔	๑.๐๒	๓.๖๓	๐.๘๓	๓.๕๘	๐.๘๓
๖	คนไทยควรหลีกเลี่ยงการคบหา กับคนชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ	๔.๖๓	๐.๖๔	๔.๕๘	๐.๙๑	๔.๕๘	๐.๘๘	๔.๕๓	๐.๗๑	๔.๓๘	๐.๙๘
๗	ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษนำความ เจริญทางวิทยาศาสตร์มาให้คนไทย	๒.๖๓	๐.๘๘	๒.๕๗	๐.๙๐	๒.๘๐	๐.๘๑	๒.๖๔	๐.๘๐	๒.๗๖	๐.๘๗
๘	ท้องถิ่นที่มีชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมาก ท้องถิ่นนั้นเจริญ	๓.๐๑	๐.๘๒	๒.๙๘	๐.๘๘	๒.๗๒	๐.๘๘	๓.๐๖	๐.๙๐	๓.๐๓	๐.๘๖
๙	คนไทยจะจิตใจเสื่อมโทรมลง ถ้าชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษอยู่มากขึ้น	๔.๐๕	๐.๗๘	๓.๘๘	๐.๘๖	๓.๗๖	๐.๙๘	๓.๘๘	๐.๖๘	๓.๘๗	๐.๗๗

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๑ (ต่อ)

ลำดับ ที่	รายการ	กลุ่มที่ ๑ n = ๕๑		กลุ่มที่ ๒ n = ๑๐๕		กลุ่มที่ ๓ n = ๑๐๔		กลุ่มที่ ๔ n = ๗๕		กลุ่มที่ ๕ n = ๑๐๖	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑๐	ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมักชอบเอาเปรียบคนไทย	๓.๘๓	๐.๘๓	๓.๕๑	๐.๘๖	๓.๕๑	๑.๐๔	๓.๗๕	๐.๖๘	๓.๖๑	๐.๕๐
๑๑	ตั้งใจจะเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น	๑.๘๓	๐.๘๓	๑.๘๔	๐.๘๒	๑.๘๔	๐.๘๔	๑.๕๐	๐.๗๑	๑.๘๗	๐.๘๓
๑๒	เป็นวิชาที่ชอบน้อยที่สุด	๓.๕๗	๑.๐๕	๓.๗๓	๑.๒๖	๓.๘๐	๑.๓๗	๓.๕๒	๑.๐๖	๓.๗๕	๑.๑๔
๑๓	การเรียนภาษาอังกฤษทำให้สนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น	๒.๐๔	๐.๘๗	๑.๘๕	๐.๘๗	๒.๑๔	๑.๐๔	๒.๐๔	๐.๘๑	๒.๐๐	๐.๘๐
๑๔	ถึงเรียนยิ่งเชื่อ	๔.๐๕	๐.๘๐	๓.๗๗	๐.๘๕	๓.๗๐	๑.๑๘	๓.๗๕	๐.๘๔	๓.๗๖	๐.๘๕
๑๕	ช่วยให้การบ้าน วิชาทำให้เสร็จ	๒.๗๖	๐.๘๘	๓.๕๒	๐.๘๔	๒.๘๕	๑.๐๒	๒.๘๕	๐.๗๐	๒.๖๖	๐.๘๖
๑๖	ชอบอ่านหนังสือพิมพ์หรือวารสารภาษาอังกฤษ	๒.๗๕	๐.๖๖	๓.๐๕	๑.๐๕	๓.๑๘	๑.๐๘	๒.๕๕	๐.๘๐	๒.๕๕	๐.๕๒
๑๗	ต้องการเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา	๒.๕๖	๐.๗๖	๑.๘๕	๐.๘๓	๒.๒๐	๑.๐๔	๒.๕๗	๐.๘๔	๒.๐๕	๑.๖๖

หมายเหตุ

scale ในการเลือก ๑ - ๕ โดยที่ ๑ เป็นตัวเลขแสดงการเห็นด้วยกับข้อความ และ ๕ เป็นตัวเลขแสดงการไม่เห็นด้วยกับข้อความ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

เกณฑ์ในการแบ่งคะแนนใน scale ๑ - ๕ คือ

๑ - ๑.๘	=	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๑.๘ - ๒.๖	=	เห็นด้วย
๒.๖ - ๓.๔	=	ไม่ออกความเห็น
๓.๔ - ๔.๒	=	ไม่เห็นด้วย
๔.๒ - ๕.๐	=	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตารางที่ ๓๑ จะเห็นว่า

ข้อความในลำดับที่ ๑ "ยิ่งข้าพเจ้าได้รู้จักชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นเท่าใด ข้าพเจ้ายิ่งต้องการที่จะพูดภาษาอังกฤษให้มากขึ้นเท่านั้น" ค่าเฉลี่ยของความเห็นจากกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๑.๘๓ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่สองเห็นด้วยกับข้อความนี้และมีเจตคติที่ดี ส่วนค่าเฉลี่ยของความเห็นจากกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๓, ๔ และ ๕ (๑.๘๖, ๑.๘๒, ๑.๘๗ และ ๑.๘๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ เห็นด้วยกับข้อความนี้อย่างยิ่งและมีเจตคติที่ดีมาก

ข้อความในลำดับที่ ๒ "ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ เมื่อเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ก็ยิ่งทำให้ฐานะทาง เศรษฐกิจของไทยต่ำลง" ค่าเฉลี่ยของความเห็นจากกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๔.๑๘, ๓.๘๖, ๔.๐๓, ๓.๖๘ และ ๓.๘๓ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้ กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มจึงแสดงเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๓ "คนไทยควรเอาอย่างการดำเนินชีวิตครอบครัวของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๔.๒๖, ๔.๒๒, ๔.๐๔, ๔.๑๒, และ ๔.๑๒ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๔ "คนไทยควรศึกษาแนวความคิดบางอย่างของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๒.๔๒, ๒.๒๓, ๒.๔๑, ๒.๓๑ และ ๒.๓๖ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยกับข้อความนี้และมีเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๔ "ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมีความสุภาพน้อยกว่าคนไทย" คำเฉลี่ยความเห็นของทั้ง ๔ กลุ่ม (๓.๘๘, ๓.๖๔, ๓.๖๔, ๓.๖๓ และ ๓.๕๔ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้และเนื่องจากข้อความนี้ขี้นง negative response กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ จึงแสดงเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๖ "คนไทยควรพยายามหลีกเลี่ยงการคบหาสมาคมกับชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ" คำเฉลี่ยความเห็นของทั้ง ๕ กลุ่ม (๔.๖๓, ๔.๔๔, ๔.๔๔, ๔.๔๓ และ ๔.๓๔ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้อย่างยิ่งและเนื่องจากข้อความนี้ขี้นง negative response กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ จึงแสดงเจตคติที่ดีมาก

ข้อความในลำดับที่ ๗ "ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษนำความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการมาให้คนไทย" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๕ เท่ากับ ๒.๗๒ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีความเห็นเป็นกลางในเรื่องนี้ ส่วนคำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มที่ ๑ - ๔ (๒.๖๓, ๒.๕๗, ๒.๔๐ และ ๒.๖๕ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ เห็นด้วยกับข้อความนี้และมีเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๘ "ห้องถิ่นใดที่มีชนชาติพูดภาษาอังกฤษเข้ามาอยู่มากขึ้นท้องถิ่นนั้นจะเจริญ" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ๔ กลุ่ม (๓.๐๑, ๒.๕๕, ๒.๗๒, ๓.๐๖, และ ๓.๑๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความเห็นเป็นกลางในเรื่องนี้

ข้อความในลำดับที่ ๙ "คนไทยจะมีจิตใจเสื่อมโทรมลงถ้าชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษย้ายเข้ามาอยู่มากขึ้น" คำเฉลี่ยความเห็นของทั้ง ๔ กลุ่ม (๔.๐๕, ๓.๕๕, ๓.๗๖, ๓.๕๔, และ ๓.๕๗ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้และเนื่องจากข้อความนี้ขี้นง negative response กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ จึงแสดงเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๑๐ "ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมักชอบเอาเปรียบคนไทย" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ (๓.๘๓, ๓.๕๑, ๓.๕๑, ๓.๗๔ และ ๓.๖๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้และเนื่องจากข้อความนี้ขี้นง negative response กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ จึงแสดงเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๑๑ "ข้าพเจ้าตั้งใจจะเรียนภาษาอังกฤษมาก" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๓ และ ๔ (๑.๕๓, ๑.๕๔ และ ๑.๕๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสามเห็นด้วยกับข้อความนี้และมีเจตคติที่ดี ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ กับ ๕ (๑.๔๔ และ ๑.๔๗) ตามลำดับ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสองเห็นด้วยกับข้อความนี้อย่างยิ่งและมีเจตคติที่ดีมาก

ข้อความในลำดับที่ ๑๒ "ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบน้อยที่สุด" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ กลุ่ม (๓.๔๗, ๓.๗๒, ๓.๔๐ และ ๓.๗๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้และเนื่องจากข้อความนี้ซึ่ง negative response กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ จึงแสดงเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๑๓ "การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความสนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๓, ๔ และ ๕ (๒.๐๔, ๒.๑๔, ๒.๐๔ และ ๒.๐๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ เห็นด้วยกับข้อความนี้และมีเจตคติที่ดี ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๑.๔๕ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เห็นด้วยกับข้อความนี้อย่างยิ่งและมีเจตคติที่ดีมาก

ข้อความในลำดับที่ ๑๔ "ยิ่งเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ายิ่งรู้สึกเบื่อ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๔.๐๑, ๓.๗๗, ๓.๗๐, ๓.๗๕ และ ๓.๗๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้และเนื่องจากข้อความนี้ซึ่ง negative response กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ จึงแสดงเจตคติที่ดี

ข้อความในลำดับที่ ๑๕ "ถ้าครูให้การบ้านภาษาอังกฤษข้าพเจ้าจะรีบทำให้เสร็จ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๒.๗๖, ๒.๕๒, ๒.๔๔, ๒.๔๔ และ ๒.๕๒ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างมีความเห็นเป็นกลางในเรื่องนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๖ "ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือพิมพ์หรือวารสารภาษาอังกฤษ" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๒.๗๙, ๓.๐๔, ๓.๑๘, ๒.๙๘ และ ๒.๙๔ ตามลำดับ) แสดงว่าทุกกลุ่มตัวอย่างมีความเห็น เป็นกลางในเรื่องนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๗ "ข้าพเจ้าต้องการเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษาโดยตรง" คำเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๒.๑๖, ๑.๙๙, ๒.๒๐, ๒.๔๗ และ ๒.๐๘ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ เห็นด้วยกับข้อความนี้และมีเจตคติที่ดี

กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มในการวิจัยครั้งนี้ต่างก็มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษทั้งสิ้น และแต่ละกลุ่มต่างก็มีรูปแบบของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกัน

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๓๒

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความเห็นเกี่ยวกับอาจารย์ผู้สอนวิชา Oral Communication กลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔, และ ๕

ลำดับ ข้อ	รายการ	กลุ่มที่ ๑ n = ๔๑		กลุ่มที่ ๒ n = ๑๐๔		กลุ่มที่ ๓ n = ๑๐๔		กลุ่มที่ ๔ n = ๔๔		กลุ่มที่ ๕ n = ๑๐๖	
		\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑	ทำให้เกิดความไม่สบายใจ-เกิดความสบายใจ	๔.๕๒	๑.๓๓	๖.๐๘	๑.๒๕	๕.๓๓	๑.๕๔	๕.๕๔	๑.๒๓	๕.๕๐	๑.๕๐
๒	ชอบเขา-มีชีวิตชีวา	๖.๒๘	๐.๕๕	๖.๔๖	๐.๘๖	๖.๓๕	๑.๕๘	๖.๑๘	๐.๕๐	๖.๑๕	๑.๐๓
๓	ไม่ตรงต่อเวลา-ตรงต่อเวลา	๖.๔๘	๐.๘๖	๖.๑๘	๑.๐๘	๖.๐๓	๑.๑๖	๖.๕๐	๑.๖๔	๖.๔๑	๑.๖๒
๔	น่าเบื่อ-น่าสนใจ	๕.๕๕	๑.๓๕	๕.๕๒	๑.๕๖	๕.๖๕	๑.๕๘	๕.๕๕	๑.๕๓	๕.๓๑	๑.๕๒
๕	ล่าช้า-ยุติธรรม	๕.๓๘	๑.๓๑	๕.๕๘	๑.๒๑	๕.๕๑	๑.๖๕	๖.๐๘	๑.๖๕	๕.๕๖	๑.๕๒
๖	หอดังขึ้นเรียน-เอาใจใส่ขึ้นเรียน	๖.๕๐	๐.๘๘	๖.๒๖	๑.๓๓	๖.๓๕	๑.๓๒	๖.๕๕	๑.๐๒	๖.๒๑	๑.๒๓
๗	ห่างเหิน-ใกล้ชิด	๕.๖๐	๑.๕๖	๖.๐๒	๑.๐๓	๖.๑๖	๑.๑๕	๖.๑๘	๑.๒๕	๕.๒๓	๑.๕๖
๘	ขาดความเชื่อมั่น-มีความเชื่อมั่น	๖.๐๓	๑.๕๐	๖.๕๕	๐.๕๐	๖.๕๖	๐.๕๑	๖.๕๕	๐.๕๒	๖.๓๐	๑.๐๕
๙	บ้านทอนจิตใจ-เพิ่มกำลังใจ	๕.๖๓	๑.๑๖	๕.๕๖	๑.๒๖	๕.๕๘	๑.๓๕	๕.๕๒	๐.๕๓	๕.๑๕	๑.๓๕
๑๐	อธิบายยาก-เป็นไปตามขั้นตอน	๖.๐๓	๑.๐๖	๖.๑๓	๑.๑๖	๕.๕๕	๑.๒๕	๕.๕๕	๑.๐๑	๕.๕๕	๑.๒๐
๑๑	สอนไม่ดี-สอนดี	๖.๐๕	๑.๐๓	๖.๕๕	๐.๗๖	๖.๒๖	๐.๕๕	๖.๒๐	๐.๗๓	๖.๑๐	๑.๐๖
๑๒	ใช้ภาพและอุปกรณ์น้อย-ใช้มาก	๖.๒๓	๑.๑๕	๖.๖๑	๐.๖๘	๖.๖๒	๐.๖๖	๖.๕๓	๐.๕๓	๖.๕๓	๐.๕๒
๑๓	ไม่ส่งเสริมให้คิดฝึกหัด-ส่งเสริม	๕.๒๕	๑.๐๕	๖.๓๓	๐.๘๑	๖.๕๓	๐.๗๖	๖.๓๕	๐.๖๕	๖.๒๓	๐.๕๕
๑๔	น่าเบื่อ-น่าสนใจ (ซ้ำกับข้อ ๔ แต่อยู่คนละหน้า)	๕.๕๓	๑.๓๑	๕.๕๕	๑.๒๕	๕.๖๕	๑.๕๒	๕.๖๕	๑.๖๒	๕.๕๑	๑.๖๒
๑๕	อธิบายคลุมเครือ-อธิบายแจ่มชัด	๕.๕๐	๑.๑๕	๖.๑๓	๑.๐๑	๕.๕๓	๑.๓๑	๕.๕๕	๐.๕๕	๕.๕๖	๑.๑๓

เกณฑ์ในการแบ่งคะแนน scale ๑ - ๗ คือ

๑.๐๐ - ๒.๒๐	=	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๒.๒๑ - ๓.๔๐	=	ไม่เห็นด้วย
๓.๔๑ - ๔.๖๐	=	ไม่ออกความเห็น
๔.๖๑ - ๕.๘๐	=	เห็นด้วย
๕.๘๑ - ๗.๐๐	=	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากตารางที่ ๓๒ จะเห็นว่า

ข้อความในลำดับที่ ๑ "ทำให้เกิดความไม่สบายใจ - เกิดความสบายใจ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ กับกลุ่มที่ ๕ (๕.๗๗ กับ ๕.๕๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสอง เห็นด้วยว่าอาจารย์ผู้สอนทำให้เกิดความสบายใจในการเรียน ส่วนค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒ และ ๔ (๕.๕๒, ๖.๐๘ และ ๕.๕๘ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสาม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าอาจารย์ผู้สอนทำให้เกิดความสบายใจในการเรียน

ข้อความในลำดับที่ ๒ "ขบเข่า - มีชีวิตชีวา" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ๕ กลุ่ม (๖.๒๘, ๖.๔๖, ๖.๒๔, ๖.๑๘ และ ๖.๑๕ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าอาจารย์ผู้สอนคำ เป็นการสอนอย่างมีชีวิตชีวา

ข้อความในลำดับที่ ๓ "ไม่ตรงต่อเวลา - ตรงต่อเวลา" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ๕ กลุ่ม (๖.๕๘, ๖.๑๘, ๖.๐๓, ๖.๒๐ และ ๖.๔๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าอาจารย์ผู้สอนเป็นคนตรงต่อเวลา

ข้อความในลำดับที่ ๔ "น่าเบื่อ - น่าสนใจ" ค่าเฉลี่ยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ๕ กลุ่ม (๕.๕๕, ๕.๕๒, ๕.๖๕, ๕.๕๕ และ ๕.๓๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยว่าอาจารย์ผู้สอนสามารถสอนได้อย่างน่าสนใจ

ข้อความในลำดับที่ ๔ "ลำเอียง - ยุติธรรม" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๓ และ ๕ (๕.๗๘, ๕.๘๑ และ ๕.๘๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสาม เห็นด้วยว่าอาจารย์เป็นผู้มีความยุติธรรม ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และ ๔ (๕.๙๘ และ ๖.๐๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสอง เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าอาจารย์เป็นผู้ที่มีความยุติธรรม

ข้อความในลำดับที่ ๖ "ทอคหึ่งชั้นเรียน - เอาใจใส่ชั้นเรียน" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ๕ กลุ่ม (๖.๕๐, ๖.๒๖, ๖.๓๔, ๖.๔๙ และ ๖.๒๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอน เอาใจใส่ชั้นเรียน

ข้อความในลำดับที่ ๗ "ห่างเหิน - ใกล้ชิด" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๕ (๕.๖๐ และ ๕.๒๓ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสอง เห็นด้วยว่าผู้สอนมีความใกล้ชิดกับผู้เรียน ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒, ๓ และ ๔ (๖.๓๒, ๖.๑๖ และ ๖.๑๘ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสาม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนมีความใกล้ชิดกับผู้เรียน

ข้อความในลำดับที่ ๘ "ขาดความเชื่อมั่น - มีความเชื่อมั่น" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่าง ๕ กลุ่ม (๖.๐๗, ๖.๕๔, ๖.๕๖, ๖.๕๙ และ ๖.๓๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนมีความเชื่อมั่น

ข้อความในลำดับที่ ๙ "บั่นทอนจิตใจ - เพื่อกำลังใจ" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๕ (๕.๖๓ และ ๕.๑๔ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสอง เห็นด้วยว่าผู้สอนมีส่วนเพิ่มกำลังใจในการเรียน ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒, ๓ และ ๔ (๕.๙๖, ๕.๘๘ และ ๕.๙๒ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้งสาม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า ผู้สอนมีส่วนเพิ่มกำลังใจในการเรียน

ข้อความในลำดับที่ ๑๐ "อธิบายวกวน - เป็นไปตามขั้นตอน" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๖.๐๗, ๖.๑๓, ๕.๙๕, ๕.๙๔ และ ๕.๙๙ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนอธิบาย เป็นขั้นตอนดี

ข้อความในลำดับที่ ๑๑ "สอนไม่คิด - สอนคิด" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๖.๐๙, ๖.๔๔, ๖.๒๖, ๖.๒๐ และ ๖.๑๐ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนสามารถสอนได้ดี

ข้อความในลำดับที่ ๑๒ "ใช้รูปภาพและอุปกรณ์การสอนหลายอย่าง - ใช้รูปภาพและอุปกรณ์การสอนน้อยมาก" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม (๖.๒๗, ๖.๖๑, ๖.๖๒, ๖.๔๗ และ ๖.๕๓ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนใช้รูปภาพและอุปกรณ์การสอนหลายอย่าง

ข้อความในลำดับที่ ๑๓ "ไม่ส่งเสริมให้นิสิตฝึกพูด - ส่งเสริมให้นิสิตฝึกพูด" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ เท่ากับ ๕.๒๙ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้เห็นด้วยว่าผู้สอนส่งเสริมให้นิสิตฝึกพูด ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒, ๓, ๔ และ ๕ (๖.๓๗, ๖.๔๗, ๖.๓๙ และ ๖.๒๓ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนส่งเสริมให้นิสิตฝึกพูด

ข้อความในลำดับที่ ๑๔ "น่าเบื่อ - น่าสนใจ" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๓, ๔ และ ๕ (๕.๕๓, ๕.๖๙, ๕.๖๕ และ ๕.๕๑ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ นี้เห็นด้วยว่าผู้สอนสามารถสอนได้อย่างน่าสนใจ ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ เท่ากับ ๕.๕๔ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนสามารถสอนได้อย่างน่าสนใจ

ข้อความในลำดับที่ ๑๕ "อธิบายคลุมเครือ - อธิบายแจ่มชัด" คำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๒, ๓, ๔ และ ๕ (๖.๑๓, ๕.๘๓, ๕.๔๘ และ ๕.๘๖ ตามลำดับ) แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่าผู้สอนอธิบายแจ่มชัด ส่วนคำเฉลยความเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ เท่ากับ ๕.๘๐ แสดงว่ากลุ่มตัวอย่างนี้เห็นด้วยว่าผู้สอนอธิบายแจ่มชัด

กล่าวโดยสรุปได้ว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มในการวิจัยครั้งนี้ต่างมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอน และแต่ละกลุ่มต่างก็มีรูปแบบของเจตคติต่อผู้สอนในลักษณะเดียวกัน

จากตารางที่ ๓๓ จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านไวยากรณ์ของกลุ่มตัวอย่าง
ที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกันมาก กล่าวคือ ๒๘.๓๑, ๒๗.๔๑,
๒๘.๕๐, ๒๘.๘๗ และ ๒๘.๔๘ ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านการฟังของกลุ่มตัวอย่าง
ที่เรียนโดยวิธีทั้ง ๕ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกัน คือ ๒๖.๒๕, ๒๕.๒๑, ๒๓.๔๕, ๒๒.๕๗ และ
๒๔.๒๒ ค่าเฉลี่ยของคะแนนด้านคำศัพท์ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีทั้ง ๕ เป็นค่าที่ใกล้
เคียงกันมาก คือ ๒๐.๖๕, ๒๐.๔๕, ๒๑.๗๒, ๒๑.๒๐ และ ๒๑.๘๘ ส่วนค่าเฉลี่ยของคะแนน
ด้านการอ่านของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีทั้ง ๕ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกันเช่นกัน กล่าวคือ
๒๐.๒๑, ๒๐.๓๘, ๒๐.๗๒, ๒๑.๖๓ และ ๒๓.๑๗

กล่าวโดยสรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยของทักษะด้านไวยากรณ์ การฟัง คำศัพท์ และ
การอ่าน ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ เป็นคะแนนที่ใกล้เคียงกัน
แสดงให้เห็นว่าทักษะทั้ง ๔ อย่าง เมื่อแรกเริ่มก่อนการทดลองของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่ม
ไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด

มหาวิทยาลัย สกลนคร

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนบุคลิกภาพแยกตามกลุ่มวิธีสอน ๔ แบบ

ชนิดของบุคลิกภาพ	แบบที่ ๑		แบบที่ ๒		แบบที่ ๓		แบบที่ ๔		แบบที่ ๕	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
E	๑๒.๘๑	๓.๘๕	๑๒.๐๔	๔.๑๐	๑๒.๓๕	๔.๕๑	๑๑.๘๕	๔.๐๒	๑๒.๗๓	๔.๐๗
N	๑๒.๗๕	๔.๖๕	๑๒.๐๓	๔.๕๑	๑๑.๗๐	๔.๐๒	๑๓.๕๔	๔.๕๓	๑๒.๒๖	๔.๐๗

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ ๓๔ จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยคะแนนบุคลิกภาพทั้งด้าน E และด้าน N ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ไม่แตกต่างกัน กล่าวคือคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้าน E เท่ากับ ๑๒.๘๑, ๑๒.๐๙, ๑๒.๓๕, ๑๑.๘๔ และ ๑๒.๗๓ ตามลำดับ ส่วนคะแนนเฉลี่ยบุคลิกภาพด้าน N เท่ากับ ๑๒.๗๙, ๑๓.๐๓, ๑๒.๗๐, ๑๓.๔๔ และ ๑๒.๒๖ ตามลำดับ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ค่าเฉลี่ยจากคะแนนดิบ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าเฉลี่ยเทียบส่วนร้อยคะแนนของคะแนน Pretest (Listening)
 คะแนน Post test (Listening) และคะแนน Achievement (Listening)

	แบบที่ ๑			แบบที่ ๒			แบบที่ ๓			แบบที่ ๔			แบบที่ ๕		
	\bar{X}	SD	ร้อยละ	\bar{X}	SD	ร้อยละ	\bar{X}	SD	ร้อยละ	\bar{X}	SD	ร้อยละ	\bar{X}	SD	ร้อยละ
Pretest (Listening) (๕๐)	๒๖.๕๖	๕.๑๕	๕๓.๐๙	๒๕.๒๑	๕.๗๕	๕๐.๔๒	๒๓.๕๕	๕.๕๓	๔๗.๑๐	๒๒.๕๗	๕.๓๕	๔๕.๑๕	๒๕.๒๗	๕.๓๕	๕๕.๕๕
Post Test (Listening) (๕๐)	๓๕.๕๗	๗.๐๑	๖๕.๕๕	๓๕.๖๐	๗.๕๑	๖๕.๒๐	๓๕.๐๖	๗.๕๓	๗๐.๑๒	๓๓.๕๗	๗.๕๖	๖๗.๕๖	๓๕.๖๕	๗.๑๒	๗๑.๓๖
Achievement Test (Listening) (๓๕)	๒๖.๕๗	๕.๖๕	๖๕.๕๕	๒๑.๓๕	๕.๕๕	๖๑.๐๐	๒๐.๕๕	๕.๗๖	๕๗.๕๕	๒๒.๐๖	๕.๕๖	๖๓.๐๓	๒๓.๓๕	๕.๖๐	๖๖.๕๐

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

จากตารางที่ ๓๕ จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยจากคะแนนดิบของคะแนน Pretest (Listening) จากกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ ๒๖.๕๓, ๒๕.๒๑, ๒๓.๔๕, ๒๒.๕๗, และ ๒๔.๒๒ ตามลำดับ ค่าเฉลี่ยจากคะแนนดิบของคะแนน Post-test (Listening) จากกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกัน คือ ๓๔.๔๗, ๓๔.๖๐, ๓๕.๐๖, ๓๓.๔๑ และ ๓๔.๖๘ ตามลำดับ ส่วนค่าเฉลี่ยจากคะแนนดิบของคะแนน Achievement Test (Listening) จากกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกันเช่นกัน กล่าวคือ ๒๒.๕๗, ๒๑.๓๕, ๒๐.๔๘, ๒๒.๐๖, และ ๒๓.๓๘ ตามลำดับ

ตารางที่ ๓๖

ค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และอันดับคะแนนผลการสอบความสามารถด้าน Speaking

SPEAKING	แบบที่ ๑			แบบที่ ๒			แบบที่ ๓			แบบที่ ๔			แบบที่ ๕		
	\bar{X}	SD	อันดับ	\bar{X}	SD	อันดับ	\bar{X}	SD	อันดับ	\bar{X}	SD	อันดับ	\bar{X}	SD	อันดับ
ACCENT (๐-๑-๒-๓-๔)	๐.๕๔	๐.๓๕	๕	๑.๐๓	๐.๓๕	๒	๑.๐๖	๐.๓๐	๑	๐.๕๔	๐.๓๒	๕	๑.๐๐	๐.๑๕	๓
GRAMMAR (๖-๑๒-๑๘-๒๔-๓๐-๓๖)	๘.๖๒	๕.๒๐	๕	๑๐.๕๘	๕.๒๘	๑	๑๐.๘๑	๓.๖๕	๒	๕.๔๒	๓.๘๗	๔	๑๐.๐๒	๓.๕๘	๓
VOCAB (๔-๘-๑๒-๑๖-๒๐-๒๔)	๖.๑๕	๒.๒๑	๕	๗.๓๕	๒.๖๕	๑	๗.๑๕	๒.๐๕	๒	๕.๖๑	๒.๒๘	๕	๖.๕๕	๑.๖๕	๓
FLUENCY (๒-๔-๖-๘-๑๐-๑๒)	๒.๘๓	๐.๕๔	๕	๓.๕๓	๑.๑๕	๒	๓.๖๕	๐.๕๕	๑	๓.๑๘	๐.๘๘	๕	๓.๓๖	๐.๕๕	๓
COMPREHENSION (๕-๘-๑๒-๑๕-๑๘-๒๓)	๗.๗๗	๕.๐๘	๓	๘.๘๗	๕.๕๕	๑	๘.๕๕	๒.๘๓	๒	๗.๕๑	๒.๕๗	๕	๗.๗๖	๒.๑๓	๓
TOTAL (๐-๘๕)	๕๖.๕๗	๕.๖๐	๕	๓๐.๕๕	๕.๕๒	๑	๓๐.๖๕	๗.๓๕	๒	๒๗.๕๕	๘.๑๓	๕	๒๘.๑๘	๖.๑๗	๓

จุฬาลง

เนื่องจากการให้คะแนน Speaking ไม่ได้เป็นคะแนนต่อเรื่อง แต่เป็นการ rate ใน scale ต่าง ๆ กัน จึงไม่สามารถเทียบร้อยละเพื่อเปรียบเทียบกับคะแนนประเภทอื่น จึงได้จัดการเปรียบเทียบโดยใช้ระดับคะแนน

เกณฑ์ในการให้คะแนน speaking แบ่งตาม categories ต่าง ๆ ดังนี้

ACCENT	๐ - ๑ - ๒ - ๓ - ๔
GRAMMAR	๖ - ๑๒ - ๑๘ - ๒๔ - ๓๐ - ๓๖
VOCABULARY	๔ - ๘ - ๑๒ - ๑๖ - ๒๐ - ๒๔
FLUENCY	๒ - ๔ - ๖ - ๘ - ๑๐ - ๑๒
COMPREHENSION	๔ - ๘ - ๑๒ - ๑๕ - ๑๘ - ๒๓

จากตารางที่ ๓๖ แสดงว่าในด้าน ACCENT กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนอันดับสูงสุดคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๓ (๑.๐๖) อันดับที่สองคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ (๑.๐๓) อันดับที่สามคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๑.๐๐) อันดับที่มีสี่คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ (๐.๙๔) และกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๕ (๐.๙๔)

ในด้าน GRAMMAR กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนอันดับสูงสุดคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ (๑๐.๔๔) อันดับที่สองคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๓ (๑๐.๔๑) อันดับที่สามคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๕ (๑๐.๐๒) อันดับที่มีสี่คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๘.๒๔) และอันดับที่ห้าคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ (๘.๖๒)

ในด้าน VOCABULARY กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนอันดับสูงสุดคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ (๗.๓๔) อันดับที่สองคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๓ (๗.๑๘) อันดับที่สามคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๕ (๖.๔๔) อันดับที่มีสี่คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ (๖.๑๔) และอันดับที่ห้าคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๕.๖๑)

ในด้าน FLUENCY กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนอันดับสูงสุดคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๓ (๓.๖๔) อันดับที่สองคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ (๓.๕๓) อันดับสามคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๓.๓๖) อันดับสี่คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๓.๑๔) และอันดับที่ห้าคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ (๒.๘๓)

ในด้าน COMPREHENSION กลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนอันดับสูงสุดคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ (๘.๘๓) อันดับที่สองคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๕ (๘.๕๔) อันดับสามคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ (๗.๗๗) อันดับสี่คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๗.๗๖) และอันดับที่ห้า คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๗.๕๑)

เมื่อพิจารณาอันดับคะแนนจากค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม ปรากฏว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้คะแนนอันดับสูงสุดคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๒ (๓๐.๔๔) อันดับที่สองคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๓ (๓๐.๖๔) อันดับสามคือกลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๒๘.๑๔) อันดับสี่คือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๔ (๒๗.๕๕) และอันดับที่ห้าคือ กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ (๒๖.๕๗)

ตารางที่ ๓๗

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของ เจตคติ เกี่ยวกับการ เรียน วิชาการ ฟัง - การพูดแบบ ทักษะ สัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking)

ของกลุ่มตัวอย่างที่ เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ กับ ๕ แบบ

รายการ	แบบที่ ๑ (๘๑)		แบบที่ ๒ (๑๐๔)		แบบที่ ๓ (๑๐๕)		แบบที่ ๔ (๕๕)		แบบที่ ๕ (๑๐๖)	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑. บทสนทนาจากที่น่าสนใจ ทำให้อยากเรียนต่อไป	๕.๑๘	๑.๔๘	๕.๒๘	๑.๕๘	๕.๑๒	๑.๗๓	๕.๘๗	๑.๓๗	๕.๑๒	๑.๕๕
๒. การได้ฟัง สำเนียงเจ้าของภาษาจากเทปมีประโยชน์มาก	๖.๕๖	๑.๓๐	๖.๕๕	๐.๗๘	๖.๕๐	๑.๑๑	๖.๕๐	๐.๘๖	๖.๖๖	๑.๗๖
๓. ไม่ชอบฟังบทสนทนาจากเทป เพราะฟังไม่รู้เรื่อง	๒.๘๗	๑.๕๓	๒.๗๕	๑.๘๖	๒.๗๕	๑.๘๗	๒.๘๗	๑.๗๐	๒.๕๓	๑.๗๕
๔. บทสนทนาจากเทปไม่มีประโยชน์ ไม่จำเป็นต้องมี	๑.๕๕	๑.๓๖	๑.๕๑	๑.๑๓	๑.๖๐	๑.๒๕	๑.๕๗	๐.๕๗	๑.๕๒	๑.๐๘
๕. บทสนทนาจากเทปยาวเกินไป	๓.๐๐	๑.๗๕	๒.๘๕	๑.๘๒	๒.๕๕	๑.๘๒	๓.๑๐	๑.๕๘	๓.๒๕	๑.๗๕
๖. การได้ฟังบทสนทนาจากเทปหลาย ๆ ครั้งไม่ช่วยการฟังให้ดีขึ้น	๒.๓๒	๑.๘๓	๒.๓๖	๑.๕๗	๒.๐๘	๑.๗๘	๒.๕๕	๑.๘๘	๒.๒๒	๑.๗๓
๗. บทสนทนาจำเกินไป	๒.๘๕	๑.๕๕	๒.๘๐	๑.๕๐	๒.๗๘	๑.๕๖	๒.๕๘	๑.๒๒	๒.๖๖	๑.๕๕
๘. ไม่ชอบฟังบทสนทนาแล้วให้ตอบคำถาม เพราะไม่เคยตอบได้เลย	๒.๗๖	๑.๗๓	๒.๘๑	๑.๕๕	๒.๓๒	๑.๕๒	๒.๖๓	๑.๖๕	๒.๕๓	๑.๕๕
๙. การดู tapescript พร้อมกับฟังบทสนทนา ทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น *	๕.๕๐	๑.๓๒	๖.๑๑	๑.๓๓	๕.๕๘	๑.๕๕	๕.๕๖	๑.๕๘	๕.๒๒	๑.๘๗
๑๐. การอธิบายศัพท์และสำนวนจาก tapescript ช่วยเพิ่มพูนความรู้ *	๕.๕๖	๑.๒๐	๖.๓๕	๑.๐๕	๖.๓๓	๑.๐๐	๕.๗๗	๑.๒๕	๕.๕๗	๑.๒๖
๑๑. วิทยานี้ช่วยให้การฟังของผู้เรียนดีขึ้น	๕.๕๓	๑.๐๕	๖.๑๕	๑.๑๕	๖.๒๐	๑.๑๐	๕.๕๖	๑.๒๓	๖.๐๗	๑.๒๖

ตารางที่ ๓๗ (ต่อ)

รายการ	แบบที่ ๑ (๕๖)		แบบที่ ๒ (๑๐๔)		แบบที่ ๓ (๑๐๕)		แบบที่ ๔ (๔๔)		แบบที่ ๕ (๑๐๖)	
	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD	\bar{X}	SD
๑๒. การฝึกปฏิบัติการโดยบุคคลตามครู ช่วยฝึกการพูดให้ดีขึ้น *	๕.๓๕	๑.๒๕	๕.๓๕	๑.๕๕	๕.๕๐	๑.๓๖	๕.๐๖	๑.๕๕	๕.๕๗	๑.๓๖
๑๓. การฝึกปฏิบัติการโดยบุคคลตามครูเป็นสิ่งที่น่าเบื่อ	๓.๒๔	๑.๗๕	๓.๑๑	๑.๗๕	๓.๕๕	๑.๕๖	๒.๗๕	๑.๖๕	๒.๗๓	๑.๕๕
๑๔. ไม่ชอบฝึกปฏิบัติการโดยให้ผู้เรียนพูดพร้อม ๆ กัน	๕.๒๕	๑.๕๕	๕.๕๕	๒.๐๐	๓.๕๖	๒.๐๑	๓.๕๕	๑.๕๖	๕.๑๖	๒.๐๕
๑๕. ครูฝึกปฏิบัติการน้อยเกินไป ทำให้พูดไม่ได้	๕.๕๖	๑.๕๕	๕.๓๕	๑.๕๕	๕.๑๑	๑.๖๓	๕.๒๖	๑.๕๕	๕.๕๕	๑.๖๕
๑๖. ชอบกิจกรรมฝึกพูด เช่น การจับคู่ฝึกพูดโดยมีภาพประกอบ	๕.๐๓	๑.๖๖	๕.๑๕	๑.๕๖	๕.๓๖	๑.๖๕	๕.๕๗	๑.๕๕	๕.๐๐	๑.๗๗
๑๗. ระยะเวลาที่ทำกิจกรรมการฝึกพูด เป็นคู่หรือ เป็นกลุ่มน้อยเกินไป	๕.๑๖	๑.๕๕	๕.๖๗	๑.๗๕	๕.๖๖	๑.๕๗	๕.๕๖	๑.๕๖	๕.๕๗	๑.๗๗
๑๘. กิจกรรมการฝึกพูด เป็นคู่หรือ เป็นกลุ่มไม่ช่วยให้พูดอังกฤษดีขึ้น	๒.๕๓	๑.๗๖	๒.๖๖	๑.๕๖	๒.๕๓	๑.๕๖	๒.๕๖	๑.๖๕	๒.๕๕	๑.๕๕
๑๙. เมื่อหาบทเรียนมีประโยชน์และนำไปใช้ได้ *	๕.๕๓	๑.๕๖	๖.๑๖	๑.๐๕	๖.๕๕	๐.๕๕	๕.๕๕	๑.๕๐	๕.๕๖	๑.๒๕
๒๐. ลักษณะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังจากเรียนวิชาแล้ว*	๕.๐๕	๑.๕๐	๕.๕๖	๑.๓๕	๕.๖๗	๑.๓๖	๕.๓๕	๑.๓๖	๕.๑๖	๑.๕๖
๒๑. ควรเพิ่มช่วงฝึกการฟังให้มากขึ้น	๕.๕๖	๑.๒๕	๕.๕๕	๑.๒๕	๖.๐๖	๑.๑๖	๕.๖๓	๑.๕๐	๕.๕๕	๑.๓๕
๒๒. ควรเพิ่มช่วงฝึกการพูดให้มากขึ้น	๕.๕๓	๑.๒๕	๖.๐๐	๑.๑๕	๖.๐๕	๑.๒๖	๕.๖๓	๑.๒๐	๕.๕๖	๑.๗๕
๒๓. วิชาที่มีประโยชน์มาก ถ้าเป็นวิชาเลือกก็จะเรียน	๕.๖๐	๑.๖๖	๕.๗๕	๑.๕๓	๕.๖๕	๑.๕๕	๕.๒๖	๑.๖๖	๕.๖๕	๑.๕๖
๒๔. วิชาฝึกการพูดและการฟังคือ เนื่องในระดับสูงจะมีประโยชน์มาก	๖.๒๕	๑.๐๑	๖.๓๖	๑.๐๕	๖.๑๕	๐.๑๓	๕.๕๕	๑.๐๐	๖.๒๖	๑.๐๕
๒๕. การได้เรียนวิชาเกี่ยวกับเจ้าของภาษาอังกฤษทำให้เรียนได้ดีขึ้น	๕.๕๖	๑.๕๐	๕.๗๗	๑.๓๖	๕.๖๐	๑.๓๕	๕.๕๕	๑.๒๕	๕.๕๗	๑.๒๕

ถ้าพิจารณาค่าเฉลี่ยจากตารางที่ ๓๗ โดยอาศัยเกณฑ์การแบ่งคะแนนจะปรากฏผลดังนี้

เกณฑ์ในการแบ่งคะแนน Scale ๑ - ๗ คือ

๑.๐๐ - ๒.๒๐	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๒.๒๑ - ๓.๔๐	ไม่เห็นด้วย
๓.๔๑ - ๔.๖๐	ไม่ออกความเห็น
๔.๖๑ - ๕.๘๐	เห็นด้วย
๕.๘๑ - ๗.๐๐	เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความในลำดับที่ ๑ "ข้าพเจ้าเห็นว่าบทสนทนาจากเทปน่าสนใจทำให้อยากเรียนต่อไป" ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ (๕.๑๘, ๕.๒๔, ๕.๑๒, ๕.๘๗, ๕.๑๒) แสดงว่าทุกกลุ่ม เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒ "ข้าพเจ้าเห็นว่า การได้ฟังสำเนียงเจ้าของภาษาจาก เทป มีประโยชน์มาก" ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ (๖.๕๖, ๖.๕๔, ๖.๔๐, ๖.๕๐, ๖.๖๖) แสดงว่าทุกกลุ่ม เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๓ "ข้าพเจ้าไม่ชอบฟังบทสนทนาจาก เทป เพราะฟังไม่รู้เรื่อง" ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ (๒.๘๗, ๒.๗๘, ๒.๗๙, ๒.๙๗, ๒.๕๓) แสดงว่าทุกกลุ่ม ไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๔ "ข้าพเจ้าเห็นว่าบทสนทนาจาก เทปไม่มีประโยชน์ไม่จำเป็นต้องมี" ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๔, ๕ (๑.๕๔, ๑.๕๑, ๑.๖๐, ๑.๕๗, ๑.๕๒) แสดงว่าทุกกลุ่ม ไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๕ "ข้าพเจ้าเห็นว่าบทสนทนาจาก เทปยาวเกินไป" ค่าเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๓.๐๐, ๒.๘๔, ๒.๙๔, ๓.๑๐, ๓.๒๙) แสดงว่าทุกกลุ่ม ไม่เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๖ "ข้าพเจ้าเห็นว่าการได้ฟังบทสนทนาจาก เทปหลาย ๆ ครั้ง ไม่ช่วยให้การฟังดีขึ้น" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๒.๓๒, ๒.๓๖, ๒.๐๘, ๒.๔๙, ๒.๒๒) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๗ "ข้าพเจ้าเห็นว่าบทสนทนาง่ายเกินไป" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๒.๘๙, ๒.๘๐, ๒.๗๘, ๒.๔๘, ๒.๖๖) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๘ "ข้าพเจ้าไม่ชอบฟังบทสนทนาแล้วให้ตอบคำถาม เพราะไม่เคยตอบได้เลย" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๒.๗๖, ๒.๘๑, ๒.๓๒, ๒.๖๓, ๒.๔๓) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่เห็นด้วยกับข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๙ "ข้าพเจ้าเห็นว่าการดู Tapescript พร้อมกับฟังบทสนทนาทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น" คำเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, ๓, ๔, ๕ (๕.๕๐, ๕.๕๘, ๕.๕๖, ๕.๒๒) แสดงว่าทั้ง ๔ กลุ่มเห็นด้วย ส่วนคำเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๒ (๖.๑๑) แสดงว่ากลุ่มที่ ๒ เห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๐ "ข้าพเจ้าเห็นว่าการอธิบายศัพท์และสำนวนจาก Tapescript ช่วยเพิ่มพูนความรู้" คำเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑, ๒, ๓, ๕ (๕.๕๖, ๖.๓๙, ๖.๓๒, ๕.๘๗) แสดงว่าทั้ง ๔ กลุ่มเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อความนี้ ส่วนคำเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๔ (๕.๗๗) แสดงว่ากลุ่มที่ ๔ เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๑ "ข้าพเจ้าเห็นว่าวิชานี้ช่วยให้การฟังดีขึ้น" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๘๓, ๖.๑๔, ๖.๒๐, ๕.๘๑, ๖.๐๗) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๒ "ข้าพเจ้าเห็นว่าการฝึกรูปประโยคโดยพูดตามครูช่วยฝึกการพูดให้ดีขึ้น" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๓๙, ๕.๓๕, ๕.๔๐, ๕.๐๖, ๕.๔๗) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยกับข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๓ "ข้าพเจ้าเห็นว่าการฝึกรูปประโยคโดยพูดตามครูเป็นสิ่งที่น่าสนใจ" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๓.๒๔, ๓.๑๑, ๒.๙๔, ๒.๗๘, ๒.๗๓) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่ออกความเห็น

ข้อความในลำดับที่ ๑๔ "ข้าพเจ้าไม่ชอบฝึกหัดรูปประโยคโดยให้ผู้เรียนพูดพร้อม ๆ กัน" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๔.๒๔, ๔.๕๔, ๓.๘๖, ๓.๘๘, ๔.๑๖) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่ออกความเห็น

ข้อความในลำดับที่ ๑๕ "ข้าพเจ้าคิดว่าครูฝึกหัดรูปประโยคน้อยไปทำให้พูดไม่ได้" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๔.๕๖, ๔.๓๕, ๔.๑๑, ๔.๒๖, ๔.๕๕) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่ออกความเห็น

ข้อความในลำดับที่ ๑๖ "ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมฝึกพูด เช่น การจับคู่ฝึกพูดโดยมีภาพประกอบ" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๐๓, ๕.๑๙, ๕.๓๑, ๔.๘๗, ๕.๐๐) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยในข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๑๗ "ข้าพเจ้าคิดว่าระยะเวลาที่ทำกิจกรรมฝึกพูดเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มน้อยเกินไป" คำเฉลี่ยของกลุ่ม ๑, ๒, ๓, ๔ (๕.๑๒, ๔.๖๗, ๔.๖๒, ๔.๔๗) แสดงว่ากลุ่ม ๑, ๒, ๓, ๔ เห็นด้วยกับข้อนี้ ส่วนกลุ่มที่ ๔ คำเฉลี่ย (๔.๕๑) แสดงว่ากลุ่ม ๔ ไม่ออกความเห็น

ข้อความในลำดับที่ ๑๘ "ข้าพเจ้าเห็นว่ากิจกรรมสำหรับฝึกพูดเป็นคู่หรือเป็นกลุ่มไม่ช่วยให้พูดอังกฤษดีขึ้น" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๒.๔๓, ๒.๖๑, ๒.๙๓, ๒.๕๑, ๒.๔๔) แสดงว่าทุกกลุ่มไม่เห็นด้วย

ข้อความในลำดับที่ ๑๙ "ข้าพเจ้าเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนมีประโยชน์และนำไปใช้ได้" คำเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๒, ๓, ๔ (๖.๑๒, ๖.๑๔, ๕.๘๒) แสดงว่าทั้ง ๓ กลุ่มเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่ง ส่วนกลุ่มที่ ๑, ๔ (๕.๕๓, ๕.๔๔) เห็นด้วย

ข้อความในลำดับที่ ๒๐ "ข้าพเจ้าคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังจากเรียนวิชานี้แล้ว" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๐๕, ๕.๔๑, ๕.๖๗, ๕.๓๘, ๕.๑๖) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยกับข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๑ "ข้าพเจ้าเห็นว่าควรเพิ่มช่วงฝึกการฟังให้มากขึ้น" คำเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๙๒, ๕.๙๔, ๖.๐๖, ๕.๖๓, ๕.๙๔) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยในข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๒ "ข้าพเจ้าเห็นว่าควรเพิ่มชั่วโมงฝึกการพูด" ค่าเฉลี่ยของกลุ่ม ๑, ๒, ๓, ๔ (๕.๙๓, ๖.๐๐, ๖.๐๔, ๕.๘๒) แสดงว่าทั้ง ๔ กลุ่มเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อนี้ ส่วนกลุ่มที่ ๔ ค่าเฉลี่ย (๕.๖๓) แสดงว่ากลุ่มที่ ๔ เห็นด้วยกับข้อความนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๓ "ข้าพเจ้าคิดว่าวิชานี้มีประโยชน์มากถ้าเป็นวิชาเลือกก็จะเรียน" ค่าเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๖๐, ๕.๙๔, ๕.๖๘, ๕.๒๖, ๕.๖๕) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยในข้อนี้

ข้อความในลำดับที่ ๒๔ "ข้าพเจ้าคิดว่าจัดวิชาฝึกการพูดและการฟังต่อเนื่องในระดับสูงจะมีประโยชน์มาก" ค่าเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๖.๒๕, ๖.๓๒, ๖.๑๙, ๕.๘๕, ๖.๒๒) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยอย่างยิ่ง

ข้อความในลำดับที่ ๒๕ "ข้าพเจ้าคิดว่าถ้าการได้เรียนวิชานี้กับเจ้าของภาษาอังกฤษทำให้เรียนได้ดีขึ้น" ค่าเฉลี่ยของทุกกลุ่ม (๕.๕๑, ๕.๙๗, ๕.๖๐, ๕.๘๕, ๕.๘๗) แสดงว่าทุกกลุ่มเห็นด้วยกับข้อนี้

จากตารางที่ ๓๗ เมื่อวิเคราะห์โดย analysis of variance จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยเจตคติแต่ละข้อเป็นค่าที่ส่วนใหญ่ไม่แสดงความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน ๔ แบบ ทั้งนี้ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ มีเฉพาะข้อที่ ๙, ๑๐, ๑๒, ๑๔ และ ๒๐ (๔ จาก ๒๕ ข้อ) ซึ่งแสดงความแตกต่างระหว่างบางกลุ่มตัวอย่างเป็นเพียงบางคู่ ไม่ใช่เป็นการแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในระหว่างกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ ดังรายละเอียดในตารางการวิเคราะห์แต่ละข้อดังนี้

แบบสอบถามเจตคติข้อที่ ๑

Source	D.F.	Sum of Squares	Mean Squares	F Ratio	F Prob.
Between groups	๔	๔.๖๗	๑.๑๖	๐.๕๕๕	๐.๗๗๗๔
Within groups	๔๕๐	๑๐๕๖.๘๗	๒.๓๕		
Total	๔๕๔	๑๐๖๑.๕๔			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๔.๗๘	๑.๑๙	๑.๔๑๐	๐.๒๒๔๘
Within groups	๔๕๐	๓๘๒.๑๒	๐.๘๕		
Total	๔๕๔	๓๘๖.๙๐			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๓

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๔.๐๗	๒.๒๖	๐.๖๖๔	๐.๖๑๗๕
Within groups	๔๕๐	๑๕๓๙.๑๔	๓.๔๒		
Total	๔๕๔	๑๕๔๓.๒๑			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๔

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑.๙๔	๐.๔๘	๐.๓๓๙	๐.๘๕๑๙
Within groups	๔๕๐	๖๔๕.๘๖	๑.๔๓		
Total	๔๕๔	๖๔๗.๘๐			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๕

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๑.๙๔	๒.๙๘	๐.๘๕๙	๐.๕๒๘๗
Within groups	๔๕๐	๑๔๐๑.๖๑	๓.๑๑		
Total	๔๕๔	๑๔๑๓.๕๖			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๖

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๐.๐๐	๒.๕๐	๐.๗๓๔	๐.๕๖๕๔
Within groups	๔๕๐	๑๔๗๒.๘๕	๓.๒๗		
Total	๔๕๔	๑๔๘๒.๘๕			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๗

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๖.๕๐	๑.๖๒	๐.๗๖๑	๐.๕๕๑๔
Within groups	๔๕๐	๔๔๗.๐๓	๑.๐๑		
Total	๔๕๔	๔๕๓.๕๓			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๘

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๕.๓๕	๓.๘๓	๑.๖๖๔	๐.๑๕๖๒
Within groups	๔๕๐	๑๒๔๐.๐๔	๒.๗๕		
Total	๔๕๔	๑๒๕๕.๓๙			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๙

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๔๔.๐๘	๑๑.๐๒	๓.๗๕๘	* ๐.๐๐๕๑
Within groups	๔๕๐	๑๓๑๙.๖๔	๒.๙๓		
Total	๔๕๔	๑๓๖๓.๗๒			

หมายเหตุ กลุ่มตัวอย่างที่ ๒ กับ ๔ มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๐

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๒๒.๔๓	๕.๖๐	๔.๒๔๗	* ๐.๐๐๒๒
Within groups	๔๕๐	๕๔๔.๑๗	๑.๒๒		
Total	๔๕๔	๖๑๖.๖๐			

- หมายเหตุ
๑. กลุ่มตัวอย่างที่ ๓ กับ ๔ มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕
 ๒. กลุ่มตัวอย่างที่ ๒ กับ ๔ มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕
 ๓. กลุ่มตัวอย่างที่ ๒ กับ ๕ มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๑

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๕.๕๕	๑.๓๘	๑.๐๓๘	๐.๓๘๗๓
Within groups	๔๕๐	๖๐๑.๖๐	๑.๓๓		
Total	๔๕๔	๖๐๗.๑๕			

* แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๒

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๒๑.๕๕	๕.๓๖	๒.๗๓๑	* ๐.๐๒๘๗
Within groups	๔๕๐	๘๘๓.๖๒	๑.๙๖		
Total	๔๕๔	๙๐๕.๐๗			

- หมายเหตุ กลุ่มที่ ๓ กับ ๔ มีความแตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๓

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean of Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๖.๒๖	๔.๐๖	๑.๓๔๘	๐.๒๕๑๓
Within groups	๔๕๐	๑๓๕๗.๔๑	๓.๐๑		
Total	๔๕๔	๑๓๗๓.๖๗			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๔

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean of Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๒๘.๖๓	๗.๑๕	๑.๗๙๖	๐.๑๒๘๓
Within groups	๔๕๐	๑๗๙๗.๓๓	๓.๙๙		
Total	๔๕๔	๑๘๒๕.๙๖			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๕

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean of Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๔.๓๘	๓.๕๙	๑.๒๙๖	๐.๒๗๐๖
Within groups	๔๕๐	๑๒๔๘.๕๙	๒.๗๗		
Total	๔๕๔	๑๒๖๒.๙๘			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๖

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean of Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๔.๓๔	๒.๓๓	๐.๗๙๓	๐.๕๓๐๓
Within groups	๔๕๐	๑๓๖๕.๙๓	๒.๙๔		
Total	๔๕๔	๑๓๗๐.๒๗			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๗

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๒๑.๓๖	๕.๓๔	๑.๗๕๘	๐.๑๓๖๐
Within groups	๔๕๐	๑๓๖๖.๒๒๒	๓.๐๓		
Total	๔๕๔	๑๓๘๗.๕๘			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๘

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๓.๒๐	๓.๓๐	๐.๘๓๘	๐.๕๔๑๔
Within groups	๔๕๐	๑๕๘๒.๖๕	๓.๕๑		
Total	๔๕๔	๑๕๙๕.๘๕			

*แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๑๙

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๓๔.๐๘	๘.๕๒	๔.๖๗๘	* ๐.๐๐๐๒
Within groups	๔๕๐	๖๗๕.๒๖	๑.๕๐		
Total	๔๕๔	๗๐๙.๓๔			

<u>หมายเหตุ</u>			
๑.	กลุ่มตัวอย่างที่ ๑ กับ ๒	แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ	๐.๐๕
๒.	กลุ่มตัวอย่างที่ ๒ กับ ๔	แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ	๐.๐๕
๓.	กลุ่มตัวอย่างที่ ๑ กับ ๓	แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ	๐.๐๕
๔.	กลุ่มตัวอย่างที่ ๓ กับ ๔	แตกต่างกันที่ระดับนัยสำคัญ	๐.๐๕

*
แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒๐

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๒๓.๐๐	๕.๗๕	๓.๐๖๔	*
Within groups	๔๕๐	๘๔๓.๕๑	๑.๘๗		๐.๐๑๖๔
Total	๔๕๔	๘๖๖.๕๑			

- หมายเหตุ
๑. กลุ่มตัวอย่างที่ ๑ กับ ๓ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ๐.๐๕
 ๒. กลุ่มตัวอย่างที่ ๓ กับ ๕ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ๐.๐๕

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒๑

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๖.๓๕	๑.๕๘	๐.๕๕๔	๐.๕๓๘๒
Within groups	๔๕๐	๗๕๖.๘๐	๑.๖๘		
Total	๔๕๔	๗๖๓.๑๕			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒๒

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๗.๔๗	๑.๘๖	๑.๑๘๓	๐.๓๑๓๒
Within groups	๔๕๐	๗๐๕.๓๔	๑.๕๖		
Total	๔๕๔	๗๑๒.๘๑			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒๓

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๘.๒๑	๒.๐๕	๐.๘๗๕	๐.๔๗๘๖
Within groups	๔๕๐	๑๐๕๖.๐๑	๒.๓๔		
Total	๔๕๔	๑๐๖๔.๒๒			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒๔

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๗.๗๕	๑.๙๓	๑.๗๐๑	๐.๑๔๘๗
Within groups	๔๕๐	๕๑๒.๘๒	๑.๑๓		
Total	๔๕๔	๕๒๐.๕๗			

แบบสอบถาม เจตคติข้อที่ ๒๕

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๘.๕๕	๒.๑๓	๑.๒๖๑	๐.๒๓๔๕
Within groups	๔๕๐	๗๕๕.๐๓	๑.๗๗		
Total	๔๕๔	๘๐๗.๕๘			

ตารางที่ ๓๘

ค่าเฉลี่ยรวมและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานด้าน เจตคติ เกี่ยวกับการ เรียน
วิชาการฟัง-การพูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking)

ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๕ แบบ

<u>Group</u>	<u>Mean</u>	<u>S.D.</u>
๑	๔.๕๔	๐.๔๖
๒	๔.๖๗	๐.๔๒
๓	๔.๖๐	๐.๔๓
๔	๔.๔๓	๐.๔๖
๕	๔.๕๖	๐.๔๑
Total	๔.๕๔	๐.๔๔

จะเห็นได้ว่าค่าเฉลี่ยรวม เจตคติ เกี่ยวกับการ เรียนวิชาการฟัง-การพูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เรียนวิชา Oral Com. ด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน ๕ แบบ เป็นค่าที่ใกล้เคียงกันมาก ทั้งนี้ให้สังเกต ตารางวิเคราะห์ความแตกต่าง (analysis of variance) ในหน้าถัดไป นอกจากนี้ จะสังเกตว่าค่าเฉลี่ยของแต่ละกลุ่ม เป็นค่าที่แสดง เจตคติที่ดีทั้งสิ้นโดยที่กลุ่มที่มี เจตคติ เฉลี่ยสูงสุดคือ กลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และรองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เจตคติ เฉลี่ยอันดับสุดท้าย คือกลุ่มตัวอย่างที่ ๔

ตารางที่ ๓๔

การวิเคราะห์ความแปรปรวนด้าน เจตคติ เกี่ยวกับการ เรียนวิชาการฟัง-การพูดแบบทักษะสัมพันธ์
(Integrated Listening-Speaking) ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ๔ แบบ

<u>Source</u>	<u>D.F.</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob.</u>
Between groups	๔	๑๒๙๓.๕๒	๓๒๓.๓๘	๒.๗๓๔	* ๐.๐๒๘๔
Within groups	๔๕๐	๕๓๒๐๓.๒๔	๑๑๘.๒๒		
Total	๔๕๔	๕๔๔๙๖.๗๖			

ค่าจากตารางแสดงว่า มีความแตกต่างของค่าเฉลี่ยรวมด้าน เจตคติ เกี่ยวกับการเรียนวิชาการฟัง-การพูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening - Speaking) ในระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ ๔ แบบ ซึ่งเมื่อทดสอบด้วย Multiple Range Test ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๕ พบว่ากลุ่มที่มีความแตกต่างกันคือกลุ่มที่ ๒ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมด้าน เจตคติ เกี่ยวกับการ เรียนวิชาดังกล่าวเป็นอันดับที่ ๑ (๔.๖๗) และกลุ่มที่ ๔ ซึ่งมีค่าเฉลี่ยรวมด้าน เจตคติ เป็นอันดับที่ ๔ (๔.๔๓) ส่วนค่าเฉลี่ยรวมด้าน เจตคติของกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ไม่มีจุดที่แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญเลย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ ๔

บทสรุปอภิปรายและข้อเสนอแนะ

คำถาม

ในการจัดกลุ่มทดลอง ๔ กลุ่ม ผู้วิจัยได้สุ่มตัวอย่างโดยคาดคะเนว่าจะได้กลุ่มตัวอย่างจากคณะต่าง ๆ ๔ คณะ คณะละ ๔ กลุ่มที่มีจำนวนผู้เรียนใกล้เคียงกัน อันจะเป็นผลให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ ๔ แบบในจำนวนที่พอ ๆ กัน

อย่างไรก็ดีในการทำการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพยายามขจัดตัวแปรด้านความไม่จริงจังในการตอบแบบสอบถามทั้งในแบบสอบ เจตคติต่อวิชาการฟัง แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยทั่วไป รวมทั้งแบบสอบวัดคุณลักษณะกับแบบสอบวัดความคิด เห็นต่อวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน I (ปีการศึกษา ๒๕๒๖) ทั้งในด้านบทเรียน วิธีการเรียน และผู้สอน ในการนี้ได้ใช้เกณฑ์สำคัญประการหนึ่ง คือการตอบข้อสอบและตอบแบบสอบถามครบทุกข้อ กล่าวคือ ใช้เฉพาะข้อมูลจากผู้ที่ตอบข้อสอบและแบบสอบถามครบทุกข้อเท่านั้น ผลที่เกิดขึ้นคือ มีจำนวน S_5 ในกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีต่าง ๆ ไม่เท่ากันดังปรากฏในตารางที่ ๒ ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่หนึ่งมี ๕๑ คน กลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่สองกับแบบที่สามมีกลุ่มละ ๑๐๔ คน กลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่สี่มี ๔๔ คน และกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ห้ามี ๑๐๖ คน

กรณีจำนวนตัวอย่างในแต่ละกลุ่มไม่เท่ากันโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มที่สี่ซึ่งมีเพียง ๔๔ คนนี้ ไม่เป็นปัญหาในการคำนวณร้อยละของข้อมูลที่เป็น Descriptive ดังที่แสดงในตารางที่ ๒-๑๔ เพราะเป็นการแสดงร้อยละเปรียบเทียบในกลุ่มตัวอย่างเดียวกัน และไม่ เป็นปัญหาในการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในตารางที่ ๑๕-๒๗ เพราะเป็นการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มตัวอย่างเดียวกันเพื่อเทียบเคียงกับค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรต่าง ๆ ในกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ กล่าวคือไม่ได้มีการคำนวณตัวเลขข้ามกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งไม่เป็นปัญหาในการคำนวณค่าเฉลี่ยด้านเจตคติต่อการเรียน

วิชาการฟัง (ตารางที่ ๒๔) ด้านแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษ (ตารางที่ ๓๐) ด้านเจตคติต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไป (ตารางที่ ๓๑) และความเห็นเกี่ยวกับผู้สอนวิชาการพูดและการฟัง (ตารางที่ ๓๒) เพราะเป็นการคำนวณค่าเฉลี่ยของ Rating Scale ปัญหาที่เกิดขึ้นคือการคำนวณโดยใช้ Analysis of Variance เพื่อดูความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังและดูความแตกต่างระหว่างผลสัมฤทธิ์ด้านการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน ๔ แบบ จึงจำเป็นต้องปรับวิธีวิเคราะห์จากที่เสนอไว้ในโครงการเดิมเป็นการเปรียบเทียบอันดับที่ของคะแนนเฉลี่ย ดังจะได้กล่าวถึงในรายละเอียดต่อไปตามลำดับ

ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างก่อนทดลอง

กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ มีลักษณะบุคลิภาพใกล้เคียงกัน (ตารางที่ ๒๗) มีเจตคติต่อวิชาการเรียนการฟังในลักษณะเดียวกัน (ตารางที่ ๒๔) มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกัน (ตารางที่ ๓๐) มีเจตคติต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษโดยทั่ว ๆ ไปในลักษณะเดียวกัน (ตารางที่ ๓๑) มีเจตคติต่อผู้สอนในลักษณะเดียวกัน (ตารางที่ ๓๒) และมีค่าเฉลี่ยคะแนนในทุกแบบสอบย่อยของแบบสอบ Pretest ที่ไม่แตกต่างกัน (ตารางที่ ๓๓)

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทสรุป

จากการวิเคราะห์ผลของการจัดการเรียนการสอนทั้ง ๕ แบบที่มีต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน อาจสรุปได้ดังนี้

๑. ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่าง

๑.๑ กลุ่มตัวอย่าง โครงการวิจัยครั้งนี้ได้เก็บข้อมูลจากนิสิตทั้งหมด ๔๔๖ คน นิสิตที่เรียนแบบที่ ๑ จำนวน ๘๑ คน แบบที่ ๒ และแบบที่ ๓ จำนวน เท่ากันคือ ๑๐๕ คน แบบที่ ๔ จำนวน ๔๔ คน แบบที่ ๕ จำนวน ๑๐๖ คน

๑.๒ เพศ (ตารางที่ ๓) ในจำนวนนิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย กลุ่มที่เรียนแบบที่ ๑ แบบที่ ๓ และแบบที่ ๕ ส่วนมากเป็นเพศหญิง สำหรับแบบที่ ๒ และแบบที่ ๔ ส่วนมากเป็นเพศชาย

๑.๓ ความเห็นของนิสิตกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนวิชา ORAL COMMUNICATION ทั้งส่วนที่เป็นการฟัง (Listening) และการฟัง-การพูด (Integrated Listening-Speaking)

๑.๓.๑ ชั่วโมงเรียน (ตารางที่ ๔) นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดมีความเห็นเกี่ยวกับชั่วโมงสอนรายวิชานี้ซึ่งมีจำนวน ๒ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ แตกต่างกัน ๒ พวก พวกหนึ่งเห็นว่าชั่วโมงเรียนเหมาะสม อีกพวกหนึ่งเห็นว่าชั่วโมงเรียนน้อยไป

๑.๓.๒ ความยาวของบทเรียนในส่วนการฟัง (ตารางที่ ๕) นิสิตที่เรียนแบบที่ ๑, ๔, ๕ ซึ่งเรียนรายวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา ส่วนมากมีความเห็นว่าบทเรียนในชั่วโมงฝึกการฟังแต่ละตอนมีความยาวของเนื้อหาเหมาะสมแล้ว

ส่วนนิสิตที่เรียนแบบที่ ๒, ๓ ซึ่งเรียนบทเรียนการฟังที่มีลักษณะสัมพันธ์กับบทเรียนการพูดมีความเห็นว่าบทเรียนการฟังที่ตนได้เรียนในชั้นเรียนมีความยาวเหมาะสมเช่นกัน

๑.๓.๓ ความยาวของบทเรียนในส่วนการพูด (ตารางที่ ๖) นิสิตจำนวนหนึ่ง มีความเห็นว่าบทเรียนเพื่อฝึกทักษะการพูดแต่ละตอนมีความยาวของเนื้อหาพอเหมาะ แต่นิสิตอีกจำนวนหนึ่งเห็นว่าสั้นเกินไป

๑.๓.๔ เนื้อหาของบทเรียนการฟังแต่ละบท (ตารางที่ ๗) นิสิตมีความเห็นแตกแยกออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มหนึ่งเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนในส่วนของการฟังน่าสนใจ ส่วนนิสิตอีกกลุ่มหนึ่งไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าบทเรียนการฟังน่าสนใจหรือไม่

๑.๓.๕ เนื้อหาของบทเรียนการพูดแต่ละบท (ตารางที่ ๘) นิสิตส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนการพูดที่เป็นแบบทักษะสัมพันธ์ (เน้นทักษะการฟังและการพูด) มีความน่าสนใจ

๑.๓.๖ การฝึกทักษะวิชาการฟัง (ตารางที่ ๙) นิสิตส่วนใหญ่ทั้งที่เรียนวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษาในแบบที่ ๑, ๔, ๕ และนิสิตที่เรียนการฟังในห้องเรียนตามแบบที่ ๓, ๔ ต่างเห็นว่าการฝึกทักษะการฟังน้อยไป

๑.๓.๗ การฝึกทักษะวิชาการพูด (ตารางที่ ๑๐) นิสิตส่วนใหญ่ทั้งที่เรียนวิชาการพูดแบบทักษะสัมพันธ์ตามแบบที่ ๑, ๔, ๕ ซึ่งมีชั่วโมงเรียน ๑๔ คาบต่อภาคการศึกษาและที่เรียนวิชาการพูดแบบทักษะสัมพันธ์ตามแบบที่ ๒, ๓ ซึ่งมีชั่วโมงเรียน ๓๐ คาบ ต่อภาคการศึกษาต่างเห็นว่าการฝึกทักษะการพูดน้อยไป

๑.๓.๘ บทเรียนที่ใช้ (ตารางที่ ๑๑) นิสิตส่วนใหญ่เห็นว่าบทเรียนทั้งที่เป็นส่วนการฟังและการพูดมีความเหมาะสมดี

๑.๓.๙ การเลือกเรียนวิชาการพูดการฟัง (ตารางที่ ๑๓) ถ้าวิชาการพูดการฟังเป็นวิชาเลือก นิสิตส่วนใหญ่จะยังคงเลือกเรียนวิชานี้

๑.๔ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

(ตารางที่ ๓๐) นิสิตในกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (Positive Motivation) ทั้งสิ้น และแต่ละกลุ่มต่างมีรูปแบบของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแบบเดียวกันคือ ต้องการเรียนภาษาอังกฤษเพื่อเป็นเครื่องช่วยในการประกอบอาชีพมากกว่าที่จะเรียนเพื่อดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของชาวต่างชาติ

๑.๔ เจตคติต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

(ตารางที่ ๓๑) นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ กลุ่มต่างก็มีเจตคติในทางบวกต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ และในแต่ละกลุ่มมีรูปแบบของเจตคติต่อชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษในลักษณะเดียวกัน คือ เห็นว่าชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษช่วยทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น เป็นผู้นำความเจริญทางวิทยาการมาให้คนไทย และคนไทยควรศึกษาแนวความคิดบางอย่างของชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ นิสิตกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มเห็นว่า ชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมีความสุภาพ และคนไทยควรคบหาสมาคมกับชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ ยิ่งได้รู้จักชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษมากขึ้นก็ยิ่งต้องการพูดภาษาอังกฤษมากขึ้นด้วย อย่างไรก็ตาม นิสิตทุกกลุ่มก็ยังเห็นพ้องต้องกันว่า คนไทยไม่ควรเอาอย่างการดำเนินชีวิตของครอบครัวชนชาติที่พูดภาษาอังกฤษ

๑.๖ เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

(ตารางที่ ๓๑) ภาษาอังกฤษไม่ใช่วิชาที่นิสิตกลุ่มตัวอย่างชอบน้อยที่สุด การเรียนภาษาอังกฤษทำให้สนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น นิสิตทุกกลุ่มระบุความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษกับเจ้าของภาษา

ข้อที่น่าสนใจก็คือ นิสิตกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๒ มีเจตคติที่ดีมากกว่านิสิตที่เรียนแบบอื่น กล่าวคือ เห็นด้วยอย่างยิ่งว่า "การเรียนภาษาอังกฤษทำให้สนใจภาษาอังกฤษมากขึ้น" และนิสิตกลุ่มนี้ระบุว่า "ตั้งใจจะเรียนภาษาอังกฤษมาก"

๑.๗ เจตคติต่อการเรียนวิชาการฟัง (Listening)

(จากตารางที่ ๒๔) นิสิตกลุ่มตัวอย่าง ๔ กลุ่มที่เรียนวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา คือกลุ่มที่ ๑, ๔ และ ๕ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษา และแต่ละกลุ่มต่างก็มีรูปแบบของเจตคติต่อการเรียนการสอนการฟังในห้องปฏิบัติการทางภาษาในลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ นิสิตในกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดเห็นว่าบทเรียนการฟังมีประโยชน์ช่วยให้ฟังภาษาอังกฤษเข้าใจได้ดีขึ้น และเห็นว่าวิชาการฟังนี้มีประโยชน์มากที่สุดในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานทั้งหมด นิสิตทั้งหมดชอบการเรียนการฟังตามความสามารถของตนเอง และเห็นว่าควรมีวิชาการฟังในระดับสูงต่อไป และถ้าวิชาการฟังเป็นวิชาเลือกก็จะเลือกเรียน

ทางด้านเนื้อหาของบทเรียน นิสิตทุกกลุ่มที่เรียนวิชาการฟังมีความเห็นว่าการเรียนลำดับเนื้อหาของบทเรียนจากง่ายไปยากเหมาะสมแล้ว ทุกกลุ่มเห็นว่าแบบฝึกหัดการฟังมีประโยชน์มากและไม่น่าเบื่อ คำเฉลยท้ายบทมีประโยชน์ คำสั่งของแบบฝึกหัดแต่ละตอนชัดเจนดีแล้ว สำหรับคำอธิบายในบทเรียนนั้นนิสิตประมาณครึ่งหนึ่งที่เรียนเห็นว่าคำอธิบายชัดเจน อีก รึ่งหนึ่งยังไม่แน่ใจ และยังไม่แน่ใจด้วยว่าถ้าเพิ่มคำอธิบายภาษาไทยไปแล้วจะทำให้เข้าใจดียิ่งขึ้น แต่ทุกกลุ่มตัวอย่างที่เรียนได้ระบุความเห็นเห็นว่า คำอธิบายของครูประกอบการฟังเทปจะทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น ถ้ามีการฝึกออกเสียงพร้อมกับการฟังจะทำให้เข้าใจบทเรียนดีขึ้น นอกจากนี้กิจกรรมการฝึกพูด เสริมการฟังจะช่วยทำให้ฟังได้ดีขึ้นด้วย

๑.๘ เจตคติต่อการเรียนวิชาการฟัง-การพูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking)

(ตารางที่ ๓๗) นิสิตกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ กลุ่ม มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาการฟัง-พูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) ในลักษณะคล้ายคลึงกัน กลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของเจตคติสูงสุด คือกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และรองลงมาคือกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ ซึ่งได้เรียนการฟัง-พูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) คิดเป็นจำนวนชั่วโมงแล้วมากกว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่น ๆ

เมื่อศึกษาเจตคติของนิสิตกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาการฟัง-พูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) แล้วจะเห็นว่า นิสิตในกลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มมีความเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียนมีประโยชน์ในการช่วยพัฒนาทักษะการฟังและการพูดให้ดีขึ้น และสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตประจำวันเกี่ยวกับบทเรียนที่เป็นเทปนั้น นิสิตให้ความเห็นว่า การได้ฟังสำเนียงเจ้าของภาษาจากเทปมีประโยชน์มาก บทเรียนน่าสนใจและมีความยาวพอเหมาะแล้ว ส่วนกิจกรรมทางการฝึกพูดนั้น นิสิตระบุว่าชอบกิจกรรมการฝึกพูดโดยใช้ภาพประกอบ การฝึกพูดตามครูไม่เป็นที่น่าเบื่อ อย่างไรก็ตาม นิสิตทุกกลุ่มไม่ออกความเห็นในข้อความที่ว่า "ไม่ชอบฝึกพูดประโยคโดยให้ผู้เรียนเริ่มพูดพร้อม ๆ กัน" และ "ครูฝึกพูดประโยคน้อยไป ทำให้พูดไม่ได้ดี" ในตอนท้าย นิสิตทุกกลุ่ม ด้ระบุว่าถ้าวิชาการฟัง-พูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) นี้เป็นวิชาเลือก ก็ จะเลือกเรียนและเห็นว่าการฝึกการพูด-ฟัง อย่างต่อเนื่องในระดับสูงจะมีประโยชน์มาก

๒. การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาการฟังและการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่เรียน
ด้วยวิธีการเรียนการสอนต่างกัน ๕ แบบ

๒.๑ การเปรียบเทียบสัมฤทธิ์ผลของกลุ่มตัวอย่างในด้านกรฟัง

จากตารางที่ ๓๕ จะสังเกตได้ว่าในทุกกลุ่มตัวอย่างค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Pretest (Listening Proficiency) ต่ำกว่าค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Post-test (Listening) กล่าวคือ ในกลุ่มที่หนึ่งค่าเฉลี่ยคะแนน Pretest เท่ากับ ๒๖.๕๒ ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนน Post-test เท่ากับ ๓๔.๔๗ คิดเป็นค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๘.๙๕ ในกลุ่มที่สองค่าเฉลี่ยคะแนน Pretest เท่ากับ ๒๕.๒ ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนน Post-test เท่ากับ ๓๔.๖๐ คิดเป็นค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๙.๓๘ ในกลุ่มที่สามค่าเฉลี่ยคะแนน Pretest เท่ากับ ๒๓.๔๕ ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนน Post-test เท่ากับ ๓๕.๐๖ คิดเป็นค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๑.๖๑ ในกลุ่มที่สี่ค่าเฉลี่ยคะแนน Pretest เท่ากับ ๒๒.๕๗ ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนน Post-test เท่ากับ ๓๓.๕๑ คิดเป็นค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๑.๓๔ และในกลุ่มที่ห้าค่าเฉลี่ยคะแนน Pretest เท่ากับ ๒๕.๒๒ ส่วนค่าเฉลี่ยคะแนน Post-test เท่ากับ ๓๕.๖๘ คิดเป็นค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยเท่ากับ ๑๑.๔๖ กล่าวโดยสรุปได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ ก็มีความสามารถในขั้นเริ่มแรกก่อนการทดลองพอ ๆ กัน และเมื่อสิ้นสุดระยะเวลาการทดลองการเรียนการสอน ต่างก็มีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังทัดเทียมกันด้วย ดังนั้น วิธีการจัดการสอนที่ต่างกันทั้ง ๕ แบบจึงไม่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลในการเรียนวิชาการฟังและการพูดอย่างมีนัยสำคัญ

อย่างไรก็ตาม ผู้วิจัยได้ศึกษาค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยระหว่าง Post-test (Listening) กับ Pre-test (Listening) เพิ่มเติมและพบว่าค่าดังกล่าวมี range ต่างกันเล็กน้อยตามลำดับ ดังนี้

กลุ่มที่ ๕	=	๑๑.๕๖	(อันดับที่หนึ่ง)
กลุ่มที่ ๔	=	๑๑.๓๔	(อันดับที่สอง)
กลุ่มที่ ๓	=	๑๑.๑๑	(อันดับที่สาม)
กลุ่มที่ ๒	=	๙.๓๙	(อันดับที่สี่)
กลุ่มที่ ๑	=	๘.๕๕	(อันดับที่ห้า)

ขณะเดียวกัน จะสังเกตได้ว่าค่าเฉลี่ยคะแนนดิบของ Pretest มีอันดับความมากน้อยแตกต่างกันดังนี้

กลุ่มที่หนึ่ง	=	๒๖.๕๒	(อันดับที่หนึ่ง)
กลุ่มที่สอง	=	๒๔.๒๑	(อันดับที่สอง)
กลุ่มที่ห้า	=	๒๔.๒๒	(อันดับที่สาม)
กลุ่มที่สาม	=	๒๓.๕๕	(อันดับที่สี่)
กลุ่มที่สี่	=	๒๒.๕๗	(อันดับที่ห้า)

นอกจากนี้ ค่าเฉลี่ยคะแนนดิบของ Post-test มีอันดับความมากน้อยแตกต่างกัน ดังนี้

กลุ่มที่ห้า	=	๓๕.๖๔	(อันดับที่หนึ่ง)
กลุ่มที่สาม	=	๓๕.๐๖	(อันดับที่สอง)
กลุ่มที่หนึ่ง	=	๓๔.๕๗	(อันดับที่สาม)
กลุ่มที่สอง	=	๓๔.๖๐	(อันดับที่สี่)
กลุ่มที่สี่	=	๓๓.๕๑	(อันดับที่ห้า)

เพื่อความสะดวกในการพิจารณาความแตกต่างของอันดับในการทดสอบของกลุ่มตัวอย่างทั้งห้า จึงเสนอแนวเส้นแสดงการเปลี่ยนแปลงของอันดับที่ในตารางต่อไปนี้

กลุ่มที่	Pretest	Post-test	Dif.	Rank of Dif.
๑			๘.๔๕	๕
๒			๙.๓๙	๔
๕			๑๑.๕๖	๑
๓			๑๑.๑๑	๓
๔			๑๑.๓๔	๒

จากตารางที่ปรากฏข้างบนนี้ จะเห็นว่ากลุ่มที่อันดับค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Pretest กับอันดับค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Post-test กงที คือกลุ่มที่ ๔ กลุ่มที่อันดับค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Post-test ลดลงจากอันดับค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Pretest คือกลุ่มที่ ๑ และกลุ่มที่ ๒ กลุ่มที่อันดับค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Post-test สูงกว่าอันดับค่าเฉลี่ยคะแนนดิบ Pretest คือ กลุ่มที่ ๓ และกลุ่มที่ ๕ อย่างไรก็ตามค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยระหว่าง Post-test กับ Pretest ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ และ ๕ เป็นค่าที่ต่ำกว่าค่าความแตกต่างค่าเฉลี่ยระหว่าง Post-test กับ Pretest ของกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ และ ๒ ($๘.๔๕, ๙.๓๙ < ๑๑.๑๑, ๑๑.๕๖$) ดังนั้นจากคะแนน Pretest และ Post-test จึงสามารถสรุปเพิ่มเติมพอเป็นแนวทางได้ว่า กลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนทั้ง ๕ แบบ แม้จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการฟังที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ แต่มีแนวโน้มว่าผู้ที่เรียนแบบที่ ๓ และ ๕ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการฟังสูงกว่า

ถ้าพิจารณาอันดับคะแนน Achievement Test จากตารางที่ ๓๔ จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนต่าง ๆ กับ ๕ วิธี มีค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ในการเรียนการฟังคิด เป็นร้อยละที่จัก เป็นลำดับได้ดังนี้

กลุ่มที่ ๕	=	๖๖.๘๐	เปอร์เซ็นต์	(อันดับที่หนึ่ง)
กลุ่มที่ ๑	=	๖๔.๔๘	เปอร์เซ็นต์	(อันดับที่สอง)
กลุ่มที่ ๔	=	๖๓.๐๓	เปอร์เซ็นต์	(อันดับที่สาม)
กลุ่มที่ ๒	=	๖๑.๐๐	เปอร์เซ็นต์	(อันดับที่สี่)
กลุ่มที่ ๓	=	๕๙.๙๔	เปอร์เซ็นต์	(อันดับที่ห้า)

ดังนั้น เมื่อใช้คะแนน Achievement Test (Listening) มาพิจารณา
ร่วมด้วยจะปรากฏความแตกต่างของลำดับที่จากคะแนนเฉลี่ยจาก Pretest (Listening) ๗
กับคะแนนเฉลี่ยจาก Achievement Test (Listening) ดังนี้

กลุ่มที่	อันดับ Pretest	อันดับ Ach Test	ความแตกต่าง ของคะแนน ร้อยละ	อันดับของความ แตกต่างที่ คะแนนเพิ่ม
๑			๑๑.๔๔	๔
๒			๑๐.๕๘	๕
๕			๑๗.๘๕	๒
๓			๑๒.๐๔	๓
๔			๑๘.๓๖	๑

จะเห็นว่ากลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนแบบที่ ๑, ๒ และ ๓ มีอันดับค่า
เฉลี่ยคะแนน Pretest (Listening) สูงกว่าอันดับค่าเฉลี่ยคะแนน Achievement
(Listening) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ได้ผ่านการเรียนการสอนแบบที่ ๔ และ ๕ มีอันดับค่า
เฉลี่ยคะแนน Achievement Test (Listening) สูงกว่าอันดับค่าเฉลี่ยคะแนน Pretest
(Listening) กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่ ๔ เปลี่ยนจากอันดับที่ ๕ มาเป็นอันดับที่ ๓ (ความ

แตกต่างของคะแนนร้อยละ ๑๘.๓๖ และมีอันดับของความแตกต่างของคะแนนที่เพิ่มขึ้น เป็นอันดับหนึ่ง) ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่ ๕ เปลี่ยนจากอันดับที่ ๓ มาเป็นอันดับที่ ๑ (ความแตกต่างของคะแนนร้อยละ ๑๗.๘๔ และมีอันดับของความแตกต่างของคะแนนที่เพิ่มขึ้น เป็นอันดับสอง) สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ ที่ไม่ได้เรียนวิชาการฟังของสถาบันภาษาเลย แม้จะเปลี่ยนอันดับจากอันดับที่ ๔ มาเป็นอันดับที่ ๕ แต่ความแตกต่างของคะแนนคิดเป็นร้อยละ ๑๒.๐๔ และมีอันดับของความแตกต่างของคะแนนที่เพิ่มขึ้นเป็นอันดับสาม

โดยนัยต่าง ๆ ดังกล่าวมาทั้งหมดนี้ ทำให้พิจารณาได้ว่าวิธีการเรียนการสอนที่มีแนวโน้มช่วยให้ผู้เรียนมีสัมฤทธิ์ผลทางการฟังเพิ่มขึ้นได้มากที่สุดคือวิธีที่ ๕ ส่วนวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๓ และ ๔ ต่างก็มีแนวโน้มช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังเพิ่มขึ้นเป็นอันดับรองลงมาโดยที่ไม่สามารถชี้ชัดว่าแบบใดดีกว่าแบบใด สำหรับวิธีการเรียนการสอนแบบที่ ๑ และ ๒ ถึงแม้ว่าผลตามตารางที่ ๓๕ จะไม่แสดงว่าเป็นวิธีที่ช่วยให้ผลสัมฤทธิ์ทางการฟังของผู้เรียนดีขึ้นเท่ากับแบบอื่น ๆ แต่ก็ เป็นวิธีช่วยให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการฟังได้พอ ๆ กับวิธีอื่นโดยที่ค่าเฉลี่ยคะแนน Post Listening Proficiency test และค่าเฉลี่ยคะแนน Listening Achievement Test ของวิธีการเรียนการสอนแต่ละแบบไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ (ดูตารางที่ ๓๕ ประกอบ)

๒.๒ การเปรียบเทียบผลการสอบความสามารถด้านการพูด (Speaking Proficiency)

คะแนนผลการสอบความสามารถด้านการพูด (Speaking Proficiency Test)

เป็นคะแนนรวมที่มาจากเกณฑ์ย่อย ๕ ประการคือด้าน ACCENT ด้าน GRAMMAR ด้าน VOCABULARY ด้าน FLUENCY และด้าน COMPREHENSION การให้คะแนนเป็นการตัดสินอย่าง subjective โดยผู้ตัดสินให้คะแนนตาม scale ของเกณฑ์ย่อย ๕ ประการ ซึ่งมีการแบ่งช่วงคะแนนต่าง ๆ กันกล่าวคือ

ACCENT	=	๐ - ๑ - ๒ - ๒ - ๓ - ๔
GRAMMAR	=	๖ - ๑๒ - ๑๘ - ๒๔ - ๓๐ - ๓๖
VOCABULARY	=	๔ - ๘ - ๑๒ - ๑๖ - ๒๐ - ๒๔
FLUENCY	=	๒ - ๔ - ๖ - ๘ - ๑๐ - ๑๒
COMPREHENSION	=	๔ - ๘ - ๑๒ - ๑๕ - ๑๘ - ๒๓

คะแนนรวมจากเกณฑ์ทั้ง ๕ นี้จะมีช่วงจาก ๐ ถึง ๔๔ ซึ่งในทางปฏิบัติจะใช้ตารางปรับคะแนน เป็นระดับ ดังปรากฏผลสรุปในตารางที่ ๑๔

ในการ เปรียบ เทียบผลการสอบความสามารถด้านการพูดของกลุ่มตัวอย่างที่ เรียน ด้วยวิธีการต่างกัน ๔ แบบ โดยอาศัยคะแนนที่ได้มาตามวิธีการดังกล่าวซึ่งมีจุด เค้นตรงที่ เกณฑ์ ย่อยแต่ละ เกณฑ์แบ่งช่วงคะแนนไม่ เท่ากันนี้ จำ เป็นต้องใช้วิธี เปรียบ เทียบอันดับของค่าเฉลี่ย ดังปรากฏในตารางที่ ๓๖ ผล เปรียบ เทียบที่แสดงชัดคือ

๒.๒.๑ เฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่ เรียนด้วยวิธีการที่ ๒ และกลุ่มตัวอย่างที่ เรียน ด้วยวิธีการที่ ๓ เท่านั้นที่สลับกันได้คะแนนเฉลี่ย เป็นอันดับแรกและอันดับที่สองในทุก เกณฑ์การ วัด รวมทั้งในระดับคะแนนรวมด้วย

๒.๒.๒ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยจากกลุ่มตัวอย่างที่ ๒ และกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ ในขณะที่ต่างสลับกัน เป็นอันดับแรกและอันดับที่สอง ในแต่ละ เกณฑ์การให้คะแนนนั้น มีอยู่น้อยมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้าน Accent และ Grammar ดังนี้

เกณฑ์ด้าน	Accent	=	๐.๐๓
เกณฑ์ด้าน	Grammar	=	๐.๐๗
เกณฑ์ด้าน	Vocab	=	๐.๑๖
เกณฑ์ด้าน	Fluency	=	๐.๑๑
เกณฑ์ด้าน	Comprehension	=	๐.๒๔
คะแนนรวม			๐.๒๔

๒.๒.๓ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่ เรียนแบบที่ ๔ ซึ่งมีอันดับคะแนนเฉลี่ย เป็นอันดับ ที่สามนั้น ได้อันดับที่ ๓ ในเกณฑ์ย่อย ๔ เกณฑ์คือ Accent, Grammar, Vocab, และ Fluency ส่วนอีกเกณฑ์คือ Comprehension กลุ่มนี้ได้อันดับที่ ๔

๒.๒.๓ ความแตกต่างของคะแนน เฉลี่ยใน เกณฑ์ต่าง ๆ ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง ที่เรียนแบบที่ ๔ กับกลุ่มตัวอย่างที่ เรียนแบบที่ ๒ ซึ่งได้อันดับที่หนึ่งจากคะแนนรวมมีดังต่อไปนี้

เกณฑ์ด้าน	Accent	=	๐.๐๓
เกณฑ์ด้าน	Grammar	=	๐.๘๖
เกณฑ์ด้าน	Vocab	=	๐.๘๐
เกณฑ์ด้าน	Fluency	=	๐.๑๗
เกณฑ์ด้าน	Comprehension	=	๑.๐๗
คะแนนรวม		=	๒.๗๖

๒.๒.๔ สำหรับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๑ และกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๔ ปรากฏว่าอันดับหัยค่าเฉลี่ยในแต่ละเกณฑ์เป็นอันดับที่ ๔ และอันดับที่ ๕ ทั้งสิ้น ยกเว้นเกณฑ์ด้าน Comprehension ของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๑ ซึ่งได้อันดับที่ ๓ อย่างไรก็ตาม เมื่อคิดค่าเฉลี่ยของคะแนนรวม ปรากฏว่าคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๑ กลับได้อันดับที่ ๔ ในขณะที่คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๔ เป็นอันดับที่ ๔

๒.๒.๖ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละเกณฑ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๔ กับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๒ ซึ่งได้อันดับที่หนึ่งจากคะแนนรวมมีดังต่อไปนี้คือ

เกณฑ์ด้าน	Accent	=	๐.๐๘
เกณฑ์ด้าน	Grammar	=	๑.๔๒
เกณฑ์ด้าน	Vocab	=	๑.๗๔
เกณฑ์ด้าน	Fluency	=	๐.๓๔
เกณฑ์ด้าน	Comprehension	=	๑.๓๒
คะแนนรวม		=	๓.๓๘

๒.๒.๗ ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในแต่ละเกณฑ์ระหว่างกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๑ กับกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๒ ซึ่งได้อันดับที่หนึ่งจากคะแนนรวมมีดังต่อไปนี้

เกณฑ์ด้าน	Accent	=	๐.๐๔
เกณฑ์ด้าน	Grammar	=	๒.๒๖
เกณฑ์ด้าน	Vocab	=	๑.๒๐
เกณฑ์ด้าน	Fluency	=	๐.๖๐
เกณฑ์ด้าน	Comprehension	=	๑.๐๖
คะแนนรวม		=	๔.๓๗

เมื่อพิจารณารายละเอียดต่าง ๆ แล้วจะเห็นว่าช่วงความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่สองซึ่งได้อันดับหนึ่งกับคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างอื่น ๆ ที่ได้อันดับรองลงมา เป็นลำดับคือกลุ่มตัวอย่างที่ ๓, ๔, ๕ และ ๑ นั้น ได้แก่ ๐.๒๔, ๒.๗๖, ๓.๓๔ และ ๔.๓๗ นอกจากนี้ยังปรากฏในตารางที่ ๓๖ ว่า กลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๒ ได้คะแนนเฉลี่ยเป็นอันดับที่หนึ่งในเกณฑ์ด้าน Grammar, Vocabulary, และ Comprehension ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เรียนแบบที่ ๓ ได้คะแนนเฉลี่ยเป็นอันดับที่หนึ่งในเกณฑ์ด้าน Accent และ Fluency ดังนั้น จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า ผลการสอบความสามารถด้านการพูด (Speaking Proficiency) จากการเรียนแบบที่ ๒ และ ๓ มีแนวโน้มได้ผลดีกว่าแบบที่ ๔, ๕ และ ๑ ตามลำดับ โดยที่การเรียนแบบที่ ๒ จะให้ผลดีเป็นพิเศษแก่การฝึกฝนด้าน Grammar, Vocabulary, และ Comprehension ส่วนการเรียนแบบที่ ๓ จะให้ผลดีเป็นพิเศษแก่การฝึกฝนด้าน Accent และ Fluency

หมายเหตุ ได้มีการวิเคราะห์โดยใช้ Analysis of Variance สำหรับตัวแปรด้าน Speaking และปรากฏว่า F Prof มีค่าเพียง .๐๐๔ ในขณะที่ F Ratio = ๔.๒๙๖ ซึ่งแสดงว่ามีความแตกต่างกันในระหว่างคะแนนด้าน Speaking ของกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ และเมื่อใช้การวิเคราะห์แบบ Multiple Range Test พบว่ามี Subset อยู่ ๒ ชุด คือ ๑ - ๔ - ๕ และ ๔ - ๕ - ๓ - ๒ แสดงว่าความแตกต่างที่ปรากฏส่วนใหญ่เป็นผลมาจากการที่มีความแตกต่างในผลการสอบของกลุ่มตัวอย่างที่ ๓ และ ๒ กับกลุ่มตัวอย่างที่ ๑ ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ANALYSIS OF VARIANCE

VARIABLE SPEAKING

<u>SOURCE</u>	<u>DF</u>	<u>Sum of Squares</u>	<u>Mean Squares</u>	<u>F Ratio</u>	<u>F Prob</u>
Between Group	๔	๑๔๐๕.๗๒	๓๕๑.๔๓	๔.๒๔๖	๐.๐๐๐๔
Within Group	๔๔๑	๒๔๙๓๐.๐๓	๖๖.๓๖		
Total	๔๔๕	๓๑๓๓๕.๗๕			

MULTIPLE RANGE TEST

SUBSET I

<u>GROUP</u>	๑	๔	๕
<u>MEAN</u>	๒๖.๕๗	๒๗.๕๕	๒๘.๑๗

SUBSET II

<u>GROUP</u>	๔	๕	๓	๒
<u>MEAN</u>	๒๗.๕๕	๒๘.๑๗	๓๐.๖๘	๓๐.๘๔

๓. การศึกษาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน Post-test จากการศึกษาทดสอบความสามารถด้านการฟัง (Listening Proficiency) สัมฤทธิ์ผลด้านการฟัง (Listening Achievement), ความสามารถด้านการพูด (Speaking Proficiency) ของแต่ละกลุ่มตัวอย่าง

จากการศึกษารายละเอียดตารางที่ ๖๕ ถึงตารางที่ ๑๔ จะพบข้อน่าสังเกตดังนี้คือ

๓.๑ กลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน ๕ แบบ มีความสามารถด้านการพูดบางส่วนมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ

๓.๑.๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Grammar กับ Vocabulary

ในทุกกลุ่มตัวอย่าง เป็นค่าบวก และมีความสัมพันธ์ในระดับปานกลางไปจนถึงระดับสูง

(.๕๓, .๕๐, .๗๙, .๗๗ และ .๘๐ ตามลำดับกลุ่ม) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้

ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Grammar สูงจะได้คะแนนด้าน Vocabulary สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Grammar ต่ำจะได้คะแนนด้าน Vocabulary ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะเดียวกันมีอยู่ ๘๖.๔๙, ๘๑.๐๐, ๖๐.๘๔, ๕๙.๒๙ และ ๖๔.๐๐ เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับกลุ่ม

๓.๑.๒ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Fluency กับ Grammar ในทุกกลุ่มตัวอย่าง เป็นค่าบวกและมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (.๗๑, .๖๗, .๗๕, .๗๐ และ .๗๐ ตามลำดับกลุ่ม) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้ ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Fluency สูงจะได้คะแนนด้าน Grammar สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Fluency ต่ำ จะได้คะแนนด้าน Grammar ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะเดียวกันมีอยู่ ๕๐.๔๑, ๔๔.๘๘, ๕๖.๒๕, ๔๘.๐๐ และ ๔๙.๐๐ เปอร์เซ็นต์ ตามลำดับกลุ่ม

๓.๑.๓ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Comprehension กับ Grammar ในทุกกลุ่มตัวอย่าง เป็นค่าบวกโดยที่สำหรับกลุ่มที่หนึ่งมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (.๕๑) และสำหรับกลุ่มที่สอบ, สาม, สี่ และห้า มีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (.๗๑, .๗๒, .๗๕ และ .๗๑ ตามลำดับ) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้ ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension สูงจะได้คะแนนด้าน Grammar สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension ต่ำจะได้คะแนนด้าน Grammar ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะเดียวกันมีอยู่ ๒๖.๐๑, ๕๐.๔๑, ๔๑.๘๔, ๕๖.๒๕ และ ๕๐.๔๑ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับกลุ่ม

๓.๑.๔ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Fluency กับ Vocabulary ในทุกกลุ่มตัวอย่าง เป็นค่าบวก โดยที่กลุ่มที่สองมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (.๕๔) และสำหรับกลุ่มที่หนึ่ง สาม สี่ และห้า มีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (.๗๐, .๖๙, .๗๕ และ .๗๑ ตามลำดับ) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้ ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Fluency สูงจะได้คะแนนด้าน Vocabulary สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Fluency ต่ำจะได้คะแนนด้าน Vocabulary ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะเดียวกันมีอยู่ ๓๓.๖๔, ๔๙.๐๐, ๔๗.๖๑, ๕๖.๒๕ และ ๕๐.๔๑ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ

๓.๑.๔ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนน Comprehension กับ Vocabulary ในทุกกลุ่มตัวอย่างเป็นค่าบวกโดยที่กลุ่มที่หนึ่งมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (.๔๕) และสำหรับกลุ่มที่สอง สาม สี่ และห้า มีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (.๗๑, .๖๒, .๖๔ และ .๖๐ ตามลำดับ) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้ ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension สูงจะได้คะแนนด้าน Vocabulary สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension ต่ำจะได้คะแนนด้าน Vocabulary ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะ เดียวกันมีอยู่ ๒๐.๖๕, ๕๐.๔๑, ๓๘.๔๔, ๔๗.๖๑ และ ๓๖.๐๐ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับ

๓.๒ เฉพาะกลุ่มตัวอย่างที่เรียนด้วยวิธีการแบบที่ ๔ เท่านั้นที่มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในระดับปานกลางระหว่างผลสอบความสามารถด้านการพูด เฉพาะ Grammar กับผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง (Proficiency Test) ระหว่างผลสอบความสามารถด้านการพูด เฉพาะ Grammar กับผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง (Achievement Test) และระหว่างผล การสอบความสามารถด้านการฟัง (Proficiency Test) กับผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง (Achievement Test) (.๖๑, .๗๓, และ .๗๐ ตามลำดับ) ส่วนกลุ่มตัวอย่างอื่น ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละคู่ตามลำดับมีรายละเอียดดังนี้

กลุ่มที่ ๑	ร๓๐,	ร๓๗, และ	.๕๕ (ตารางที่ ๑๕)
กลุ่มที่ ๒	.๕๔	.๘๒, และ	.๕๘ (ตารางที่ ๑๖)
กลุ่มที่ ๓	.๕๒	ร๒๑, และ	.๕๐ (ตารางที่ ๑๗)
กลุ่มที่ ๔	ร๓๐,	.๘๒, และ	.๕๔ (ตารางที่ ๑๘)

ซึ่งพิจารณาได้ว่าในกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๔ กลุ่ม ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรแต่ละคู่เป็นค่าในระดับต่ำไปจนถึงระดับที่ไม่น่าจะคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรนั้น ๆ เลย (*)

กล่าวโดยสรุปได้ว่า โดยที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจากเกณฑ์ย่อย
ในผลการสอบความสามารถด้านการพูด (Speaking Proficiency) กับคะแนนด้านการฟัง
(ทั้ง Post Listening Proficiency Test และ Achievement Test) มีค่าเป็น
บวก และมีตัวเลขที่แสดงความสัมพันธ์กันในลักษณะต่าง ๆ จึงอาจกล่าวได้ว่า คะแนนผล
การสอบความสามารถด้านการพูด กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง มีแนวโน้มที่จะคล้อยตาม
กัน กล่าวคือ ถ้ามีผลการสอบความสามารถด้านการพูดสูง ก็จะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง
สูงด้วย และถ้ามีผลการสอบความสามารถด้านการพูดต่ำ ก็จะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง
ต่ำด้วย ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมผลการสอบความสามารถด้านการพูด
กับผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง (Post-Test) = .๔๒ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ ค่าสัมประสิทธิ์
สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรวมผลการสอบความสามารถด้านการพูดกับผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง
(Achievement Test) = .๓๖ ที่ระดับนัยสำคัญ .๐๐๑ (ตารางที่ ๒๔)

๓.๒.๑ ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Comprehension กับ
Grammar ในทุกกลุ่มตัวอย่างเป็นค่าบวกโดยที่สำหรับกลุ่มที่หนึ่งมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ใน
ระดับต่ำ (.๔๑) และสำหรับกลุ่มที่สอง, สาม, สี่ และห้า มีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับ
ปานกลาง (.๗๐, .๗๒, .๗๕ และ .๗๑ ตามลำดับ) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้
ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension สูงจะได้คะแนนด้าน Grammar สูงด้วย ส่วนผู้ที่
สอบได้คะแนนด้าน Comprehension ต่ำจะได้คะแนนด้าน Grammar ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาส
ที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสองเกณฑ์ในลักษณะเดียวกันมีอยู่ ๒๖.๐๑, ๔๐.๔๑,
๕๑.๔๔, ๕๖.๒๕ และ ๕๐.๕๑ เปอร์เซ็นต์ตามลำดับกลุ่ม

๓.๒.๒ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Fluency กับ Vocabulary ในทุกกลุ่มตัวอย่างเป็นค่าบวก โดยที่กลุ่มที่สองมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (.๔๘) และสำหรับกลุ่มที่หนึ่ง สาม สี่ และห้า มีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (.๗๐, .๖๔, .๗๕ และ .๗๑ ตามลำดับ) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้ ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Fluency สูงจะได้คะแนนด้าน Vocabulary สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Fluency ต่ำจะได้คะแนนด้าน Vocabulary ต่ำด้วย ทั้งนี้โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะเดียวกันมีอยู่ ๓๓.๖๔, ๔๔.๐๐, ๔๗.๖๑, ๕๖.๒๕, และ ๕๐.๔๑ เปอร์เซนต์ตามลำดับ

๓.๒.๓ คำสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนด้าน Comprehension กับ Vocabulary ในทุกกลุ่มตัวอย่างเป็นค่าบวก โดยที่กลุ่มที่หนึ่งมีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับต่ำ (.๔๕) และสำหรับกลุ่มที่สอง สาม สี่ และห้า มีค่าที่แสดงความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง (.๗๑, .๖๒, .๖๔ และ .๖๐ ตามลำดับ) แสดงว่าสำหรับกลุ่มตัวอย่างทั้ง ๕ นี้ ผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension สูงจะได้คะแนนด้าน Vocabulary สูงด้วย ส่วนผู้ที่สอบได้คะแนนด้าน Comprehension ต่ำ จะได้คะแนนด้าน Vocabulary ต่ำด้วย ทั้งนี้ โอกาสที่คนใดคนหนึ่งจะสอบได้คะแนนจากทั้งสอง เกณฑ์ในลักษณะ เดียวกันมีอยู่ ๒๐.๖๕, ๕๐.๕๑, ๓๘.๕๔, ๔๗.๖๑ และ ๓๖.๐๐ เปอร์เซนต์ตามลำดับ

๔. ผลทางด้านเจตคติ แรงจูงใจ บุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่าง

๔.๑ กลุ่มตัวอย่างที่ ๑, ๒, ๔ และ ๕ มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนการสอนการฟังในห้องปฏิบัติการ (ตารางที่ ๒๔)

๔.๒ กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มต่างมีแรงจูงใจให้เรียนภาษาอังกฤษอยู่ในเกณฑ์ดี (ตารางที่ ๓๐) มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ (ตารางที่ ๓๑) และมีเจตคติที่ดีต่อผู้สอน (ตารางที่ ๓๒)

๔.๓ บุคลิกภาพของกลุ่มตัวอย่างที่เรียนโดยวิธีที่ ๑, ๒, ๓, ๔ และ ๕ ไม่มีความแตกต่างกัน กล่าวคือมีส่วนของความเป็น extravert กับ introvert ที่พอ ๆ กัน (ตารางที่ ๓๔)

อภิปรายและข้อเสนอแนะ

ในการทดลองวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนิสิต
ชั้นปีที่ ๑ ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่เรียนสาขาวิชาต่าง ๆ ๕ คณะ แต่ละคณะจะเรียน
วิชา Oral Communication ๔ แบบ แบบที่ ๑ เป็นแบบการเรียนการสอนที่ใช้ในปัจจุบัน
แบบที่ ๒, ๓, ๔, ๕ เป็นแบบที่คณะผู้วิจัยต้องการศึกษาว่าจะทำให้เกิดผลดีแก่ผู้เรียน
ยิ่งไปกว่าแบบเดิมหรือไม่ ผลของการให้กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทำ Pre-Proficiency Test
แสดงว่ากลุ่มทดลองทุกกลุ่มมีความสามารถไม่ต่างกัน หลังจากให้กลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม
เรียนวิชา Oral Communication โดยใช้รูปแบบการสอนทั้ง ๔ แบบไปแล้ว ได้ให้
กลุ่มตัวอย่างสอบ Post-Test ซึ่งเป็นการสอบความสามารถด้านการฟังและการพูด
(Listening and Speaking Proficiency Tests) และการสอบสัมฤทธิ์ผลด้านการฟัง
(Listening Achievement Test) ของสถาบันภาษา ผลของ Post-Test ของทุก
กลุ่มไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ อย่างไรก็ตาม เมื่อได้ศึกษาหาข้อมูลทางสถิติเพิ่ม
เติมอย่างละเอียดปรากฏว่า

๑. ด้านการฟัง มีแนวโน้มว่าแบบที่ ๔ ซึ่งเรียนการฟัง (Foundation
Listening I) จำนวน ๒ ช.ม. ต่อสัปดาห์ในช่วงหลังของภาคการศึกษา และแบบที่ ๓
ซึ่งเรียนการฟัง-พูด แบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) ๒ ช.ม.
ต่อสัปดาห์ตลอดภาคการศึกษาจะให้ผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังมากกว่าแบบอื่น

๒. ด้านการพูด มีแนวโน้มว่าแบบที่ ๒ ซึ่งเรียนการฟังและการพูดแบบทักษะ
สัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking) กับมีเทปทเรียนที่เป็น
Form ของบทเรียนการฟัง (Foundation Listening I) ไปฟังนอกเวลาเรียนและแบบ
ที่ ๓ ซึ่งเรียนการฟังและการพูดแบบทักษะสัมพันธ์ (Integrated Listening-Speaking)
อย่างเดี่ยวตลอดภาคการศึกษามีผลการสอบความสามารถด้านการพูด (Speaking
Proficiency) ที่ที่สุด

๓. สำหรับแบบที่ ๑ ซึ่งเรียนการฟัง (Foundation Listening I)

๑ ช.ม. คอส์ปคาห์ และเรียนการฟังและการพูด (Integrated Listening-Speaking)

๑ ช.ม. คอส์ปคาห์ตามแบบที่สถาบันภาษาใช้อยู่ในปัจจุบันนั้น เมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนแบบอื่นอีก ๔ แบบ ปรากฏว่าให้ผลในการทดสอบความสามารถด้านการฟัง เป็นลำดับที่ ๔ และให้ผลการทดสอบความสามารถในด้านการพูด เป็นลำดับสุดท้าย

๔. ข้อสังเกตจากค่าความแตกต่างของคะแนนและอันดับของความแตกต่างที่คะแนนเพิ่มแสดงให้เห็นว่า ค่าความแตกต่างและอันดับของความแตกต่างของคะแนนความสามารถด้านการฟัง (Listening Proficiency Test) ของแบบที่ ๔ ทั้ง Pre-test และ Post-test อยู่ในอันดับเดียวกัน เมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนของกลุ่มอื่น ในทำนองเดียวกันค่าความแตกต่างของคะแนนและอันดับความแตกต่างของคะแนนความสามารถด้านการพูด (Speaking Proficiency Test) ของแบบที่ ๔ ทั้ง Pre-test และ Post-test อยู่ในอันดับเดียวกันด้วย การเรียนทั้งสองแบบถึงแม้ว่าจะให้ผลสอบความสามารถทางด้านการฟัง (แบบที่ ๔) และด้านการพูด (แบบที่ ๔) เพิ่มขึ้น แต่อันดับของความแตกต่างที่คะแนนเพิ่ม เมื่อเปรียบเทียบกับแบบอื่นแล้วคงที่

จากข้อพิจารณาข้างต้น โดยเฉพาะข้อ ๓ ทำให้เป็นที่น่าสงสัยว่า การจัดการสอนวิชาแบบที่ ๑ ที่สถาบันภาษาใช้ในปัจจุบันซึ่งเรียนการฟังเพียง ๑ ช.ม. คอส์ปคาห์ และเรียนด้านการพูดเพียง ๑ ช.ม. คอส์ปคาห์ น่าจะไม่ใช้แบบการสอนที่ให้ผลดีที่สุด เมื่อพิจารณารูปแบบการสอนที่มีแนวโน้มที่จะให้ผลดีที่สุดในด้านกรฟังและการพูด จะเห็นว่า ทั้งแบบที่ ๔ และ ๓ มีชั่วโมงเรียนหรือมีความเข้ม (Intensiveness) ในแต่ละส่วนคือการฟังและการพูดมากกว่าแบบที่ ๑ น่าจะเป็นแบบที่มีแนวโน้มว่าจะให้ผลดีที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลของการวิจัย คณะผู้วิจัยขอเสนอแนะทางเกี่ยวกับการสอนวิชา Oral Communication ดังต่อไปนี้

๑. ควรเพิ่มจำนวนชั่วโมงเรียนต่อสัปดาห์ ทั้งทางด้าน การฟังและการพูด เพื่อให้ได้ผลดีมากขึ้น
๒. เนื่องจากค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนจาก เกณฑ์ย่อยในผลการทดสอบความสามารถด้านการพูด กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการฟัง (ทั้ง Post-Proficiency และ Achievement Test) มีค่าเป็นบวก และมีตัวเลขที่แสดงความสัมพันธ์ต่าง ๆ กัน อาจกล่าวได้ว่าคะแนนผลการทดสอบความสามารถด้านการพูดกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ด้านการฟังมีแนวโน้มที่จะคล้อยตามกัน คะแนนของผลการสอบความสามารถด้านการฟังจึงอาจใช้ คาดคะแนนความสามารถด้านการพูดได้

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Bibliography

- Allen, Harold B. and Campbell, Russell N., 1972. Teaching English as a Second Language. McGraw-Hill International Book Company.
- Boyle, Joseph P., 1984. 'Listening Comprehension - The Crossroads of Language and Psychology' PASRA 14,1.
- Brown, H.D. 1973. 'Affective Variables in Second Language Acquisition.' Language Learning. 23 , 231 - 244.
- Byrne, D., 1976. Teaching Oral English. London : Longman Group,
- Chastain, K., 1975. 'Affective and Ability Factors in Second Language Acquisition.' Language Learning, 25 153 - 161.
- Drota, D.D., 1933. 'The Concept of Social Attitude.' Journal of Applied Sociology. 9 , 404 - 409.
- Eysenck. H.J. and S.B. Eysenck. 1968. Manual for the Eysenck Personality Inventory. San Diego Calif.: Educational and Industrial Testing Service.
- Farhardy. H., 1978. The Differential performance of foreign students on Discrete Point and Integrative tests M.A. Thesis, U.S.A.
- Fish, H., 1981. Graded Activities and Authentic Materials for Listening Comprehension. The Teaching of Listening Comprehension: ELF Documents Special. The British Council, London : The Printing and Publishing Department, . . 107 - 115.

- Frankel, M.A., 1980. 'The Case for Unscripted Listening Comprehension Materials' PASAA 10,12.
- Gardner, R.C., Lambert, W.E., 1972. Attitudes and Motivation in Second - Language Learning. Mass. :Newsbury House Publishers, Inc.
- Gardner, R.C., 1973 'Attitudes and Motivation : Their Role in Second Language Acquisition' ' Focus on the Learner : Pragmatic Perspectives for the Language Teacher. Mass. :Newsbury House Publishers, Inc.
- Geddes, M., 1981. Listening in K. Johnson and K. Morrow (eds) Communication in the Classroom. London : Longman Group Limited. 78-86.
- Hall, Calvin S. and Gardner, Lindzey., 1967. Theories of Personality. New York : John Wiley and Son, Inc.
- Imamura, S., 1978. Japanese Still not Proficient in English. Article from clipping file. Japan : Mainichi Daily News.
- Krashen, Stephen S., 1981. 'Aptitude and Attitude in Relation to Second Language Acquisition and Learning.' Universals in Language Learning Aptitude., Mass :Newsbury House Publishers, Inc.
- Krashen, S.D., 1982. Principles and Practice in Second Language Acquisition . Oxford : Pergamon Press.
- Levis , E. G., 1965 Report on an International Seminar on Bilingualism in Education. Her Majesty's Stationery office.

Lynn, R., and S.L. Hampson, 1975. 'National differences in extraversion and neuroticism.' British Journal of Social and Clinical Psychology 14 , 223 - 240.

Maley, A., 1982. 'Exquisite Corpses, Men of Glass and Oulipo : Harnessing the Irrational to Language Learning.,' ELT Documents 113-Humanistic Approaches : an Empirical View. The British Council, Central Information Service, 34-40.

Morrow, K., 1981. 'Principles of Communicative Methodology' K. Johnson and K. Morrow (eds). Communication in the Classroom. London : Longman Group Limited, . 59 - 69.

Naiman, N., M. Frohlich, and H.H.Stern, 1975. The Good Language Learner. Toronto: The Ontario Institute for Studies in Education.

O' Doherty, E.F., 1973. 'Social Factors and Second Language Policies.' Focus on the Learner : Pragmatic Perspectives for the Language Teacher. Mass. : Newsbury House Publishers, Inc.

Percy, S. Cohen., 1966. 'Social Attitudes and Sociological Inquiry.' British Journal of Sociology, 17 : 341 - 52.

Rossier, J.C., 1975. 'Extroversion - Introversion as a Significant Variable in the Learning of English as a Second Language.' Doctoral Dissertation, University of Southern California. Dissertation Abstracts International, 36 , 7308A - 7309A.

Rubin, J., 1975. 'What the 'good language Learner' can teach us?' TESOL Quarterly 9 41 - 51.

- Scott, Roger, 1981. 'Speaking': K. Johnson and K. Morrow (eds) Communication in the Classroom. London : Longman Group Limited. 70-77.
- Seliger. H.W. 1977. 'A Study of Interaction patterns and L. 2 Competence.' Condensed Version of Oral Presentation. Los Angeles: Los Angeles. Second Language Research Forum, U.C.L.A.
- Sturtridge, Gill, 1981. 'Role-Play and Simulations'. K. Johnson and K. Morrow. (eds). Communication in the Classroom. London : Longman Group Limited. p. 126 - 130.
- Van EK, J.A., 1977. The Threshold Level for Modern Language in School. London : Butler and Tanner.
- Villarreal, Jesse J., 1969. A Measure of Oral Output : a Test to Measure the Ability of Non-native Speakers of English to Articulate English Speech. An unpublished report prepared at the Centre for Communication Research, University of Texas at Austin.
- Widdowson, H.G., 1978. Teaching Language as Communication. London : Oxford University Press.
- Wilkins, D.A., 1976. Notional Syllabuses. London : Oxford University Press.
- Williams, Frederick, 1976. Explorations of the Linguistic Attitudes of Teachers. Mass. : Newsbury House Publishers, Inc.

ภาคผนวก ก

แบบทดสอบ Oral Proficiency เป็นแบบทดสอบถาม-ตอบ โดยที่ผู้สัมภาษณ์

เลือกถามนิสิตเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เกี่ยวกับตัวนิสิต ครอบครัว การใช้ภาษาขั้นพื้นฐานเช่น การสั่งอาหาร ถาม-บอกทาง การซื้อของ และบอกเวลา

ตอนที่ ๒ สนทนาเรื่องทั่ว ๆ ไป เช่น วิชาที่เรียน เล่าเรื่องแผนการชีวิต ประสบการณ์ในอดีต เล่าเรื่องหนึ่ง ละคร เปรียบเทียบสิ่งที่ตนได้เห็นมา

ตอนที่ ๓ เกี่ยวกับอาชีพ-งานที่จะทำในอนาคต การศึกษาต่อ ความหวังต่าง ๆ

ตัวอย่างคำถามที่ใช้

ตอนที่ 1

1. What's your name?
2. Where are you from? / Where do you come from?
3. Could you tell me a little bit about yourself?
4. What school do you come from?
5. Have you ever been abroad?
6. What's your major?
7. What kind of work do your parents do?
8. What do you want to do after you graduate from Chula? / after you get your degree?
9. How many people are there in your family?
10. What do they do?
11. Let's play some role. Imagine we are now in Hong Kong. And you want to order one roasted duck. What would you tell the waiter?
12. But the waiter brings one chicken what would you say.
13. Do you like to go shopping?
Where do you usually shop? / Siam Sq./Rajdamri/Central Chidlom.
Could you tell me how to get there from here?
14. Excuse me, what time is it?
What time do you have?
Do you have the time?

ตอนที่ 2

1. Why did you choose to study in this faculty?
2. How many subjects do you have to study?
3. What's your favorite subject?
4. Could you describe what you do in your favorite class/
speaking/listening class.
5. Could you describe what you learn from your favorite subject?
6. Could you tell us what it is about, your favorite subject?/
speaking/listening?
7. You said your father is _____. Could you tell us what
he does at work?
8. Could you describe what your father does?
9. Could you tell us about your job in future?
10. What do you like to do in your free time/spare time.
11. What're your hobbies?
12. Could you tell us briefly about your hobbies?
13. Could you tell us how you play _____ ?
14. Do you like reading/listening to the music?
15. What kind of music/books do you like to listen/read?
16. Do you read the newspaper? English or Thai?
17. Could you tell me about any news you read from the newspaper?
18. What has happened recently? Could you tell us about it?
19. Have you travelled a lot?
20. Where have you been?/What countries/provinces have you been to?
21. What's your favorite place/country/town? If you had to take
your foreign friend to any part of the country for a weekend,
where would you go?
22. What's it like there?

23. What can we do there?
24. Is it similar to Bangkok or different from Bangkok?
25. Could you compare it with Bangkok?

26. Do you like to watch T.V. ; ; ;
27. What kind of program do you usually watch?
28. What about the series? Chinese series?/ Thai series?
Do you like them?
29. Could you compare the Chinese series and Thai series?

30. Do you enjoy eating a lot?
31. What kind of food do you like to eat ? Why?
32. How many types of food have you eaten?

33. Could you tell us the differences between the two kinds
of food?
34. Where can we get _____ food?
35. What place/restaurant do you like to go?
36. What is the place like?
37. What kind of atmosphere does it have?
38. Could you compare it to, say eating at home/eating in
a cafeteria/or in a Samyan noodle shop?

ตอนที่ 3

1. Have you got any plan of what you want to do in future?
2. Do you have any plan for the future?
3. What do you want to do after you get your degree?
(in greater detail than # 8)
4. Could you describe your future job?
5. Do you know how to be a successful _____ in
future?
6. What is a successful _____ like?

7. Could you think of some of the serious problems that people have in Bangkok/Thailand?
8. What caused that?
9. Do you have any ideas of how you could help solve the problems?
10. Could you suggest some solutions to the problems?
11. What are some problems you have in studying here?
12. How could the teacher help you?
13. What's the thing you like most in Chula?
14. Could you describe what you like most in Chula?

ภาคผนวก ข

แบบสำรวจบุคลิกภาพของไอเซงค์

ฟอร์ม เอ

โดย เอช เจ ไอเซงค์

และ ซิบิล บี.จี. ไอเซงค์

ชื่อ _____ อายุ _____ เพศ _____

วิชาที่เรียน _____ วันที่ _____

ข้อปฏิบัติ

คำถามในแบบสำรวจนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรม ความรู้สึก และการกระทำ
ของท่านท้ายคำถามมีช่องว่างสำหรับตอบ "ใช่" หรือ "ไม่ใช่"

พยายามตัดสินใจว่า "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ให้ตรงกับที่ท่านมักจะกระทำ
หรือรู้สึก จากนั้นเติมช่องว่างท้ายคำถามให้ตรงกับคำตอบที่ท่านเลือก

ตัวอย่างการตอบคำถาม

ใช่	ไม่ใช่
(x)	()
ใช่	ไม่ใช่
()	(x)

ขอให้ตอบคำถามทันที อย่าใช้เวลามากเกินไปสำหรับคำถามใดคำถามหนึ่ง คำตอบควรมาจากปฏิกิริยาแรกของท่าน ไม่ใช่จากการคิดตรองเป็นเวลานาน การตอบคำถามทั้งหมดไม่ควรใช้เวลาเกิน ๒-๓ นาที ระวังอย่าเว้นคำถามข้อใดไว้ เริ่มตอบคำถามอย่างเร็ว และตอบทุกคำถาม ไม่มีคำตอบใดถูกหรือผิด แบบสำรวจนี้ไม่มีวัตถุประสงค์ที่จะทดสอบสติปัญญา หรือความสามารถของท่าน เป็นเพียงเครื่องมือวัดบุคลิกภาพของท่านเท่านั้น

	ใช่	ไม่ใช่
๑. ท่านมักจะต้องการความตื่นเต้น	()	()
๒. ท่านมักจะต้องการให้เพื่อนที่เข้าใจท่านคอยให้กำลังใจ	()	()
๓. ท่านเป็นคนไม่มีกังวล	()	()
๔. ท่านรู้สึกลำบากใจเวลาที่ตอบปฏิเสธ	()	()
๕. ท่านหยุดคิดก่อนที่จะทำอะไร	()	()
๖. ถ้าท่านพูดว่าจะทำอะไร ท่านจะทำตามสัญญาไม่ว่าสิ่งนั้นจะทำให้ท่านไม่สะดวกอย่างไรก็ตาม	()	()
๗. อารมณ์ของท่านมักจะขึ้น ๆ ลง ๆ	()	()
๘. โดยปกติท่านทำและพูดสิ่งต่าง ๆ อย่างเร็วโดยไม่หยุดคิด	()	()
๙. ท่านเคยรู้สึก "เป็นทุกข์" โดยไม่มีเหตุผล	()	()
๑๐. ท่านกล้าที่จะทำไต่แทบทุกสิ่งที่ท้าทาย	()	()
๑๑. ท่านรู้สึกอายขึ้นมาทันทีเมื่อท่านต้องการคุยกับคนแปลกหน้าที่ดึงดูดใจ	()	()
๑๒. นาน ๆ ครั้ง ท่านจึงจะเกิดอารมณ์เสียและโกรธ	()	()
๑๓. ท่านมักจะทำบางสิ่งบางอย่างโดยไม่ได้เตรียมตัว	()	()
๑๔. ท่านมักจะกังวลเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านไม่ควรทำหรือพูดไปแล้ว	()	()
๑๕. โดยปกติท่านพอใจที่จะอ่านหนังสือมากกว่าการพบผู้คน	()	()

	ใช่	ไม่ใช่
๑๖. ท่านรู้สึกสะเทือนใจง่าย	()	()
๑๗. ท่านชอบออกนอกบ้านมาก	()	()
๑๘. บางครั้งบางคราวท่านมีความคิดที่ไม่อยากให้ผู้อื่นรับรู้ด้วย	()	()
๑๙. บางครั้งท่านก็เต็มไปด้วยความแข็งขัน บางครั้งก็เฉื่อยชา เหลือเกิน	()	()
๒๐. ท่านพอใจที่จะมีเพื่อนน้อยแต่เป็นเพื่อนที่สนิท	()	()
๒๑. ท่านดื่มกลาง รุนบ่อย	()	()
๒๒. เมื่อมีคนตะโกนใส่หน้าท่าน ท่านก็ตะโกนกลับ	()	()
๒๓. ท่านมักจะถูก รบกวนจากความรู้สึกผิด	()	()
๒๔. นิสัยของท่านทั้งหมดดี เป็นที่พึงประสงค์	()	()
๒๕. ท่านสามารถปล่อยตัวให้สนุกสนานไปกับการเลี้ยงรื่นเริง	()	()
๒๖. ท่านคิดว่าท่าน เป็นคนที่ดี เกียรติ หรือหวั่นไหวง่ายและใจน้อย	()	()
๒๗. คนอื่นคิดว่าท่าน เป็นคนที่มีชีวิตชีวา	()	()
๒๘. หลังจากที่ทำท่านได้ทำบางอย่างที่สำคัญแล้ว ท่านมักจะรู้สึกว่า ท่านสามารถจะทำได้ดีกว่าที่ได้ทำไปแล้ว	()	()
๒๙. ท่าน เป็นคนที่พูดน้อยที่สุด เมื่อท่านอยู่กับคนอื่น ๆ	()	()
๓๐. ท่านชอบนิทาน เป็นบางครั้ง	()	()
๓๑. ท่านครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลาจนไม่สามารถนอนหลับได้	()	()
๓๒. ถ้ามีบางสิ่งที่ท่านต้องการทราบ ท่านจะค้นจากหนังสือมากกว่า ที่จะพูดคุยกับคนอื่นในเรื่องนั้น	()	()
๓๓. ท่าน เหงื่อแตกหรือใจสั่นง่าย	()	()
๓๔. ท่านชอบงานที่ต้องการความเอาใจใส่อย่างใกล้ชิด	()	()
๓๕. ท่าน เคยมีอาการสั่นหรือควบคุมตนเองไม่ได้	()	()

	ใช่	ไม่ใช่
๓๖. ท่านจะแจ้งทุกสิ่งต่อศุลกากรแม้ว่าท่านทราบว่าของนั้นจะไม่มีทางถูกค้นพบ	()	()
๓๗. ท่านเกลียดที่จะอยู่กับกลุ่มคนที่ชอบล้อเลียนกันเอง	()	()
๓๘. ท่านเป็นคนจู้ญ เดียว	()	()
๓๙. ท่านชอบทำสิ่งที่ต้องลงมือทำอย่างรวดเร็ว	()	()
๔๐. ท่านกังวลกับสิ่งที่น่ากลัวที่อาจจะเกิดขึ้น	()	()
๔๑. ท่านเป็นคนที่ทำอะไรช้า ไม่รีบร้อน	()	()
๔๒. ท่านเคยไปสายในการนัดหมายหรือการทำงาน	()	()
๔๓. ท่านฝันร้ายบ่อย ๆ	()	()
๔๔. ท่านชอบคุยกับผู้คนมากจนท่านไม่เคยพลาดโอกาสที่จะคุยกับคนแปลกหน้า	()	()
๔๕. ท่านมีความกังวลเกี่ยวกับความเจ็บไข้ หรือเจ็บปวด	()	()
๔๖. ท่านจะเป็นทุกข์มากถ้าเวลาส่วนใหญ่ท่านไม่ได้พบผู้คนมาก ๆ	()	()
๔๗. ท่านเป็นคนประสาทอ่อน	()	()
๔๘. ในบรรดาคนที่ท่านรู้จัก มีบางคนที่ท่านไม่ชอบหน้าเลยจริง ๆ	()	()
๔๙. ท่านเป็นคนค่อนข้างมั่นใจในตนเอง	()	()
๕๐. ท่านรู้สึกสะเพื่อนใจง่ายเมื่อมีคนตำหนิตัวท่านหรืองานของท่าน	()	()
๕๑. ท่านรู้สึกว่า เป็นการยากที่จะทำตัวให้สนุกสนานในงานเลี้ยงรื่นเริง	()	()
๕๒. ท่านเป็นทุกข์เพราะรู้สึกว่าตนเองต้อยกว่าคนอื่น	()	()
๕๓. ท่านสามารถทำให้งานเลี้ยงที่น่าเบื่อมีชีวิตชีวาได้อย่างสบาย	()	()
๕๔. บางครั้งท่านพูดคุยเกี่ยวกับสิ่งที่ไม่รู้เรื่องเลยได้	()	()
๕๕. ท่านกังวลเกี่ยวกับสุขภาพของท่าน	()	()
๕๖. ท่านชอบเล่นแก๊งค์คนอื่น เพราะนิกสนุกโดยไม่มีเจตนา	()	()
๕๗. ท่านเป็นโรคนอนไม่หลับ	()	()

ภาคผนวก ค

แบบสอบถามเจตคติ (Attitude)

วิชา Oral Communication

วัตถุประสงค์ของแบบสอบถามนี้ เพื่อนำไปปรับปรุงวิชา Oral Communication
ฉะนั้น จึงขอให้นิสิตแสดงความคิดเห็นด้วยความจริงใจ เพื่อประโยชน์ของตัวนิสิตเอง และ
ผู้ที่จะเรียนวิชานี้ต่อไปในภายหน้า

คำตอบของนิสิตจะถือเป็นความลับ และจะไม่มีผลกระทบต่อการศึกษาหรือคะแนนสอบหรือตัวนิสิตเองแต่อย่างใด ขอให้ตอบตามความรู้สึกลงและตอบให้ครบทุกข้อ

ในการตอบให้ทำเครื่องหมาย / ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนิสิต
และเติมข้อความลงในช่องว่าง

ตอนที่ ๑

ในแต่ละข้อความต่อไปนี้ มีช่องให้นักเรียนเลือกตอบ ๕ ช่อง โปรดอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วใส่เครื่องหมาย / ลงในช่องทางขวามือเพียงช่องเดียวที่ตรงกับ
ความเห็นของท่านมากที่สุด

- ๑ = เห็นด้วยอย่างยิ่ง
- ๒ = เห็นด้วย
- ๓ = ไม่แน่ใจ
- ๔ = ไม่เห็นด้วย
- ๕ = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

	๑	๒	๓	๔	๕
๑. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าภาษาอังกฤษ
จะช่วยให้ข้าพเจ้า เข้าใจเจ้าของภาษาและเข้าใจ
การดำเนินชีวิตแบบเดียวกับเจ้าของภาษาดั้งเดิม	☐	☐	☐	☐	☐
๒. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอยากได้เพื่อน
ชาวต่างชาติที่เป็นเจ้าของภาษา	☐	☐	☐	☐	☐

	๑	๒	๓	๔	๕
๓. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอยากคิดและ อยากทำตามแบบเจ้าของภาษา	☐	☐	☐	☐	☐
๔. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะอยากได้เพื่อน ชาวต่างชาติมากยิ่งขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐
๕. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่าภาษา อังกฤษจะช่วยให้ข้าพเจ้าหางานดี ๆ ได้	☐	☐	☐	☐	☐
๖. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะคิดว่ากา รเข้าสังคมในปัจจุบันจะต้องรู้ภาษาต่างประเทศ อย่างน้อย ๑ ภาษา	☐	☐	☐	☐	☐
๗. ข้าพเจ้าคิดว่าคนที่มีการศึกษาจะต้องรู้ภาษา อังกฤษ	☐	☐	☐	☐	☐
๘. ข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษเพราะถูกบังคับให้ เรียนตามหลักสูตรของโรงเรียน	☐	☐	☐	☐	☐
๙. ยิ่งข้าพเจ้าได้รู้จักคนที่พูดภาษาอังกฤษมากขึ้น เท่าใด ข้าพเจ้ายิ่งต้องการที่จะพูดภาษาอังกฤษ ให้มากขึ้นเท่านั้น	☐	☐	☐	☐	☐
๑๐. คนที่พูดภาษาอังกฤษเมื่อเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ก็ยิ่งทำให้ฐานะทางเศรษฐกิจของไทยต่ำลง	☐	☐	☐	☐	☐
๑๑. คนไทยควรเอาอย่างการดำเนินชีวิตครอบครัว ของคนที่พูดภาษาอังกฤษ	☐	☐	☐	☐	☐
๑๒. คนไทยควรศึกษาแนวความคิดบางอย่างของ คนที่พูดภาษาอังกฤษ	☐	☐	☐	☐	☐
๑๓. คนที่พูดภาษาอังกฤษมีความสุภาพน้อยกว่าคนไทย	☐	☐	☐	☐	☐

	๑	๒	๓	๔	๕
๑๔. คนไทยควรพยายามหลีกเลี่ยงการคบหา สมาคมกับคนที่พูดภาษาอังกฤษ	☐	☐	☐	☐	☐
๑๕. คนที่พูดภาษาอังกฤษนำความเจริญก้าวหน้า ทางวิทยาการมาให้คนไทย	☐	☐	☐	☐	☐
๑๖. ท้องถิ่นใดที่มีชาวต่างชาติที่พูดภาษาอังกฤษเข้า มาอยู่มากขึ้น ท้องถิ่นนั้นจะเจริญขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐
๑๗. คนไทยจะมีจิตใจเสื่อมโทรมลง ถ้าคนที่พูดภาษา อังกฤษย้ายเข้ามาอยู่มากขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐
๑๘. คนที่พูดภาษาอังกฤษมักชอบเอาเปรียบคนไทย	☐	☐	☐	☐	☐
๑๙. ข้าพเจ้าตั้งใจจะเรียนภาษาอังกฤษมาก	☐	☐	☐	☐	☐
๒๐. ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ข้าพเจ้าชอบน้อยที่สุด	☐	☐	☐	☐	☐
๒๑. การเรียนภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้ามีความสนใจ ภาษาอังกฤษมากขึ้น	☐	☐	☐	☐	☐
๒๒. ยิ่งเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้ายิ่งรู้สึกเบื่อ	☐	☐	☐	☐	☐
๒๓. ถ้าครูให้การบ้านภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะ รีบทำให้เสร็จ	☐	☐	☐	☐	☐
๒๔. ข้าพเจ้าชอบอ่านหนังสือพิมพ์หรือวารสาร ภาษาอังกฤษ	☐	☐	☐	☐	☐
๒๕. ข้าพเจ้าต้องการเรียนภาษาอังกฤษกับ เจ้าของภาษาโดยตรง	☐	☐	☐	☐	☐

ตอนที่ ๒

วัตถุประสงค์ของแบบสอบถามนี้ เพื่อนำไปปรับปรุงวิชา Oral Communication
ฉะนั้น ขอให้นิสิตแสดงความคิดเห็นด้วยความจริงใจ เพื่อประโยชน์ของผู้ที่จะเรียนวิชานี้

คำตอบที่ได้จะถือเป็นความลับ และจะไม่มีผลต่อการเรียนหรือคะแนนสอบหรือ
ตัวนิสิตแต่ประการใด ขอให้ตอบตามความรู้สึกให้มากที่สุด และตอบให้ครบทุกข้อ

ในการตอบขอให้ทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนิสิต

๑. ข้าพเจ้าคิดว่าจำนวนชั่วโมงเรียนวิชา Oral Communication (๒ ชม. ต่อ ๑
สัปดาห์) นั้น

๑. น้อยเกินไป ๒. พอดี ๓. มากเกินไป

๒. บทเรียนเพื่อฝึกทักษะการฟังแต่ละตอน

๑. สั้นไป ๒. พอดี ๓. ยาวไป

๓. บทเรียนเพื่อฝึกทักษะการพูดแต่ละตอน

๑. สั้นไป ๒. พอดี ๓. ยาวไป

๔. เนื้อหาของบทเรียนการฟังแต่ละบท

๑. น่าเบื่อ ๒. ไม่น่าสนใจ ๓. น่าสนใจ

๕. เนื้อหาของบทเรียนการพูดแต่ละบท

๑. น่าเบื่อ ๒. ไม่น่าสนใจ ๓. น่าสนใจ

๖. การฝึกทักษะการฟังในการเรียนวิชานี้

๑. น้อยไป ๒. พอดี ๓. มากไป

๗. การฝึกทักษะการพูดในการเรียนวิชานี้

๑. น้อยไป ๒. พอดี ๓. มากไป

๘. ข้าพเจ้าคิดว่าบทเรียนที่ใช้

๑. ง่ายไป ๒. เหมาะสมดีแล้ว ๓. ยากไป

๙. ท่านมีข้อหาเกี่ยวกับบทเรียนนี้หรือไม่

๑. มี ๒. ไม่มี

ถ้าท่านไม่มีข้อหาโปรดข้ามไปข้อ ๑๒

๑๐. ข้อหาที่เกี่ยวกับการพูดนั้น เป็น

๑. ข้อหาด้านศัพท์
๒. ข้อหาด้านไวยากรณ์
๓. ข้อหาด้านการออกเสียง
๔. ไม่มีโอกาสได้ฝึกพูด
๕. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๑. ข้อหาที่เกี่ยวกับการฟัง เป็น

๑. ข้อหาด้านศัพท์
๒. ข้อหาด้านไวยากรณ์
๓. ไม่คุ้นกับสำเนียงของเจ้าของภาษา
๔. อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๒. ถ้าวิชา Oral Communication เป็นวิชาเลือก ท่านจะเลือกเรียนหรือไม่

๑. เลือก ๒. ไม่เลือก

๑๓. ท่านมีเครื่องเล่นเทปคาสเซ็ทของตนเองหรือไม่

๑. มี ๒. ไม่มี

๑๔. ถ้าสถาบันภาษาจัดจำหน่ายเทปทเรียนวิชา Listening ให้ท่านเรียนด้วยตนเอง
นอกเวลาเรียน ท่านจะเลือกเรียนวิชานี้หรือไม่

๑. เลือก ๒. ไม่เลือก

๑๕. ข้อเสนอแนะในการสอนวิชา Oral Communication

๑.
๒.
๓.
๔.
๕.

ตอนที่ ๓

ท่านมีความเห็นว่าอาจารย์ของท่านเป็นอย่างไร ให้กาเครื่องหมาย / ทัณฑ์ตัวเลข
ที่ช่องที่ให้ไว้ตามความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อข้อความนั้น ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่าง

อาจารย์ที่ปรึกษาของท่าน

(๐) ใจร้าย

/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓

ใจดี

ให้นิสิตพิจารณาข้อความที่ให้คือ อาจารย์ที่ปรึกษาของท่านตามความรู้สึกว่า ใจร้าย
หรือใจดี ถ้าคิดว่าใจดี ให้เลือกค่าที่กำหนดทางขวามือ และคิดว่ามากน้อยเพียงใดตามตัวเลข

ถ้าขีดทับ เลข /๓/

แสดงว่ามีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นมาก

ถ้าขีดทับ เลข /๒/

แสดงว่ามีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นปานกลาง

ถ้าขีดทับ เลข /๑/

แสดงว่ามีความรู้สึกต่อสิ่งนั้นน้อย

ถ้าขีดทับ เลข /๐/

แสดงว่ามีความรู้สึกเป็นกลาง ๆ คือ ไม่มีความรู้สึกต่อ

ด้านหนึ่งด้านใด

ข้าพเจ้าเห็นว่าอาจารย์สอนวิชา Oral Communication

๑. ทำให้เกิดความสบายใจ	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ไม่ทำให้เกิดความสบายใจ
๒. มีชีวิตชีวา	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ขบเข่า
๓. ตรงต่อเวลา	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ไม่ตรงต่อเวลา
๔. น่าเบื่อ	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	น่าสนใจ
๕. มีความยุติธรรม	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ลำเอียง
๖. ทอดหงษ์ชั้นเรียน	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	เอาใจใส่ชั้นเรียน
๗. ใกล้ชิดกับนักเรียน	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ห่างเหิน
๘. มีความเชื่อมั่นในตนเอง	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง
๙. บั่นทอนจิตใจ	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	เพิ่มกำลังใจ
๑๐. อธิบายลึกลับสรวน	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	เป็นไปตามขั้นตอน

๑๑. สอนดี	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	สอนไม่ดี
๑๒. ใช้รูปภาพและอุปกรณ์การสอน หลายอย่าง	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ใช้รูปภาพและอุปกรณ์การสอน สอนน้อยมาก
๑๓. ส่งเสริมให้นักฝึกพูด	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	ไม่ส่งเสริมให้นักฝึกพูด
๑๔. น่าเบื่อ	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	น่าสนใจ
๑๕. อธิบายคลุมเครือ	/๓/๒/๑/๐/๑/๒/๓	อธิบายแจ่มชัด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ ๔

๑. เลขรหัส
๒. คณะ กลุ่ม
- วิชาเอก
๓. เพศ ชาย หญิง
๔. อายุปี
๕. คะแนนเฉลี่ยชั้น ม.ศ. ๕
๖. อาชีพของบิดาของข้าพเจ้า คือ
- รับราชการ
 - ลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ
 - ค้าขาย
 - เพาะปลูก
 - ลูกจ้าง
 - อื่น ๆ (โปรดระบุ)
๗. อาชีพของมารดาของข้าพเจ้า คือ
- รับราชการ
 - ลูกจ้างรัฐวิสาหกิจ
 - ค้าขาย
 - เพาะปลูก
 - ลูกจ้าง
 - อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๘. ปัจจุบันข้าพเจ้าพักอยู่กับ

- บิดา
- มารดา
- บิดามารดา
- มารดา ที่มีอาชีพ (โปรดระบุ)

๙. ข้าพเจ้าเดินทางมาเรียนที่มหาวิทยาลัย โดยทาง

- รถส่วนบุคคล
- รถประจำทาง
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๐. ปกติข้าพเจ้าใช้เวลาในการเดินทางมายังมหาวิทยาลัย ประมาณ

- น้อยกว่า ๑๕ นาที
- ๑๕ - ๓๐ นาที
- ๓๐ - ๖๐ นาที
- เกินกว่า ๖๐ นาที

๑๑. ข้าพเจ้าเริ่มเรียนภาษาอังกฤษ ชั้น

- ป. ๑
- ป. ๓
- ป. ๔ หรือ ม. ๑
- อื่น ๆ (โปรดระบุ)

๑๒. ท่านเคยเรียนภาษาอังกฤษ กับครูชาวต่างประเทศหรือไม่

เคย

ไม่เคยเรียน

๑๓. ท่านเคยไปอยู่ในประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษสื่อความหมายหรือไม่

ไม่เคย

เคยอยู่ประมาณ ๓ เดือน - ๑ ปี

เคยอยู่ประมาณ ๑ - ๒ ปี

เคยอยู่เกิน ๒ ปี

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ง

แบบสอบถามความเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชา ORAL COMMUNICATION

ชื่อ _____ ชั้นปีที่ _____
เลขประจำตัว _____ กลุ่ม _____
คณะ _____

กรุณาเขียนเครื่องหมาย _/ ในช่องหน้าข้อความที่ตรงกับความคิดเห็นของท่านมากที่สุด

๑. ข้าพเจ้าเรียนวิชา ORAL COMMUNICATION ในภาคการศึกษาต้นปี ๒๕๖๖ ดังนี้

- แบบที่ ๑ เรียน Listening ๑ ช.ม. ด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา และเรียน Integrated Speaking-Listening โดยมีครูสอนในชั้นเรียนอีก ๑ ช.ม.
- แบบที่ ๒ เรียน Integrated Listening-Speaking โดยมีครูสอนในชั้นเรียนสัปดาห์ละ ๒ ช.ม. แล้วได้รับบทเรียนที่เป็นเทปวิชา Listening ไปฟังนอกเวลา
- แบบที่ ๓ เรียน Integrated Listening-Speaking โดยมีครูสอนในชั้นเรียนสัปดาห์ละ ๒ ช.ม.
- แบบที่ ๔ เรียนวิชา Listening ด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษา สัปดาห์ละ ๒ ช.ม. เป็นเวลาครึ่งแรกของภาคการศึกษา (๗ สัปดาห์) แล้วเรียน Integrated Listening-Speaking โดยมีครูสอนในชั้นเรียนสัปดาห์ละ ๒ ช.ม. ในครึ่งหลังของภาคการศึกษา (๗ สัปดาห์)

แบบที่ ๕ เรียนวิชา Integrated Listening-Speaking โดยมีครูสอนในชั้นเรียนสัปดาห์ละ ๒ ชม. ในครั้งแรกของภาคการศึกษา (๗ สัปดาห์) และเรียน Listening ด้วยตนเองในห้องปฏิบัติการทางภาษาอีกสัปดาห์ละ ๒ ชม. ในครั้งหลังของภาคการศึกษา (๗ สัปดาห์)

๒. ถ้าสถาบันภาษาจะปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนวิชา ORAL COMMUNICATION ใหม่ ข้าพเจ้าคิดว่าจัดการเรียนการสอนแบบไหนที่จะเหมาะสมและให้ประโยชน์แก่ข้าพเจ้ามากที่สุด

๑. จัดแบบเดิมที่ข้าพเจ้าเรียนมาในภาคการศึกษานี้

๒. ตามแบบที่ ๑

๓. ตามแบบที่ ๒

๔. ตามแบบที่ ๓

๕. ตามแบบที่ ๔

๖. ตามแบบที่ ๕

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบถามเจตคติ (ทัศนคติ) เกี่ยวกับการเรียนวิชา ORAL COMMUNICATION

ข้อความต่อไปนี้ เป็นแบบสอบถามเจตคติ (ทัศนคติ) เกี่ยวกับภาษาอังกฤษ ขอให้
ผู้กรอกแบบสอบถามทำเครื่องหมายวงกลมรอบหมายเลข (๑, ๒, ๓, ๔, ๕, ๖, หรือ ๗)
ต่อจากข้อความแต่ละข้อความ และกรุณาตอบให้ใกล้เคียงกับความคิดเห็นมากที่สุด

ตัวอย่าง	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
ภาษาอังกฤษทำให้ข้าพเจ้าหางานง่ายขึ้น	๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗	
ถ้าเห็นด้วยกับข้อความข้างต้นอย่างยิ่งให้วงกลมรอบ (๗)		

ขอให้นิสิตขยายข้อความในแบบสอบถามต่อไปนี้ กรุณาตอบทุกข้อและทำเครื่องหมาย
วงกลมล้อมรอบหมายเลขเดียว ในแต่ละข้อ ถ้าจะเปลี่ยนคำตอบ ขอให้ขีดฆ่าคำตอบที่ไม่ต้องการ
ออกให้ชัดเจน ขอขอบคุณอย่างยิ่งในความร่วมมือของนิสิต

ตอนที่ ๒ (ก)

Integrated Listening-Speaking

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	เห็นด้วยอย่างยิ่ง
๑. ข้าพเจ้าคิดว่าบทสนทนาที่ได้ฟังจากเทป น่าสนใจ ทำให้อยากเรียนต่อไป	๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗	
๒. ข้าพเจ้าคิดว่าการใช้คำศัพท์สำเนียงของ เจ้าของภาษาจากเทปมีประโยชน์มาก	๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗	
๓. ข้าพเจ้าไม่ชอบการฟังบทสนทนาจาก เทป เพราะฟังไม่รู้เรื่อง	๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗	

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง							เห็นด้วยอย่างยิ่ง						
๑๔.	ข้าพเจ้าไม่ชอบการฝึกหัดประโยคโดยให้นักเรียนพูดพร้อม ๆ กัน													
๑๕.	ข้าพเจ้าคิดว่าครูฝึกหัดประโยคน้อยเกินไป ทำให้พูดไม่ได้ดี													
๑๖.	ข้าพเจ้าชอบกิจกรรมฝึกพูด เช่น การจับคู่ฝึกพูดภาษาอังกฤษโดยมีภาพประกอบ													
๑๗.	ข้าพเจ้าคิดว่าระยะเวลาที่ทำกิจกรรมการฝึกพูด เป็นคู่หรือ เป็นกลุ่มน้อยเกินไป													
๑๘.	ข้าพเจ้าคิดว่ากิจกรรมการฝึกพูด เป็นคู่หรือ เป็นกลุ่มไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าพูดภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น													
๑๙.	ข้าพเจ้าเห็นว่าเนื้อหาของบทเรียน มีประโยชน์และสามารถนำไปใช้ได้													
๒๐.	ข้าพเจ้าคิดว่าทักษะการพูดภาษาอังกฤษ ดีขึ้นหลังจาก เรียน วิชา นี้													
๒๑.	ข้าพเจ้าเห็นว่าควรเพิ่มช่วงฝึกการฟัง ให้มากขึ้น													
๒๒.	ข้าพเจ้าคิดว่าควรเพิ่มช่วงฝึกการพูด ให้มากขึ้น													
๒๓.	ข้าพเจ้าเห็นว่าวิชา นี้มีประโยชน์มาก ถ้าเป็นวิชา เลือกก็ จะลง ทะเบียน เรียน วิชา นี้													
๒๔.	ข้าพเจ้ามีความ เห็นว่า การ จัด วิชา ฝึก การ พูด และการ ฟัง ใน ลักษณะ นี้ ต่อ เนื่อง กัน ใน ระดับ สูง ขึ้น จะ มี ประโยชน์ แก่ ผู้ เรียน มาก													

ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

เห็นด้วยอย่างยิ่ง

๒๕. ข้าพเจ้าคิดว่าการได้เรียนวิชานี้กับเจ้า
ของภาษาอังกฤษจะทำให้ข้าพเจ้าเรียนได้
ดีขึ้น ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗

๒๖. ข้าพเจ้าคิดว่าการจัดการเรียนการสอนวิชานี้ควรปรับปรุงดังนี้

๑. เนื้อหาบทเรียน _____

๒. ครูผู้สอน _____

๓. กิจกรรมการสอน _____

๔. อื่น ๆ _____

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				เห็นด้วยอย่างยิ่ง		
๑๓. ข้าพเจ้าคิดว่า การได้ฟังบทเรียนซ้ำ ๆ กันหลายครั้งมีประโยชน์ เพราะทำให้ เข้าใจดีขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑๔. ข้าพเจ้าคิดว่า คำอธิบายเพิ่มเติมของครู ประกอบการฟัง เทปจะทำให้เข้าใจยิ่งขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑๕. ข้าพเจ้าคิดว่า การสอนของครูไม่มีประโยชน์ จะไม่ช่วยให้ข้าพเจ้าฟังได้ดีขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑๖. ข้าพเจ้าคิดว่า บทเรียนวิชาการฟังช่วยให้ ข้าพเจ้าสามารถฟังชาวต่างชาติพูดภาษา อังกฤษได้ดีขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑๗. ข้าพเจ้าเห็นว่า วิชาการฟังนี้มีประโยชน์ มากที่สุด ในรายวิชา Listening, Speaking กับ Reading	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑๘. ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้าได้จัดเทปบทเรียนไปฟัง เพิ่มเติมที่บ้าน จะช่วยให้ฟังได้ดีขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๑๙. ข้าพเจ้าเห็นว่า การฝึกการออกเสียงไป พร้อมกับการฝึกฟัง จะทำให้เข้าใจบทเรียน ได้ดีขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๐. ข้าพเจ้าคิดว่า เสียงพูดในบทเรียนเร็วไป ทำให้ไม่เข้าใจ	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๑. ข้าพเจ้าคิดว่า ถ้ามีกิจกรรมการฝึกพูดเสริม (เช่น การฝึกตอบคำถาม) จะช่วยการฟัง ให้ดีขึ้น	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗

	ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง				เห็นด้วยอย่างยิ่ง		
๒๒. ข้าพเจ้านึกว่ากิจกรรมฝึกพูดเสริมการฟังไม่มีประโยชน์	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๓. ข้าพเจ้าชอบการเรียนวิชาการฟังตามระดับความสามารถของตนเอง	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๔. ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะมีวิชาการฟังในระดับสูงต่อไป	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๕. ข้าพเจ้านึกว่าถ้าวิชานี้เป็นวิชาเลือกนิสิตก็ควรจะมีเลือกเรียนวิชานี้	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๖. ข้าพเจ้านึกว่าเพราะคุณภาพของเทปไม่ดียิ่งทำให้ฟังไม่รู้เรื่อง	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๗. ข้าพเจ้าไม่ชอบใช้เครื่องเล่นเทปในห้อง Lab เลย เพราะเครื่องเสียงบ่อยจนรำคาญ	๑	๒	๓	๔	๕	๖	๗
๒๘. ข้าพเจ้านึกว่าควรปรับปรุงการเรียนการสอนวิชานี้ดังนี้							
๑. เนื้อหาบทเรียน	_____						
๒. บทบาทครู	_____						
๓. กิจกรรมการสอน	_____						
๔. อื่น ๆ	_____						